নান্দনিক

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী

২০১৯-২০ বৰ্ষ

সন্মান আৰু আন্তৰিকতাৰে 'নান্দনিক'ৰ এই সংখ্যাটি

....লৈ

আগবঢ়ালো।

সম্পাদিকা ঃ বৰ্ষা শইকীয়া

: NANDANIK :

Annual Magazine of Furkating College of the session 2019-20
edited by Borkha Saikia, Published by Furkating College Students' Union
&
Printed at Rupali Offset Printers, Furkating.

'নান্দনিক' – ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী ঃ ২০১৯-২০

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি ঃ
ড° অপূৰ্ব শইকীয়া, অধ্যক্ষ

সম্পাদিকা ঃ
শ্ৰীমতী বৰ্ষা শইকীয়া

প্ৰকাশক ঃ
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।

বেটুপাত অংকন, অংগসজ্জা, অলংকৰণ ঃ
কাব্যশ্ৰী হাজৰিকা

অক্ষৰ বিন্যাস ঃ
কাব্যশ্ৰী হাজৰিকা

মুদ্ৰণ ঃ
ৰূপালী অফছেট প্ৰিণ্টাৰ্চ, ফৰকাটিং

'নান্দনিক'ত প্ৰকাশিত লেখাসমূহ স্ব-ৰচিত তথা মৌলিক বুলি নিৰ্বাচিত কৰা হৈছে। তদুপৰি লেখাসমূহৰ দৃষ্টিকোণো লেখকৰ নিজা। এইক্ষেত্ৰত ভুল তথা স্ব-ৰচিত নহয় বুলি প্ৰমাণিত হ'লে তাৰ বাবে সম্পাদনা সমিতি দায়বদ্ধ নহয়। – সম্পাদনা সমিতি।

শ্ৰীমৃগেশ নাৰায়ণ বৰুৱা, অঃ অঃ সেঃ
উপায়ুক্ত, গোলাঘাট

তাং ঃ ০৮/১১/২০২১

শুভেচ্ছাবাণী

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ 'নান্দনিক' শীৰ্ষক আলোচনীখন প্ৰকাশৰ খবৰ খুবেই ইতিবাচক আৰু আনন্দদায়ক। এখন মহাবিদ্যালয় কেৱল এটা শিক্ষানুষ্ঠান নহয়, ই এটা বৃহৎ অঞ্চল সাঙুৰি শৈক্ষিক আৰু আৰ্থ-সামাজিক দিশৰো অন্যতম মাপকাঠি। নান্দনিকে বৃহত্তৰ অঞ্চলটোত এটা ইতিবাচক প্ৰভাৱ পেলোৱা কাৰ্যক তৰান্বিত কৰিব বুলি মই আশাবাদী। এই আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ আঁৰত থকা প্ৰতিজন ব্যক্তিকে শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। নান্দনিকে বিদ্যায়তনিক দিশৰ লগতে সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত নতুন প্ৰজন্মক পোহৰৰ বাট দেখুৱাব বুলি আশা কৰিছো। নতুন প্ৰজন্মৰ সৰ্বাংগীন উৎকৰ্ষ সাধনৰ সম্ভাৱনাৰে আগবাঢ়ি অহা নান্দনিকলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো আৰু আলোচনীখন তথ্যসমৃদ্ধ তথা সৰ্বাংগসুন্দৰ হোৱাৰ কামনা কৰিলো।

উপায়ুক্ত
গোলাঘাট

সম্পাদকীয় একলম

'নান্দনিক' হৈছে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ এখনি দাপোণ স্বৰূপ। এই আলোচনীখন আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে সাহিত্য চৰ্চাৰ অন্যতম মাধ্যম। কিয়নো এই আলোচনীখনৰ মাজেৰেই প্ৰতিফলিত হয় সৃজনাত্মক শিল্পৰ।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰপৰা প্ৰকাশ কৰা হয়। ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈ মই 'নান্দনিক'ৰ কাম হাতত লওঁ। এখন আলোচনী সম্পাদনা কৰি সাফল্য লাভ কৰা যথেষ্ট কঠিন যদিও আলোচনীখন সৰ্বাংগ সুন্দৰ কৰাত আমি চেষ্টাৰ ক্ৰুটি কৰা নাই। ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ পৰিস্থিতি যথেষ্ট বেলেগ আছিল, কিয়নো সেই সময়ত কা -বিৰোধী আন্দোলন, ক'ৰোণা মহামাৰীয়ে ত্ৰাস চলাই আছিল বাবে আলোচনীখন প্ৰকাশত যথেষ্ট সময়ৰ প্ৰয়োজন হ'ল, সেইবাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।

নান্দনিক প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ আৰু উৎসাহ উদ্দীপনাৰে প্ৰতিটো খোজত সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু সহযোগিতা আগবঢ়োৱা দৰ্শনা বাইদেউ, তৰুণ শইকীয়া ছাৰ, অজন্তা বাইদেউ, অপূৰ্ব ৰঞ্জন ছাৰৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ আৰু আলোচনীখনত বিভিন্ন লেখা দিয়া মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক মোৰ ফালৰপৰা অযুত অভিনন্দন। আশা কৰো ভাষা সাহিত্যৰ অধ্যয়ন আৰু সাধনাৰ যোগেদি নিজকে সাহিত্যৰ জগতখনত যাতে উপস্থাপন কৰিব পাৰে। আলোচনীখন খুব সুন্দৰভাৱে ছপা কৰি পাঠক ৰাইজৰ হাতত তুলি দিয়াৰ বাবে 'ৰূপালী অফছেট্ প্ৰিণ্টাৰ্চ'ৰ স্বত্বাধিকাৰী তথা সমূহ কৰ্মকৰ্তালৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

ইয়াতেই, 'নান্দনিক'ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি সম্পাদকীয় কলমৰ সামৰণি মাৰিলো।।

-বৰ্ষা শইকীয়া
সম্পাদিকা, নান্দনিক

সূচীপত্ৰ

* ***চিন্তাশিল্প ঃ***

* মানসিক স্বাস্থ্য ঃ মনৰ জোনাকত জীৱনৰ প্ৰশান্তি – দুগ্ধ দত্ত ১
* The Need of Environmental Studies in the Curriculum: A Brief Note with Special Reference to some of the Ecological Movements Around the World – ড° দেৱাশিস বৰুৱা ৩
* উচ্চ শিক্ষাত ইনফিলিবনেট (INFILIBNET)ৰ ভূমিকা - গায়ত্ৰী বৰুৱা ৭
* বৰ্তমান প্ৰেক্ষাপটত অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগ আৰু ইয়াৰ ভৱিষ্যত – মণিষা বৰা ৯
* উত্তৰ পূৰ ভাৰতৰ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰত ক'ভিড ১৯ ৰ প্ৰভাৱ – ৰিণি কোঁৱৰ ১১
* গ্ৰন্থ অধ্যয়ন – ৰবিন্দ্ৰজিৎ বৰবৰুৱা ১৪
* ভিন্ন চিন্তা ঃ সময়, ৰাজনৈতিক সচেতনতা আৰু শৈশৱৰ দিনবোৰ – শৰৎ গগৈ ১৫
* লোকবিশ্বাসত বৰষুণ – অংগনা বৰুৱা ১৮
* কাৰ্বিসকলৰ 'ৰংকেৰ' উৎসৱ – দীপালী ঘোষ ১৯
* ফৰকাটিং অঞ্চলৰ সত্ৰানুষ্ঠানত এভুমুকি – মুনমী হাজৰিকা ২০
* মিচিং জনগোষ্ঠীয় সমাজৰ আলি আয়ে লৃগাঙৰ এটি চমু অৱলোকন – পিংকু শইকীয়া ২২
* নৱপ্ৰজন্মৰ এক জনপ্ৰিয় শব্দ চেলফি – বৰ্ষা শইকীয়া ২৪
* গণসংযোগৰ মাধ্যম 'ম'বাইল ফোন' – জোৎস্না বৰা ২৫
* অসমীয়াৰ আৱেগ কপৌফুল – লক্ষ্যহীৰা ফুকন ২৬

* সৃষ্টিশিল্প ঃ

* মোৰ মাৰ নিঃস্বাৰ্থতাই আছিল মোৰ স্বাৰ্থ – ৰশ্মি বৰা ২৯
* আই – ৰশ্মি বৰা ৩১
* পৰিণতি – মনীষা বৰুৱা ৩৩
* ককা আৰু নাতি – চুম্পি বৰা ৩৪
* এনাজৰী – প্ৰতীক্ষা সোণোৱাল ৩৬
* এছাতি বতাহৰ কাণ্ড – মৌচুমী বৰঠাকুৰ ৩৭
* নিশাৰ চকুলো – সাগৰীকা বৰঠাকুৰ ৩৮

* চেতনা - মঞ্জিত তামুলী ৩৯
* বন্ধুত্ব এক পৰম শক্তি – পৰশমণি চুতীয়া ৪০
* হেৰুৱা স্মৃতিৰ সন্ধান – ৰাজশ্ৰী শইকীয়া ৪১
* মাতাল অমানিশা কোঠা – অৰণ্য ফুকন ৪২
* আকৌ নতুন প্ৰভাত হ'ব – মণিকা বৰুৱা ৪৩
* বন্ধুত্ব – উষামণি বৰগোহাঁই ৪৫
* মোৰ কোঠাৰ খিৰিকীখনেদি এপলক – মণিকা বৰুৱা ৪৬
* পৰ্দাৰ আঁৰত – দীক্ষিতা চাংমাই ৪৭
* এটি সেউজীয়া আশা – গীতাঞ্জলী দাস ৪৮
* মৌন বেদনা – প্ৰিয়াংকী দত্ত ৪৯
* কলীয়া ডাৱৰ – লিপিকা শইকীয়া ৫০
* দৰিদ্ৰতাৰ হকে সংগ্ৰাম – ববিতা নাথ ৫১
* দৰিদ্ৰতা – দিম্পী চুতীয়া ৫২
* নিয়তিৰ নিষ্ঠুৰ খেলা – শিল্পী শইকীয়া ৫৩
* সেউজীয়া পৰিৱেশৰ মাজৰ সেই ছোৱালীজনী – ডিম্পী বৰা ৫৪
* দৰিদ্ৰতা – প্ৰস্তুতি শইকীয়া ৫৬

* ছন্দশিল্প ঃ
* অনু কবিতা একাঁজলি – অপূৰ্ব্ব দত্ত ৫৭
* তুমি মোৰ দুখৰ এক ধূসৰিত পৃষ্ঠা – জিণ্টু গগৈ ৫৮
* ফাগুন – পল্লৱী হাজৰিকা ৫৮
* স্মৃতি – উৰ্মিলা শইকীয়া ৫৯
* নিশব্দৰ প্ৰাচীন সাকোঁ তুমি – চিম্পী বৰা ৫৯
* শৰতৰ আগমনী – লক্ষ্যহীৰা ফুকন ৬০
* অপেক্ষা – ডিম্পী বৰগোঁহাই ৬১
* সময় পালে আহিবা এপাক আমাৰ গাঁৱলৈ – ডিম্পী চুতীয়া ৬২
* সূৰুযমুখী স্বপ্ন – ডিম্পী বৰা ৬৩
* ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয় – সুপ্ৰিয়া নাথ ৬৪
* নিয়ৰসিক্ত দুবৰি – জুলি চুতীয়া ৬৫
* মাতৃভূমি – মিণ্টু বৰুৱা ৬৬
* ককাৰ বনৌষধি প্ৰেম – অৰণ্য ফুকন ৬৭
* ল'ৰালি – চানমিকা বৰা ৬৮
* স্বাধীনতা – জ্যোতিকা লালা ৬৮
* আঘোণ – লিপিকা শইকীয়া ৬৯
* হেপাঁহৰ কাঁচিখন – লক্ষ্যহীৰা ফুকন ৬৯
* সোণালী আঘোণ – মিণ্টু বৰুৱা ৭০
* ধৰ্ষিতা – জিতু বৰা ৭১

* জীৱন	– লক্ষীমাই গগৈ	৭২
* শেৱালী	– জৰ্দান বৰা	৭৩
* কলংপৰীয়া ডেকা	– ৰিম্‌লী চুতীয়া	৭৪
* জোনাক নিশা	– নৱনীতা শইকীয়া	৭৫
* শাওণ	– দিম্পী চুতীয়া	৭৬
* অনুভৱৰ আঘোণ	– শৰৎ গগৈ	৭৭
* নতুন অতিথি	– পল্লৱী বৰুৱা	৭৮
* সন্ত্ৰাস	– ৰাজশ্ৰী শইকীয়া	৭৯
* উৰুখা পজাঁৰ গান	– মঞ্জিত হাজৰিকা	৮০
* আমাখ শান্তি লাগে	– চিম্পী দাস	৮১
* বিষ	– মনোজ হাজৰিকা	৮২
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– লক্ষ্যহীৰা ফুকন	৮৩
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– গীতাঞ্জলী দাস	৮৪
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– ডিম্পী বৰা	৮৫
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– ববিতা নাথ	৮৬
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– শৰৎ গগৈ	৮৭
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– পৰশমণি চুতীয়া	৮৮
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– ডিম্পী চুতীয়া	৯০
* **“নীলা খামৰ চিঠি”**	– মনিষা	৯১
* প্ৰতিবেদন চ'ৰা ঃ		৯২
* **মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ**ত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ **ফলাফলসমূহ ঃ**		৯৮

চিন্তাশিল্প ঃ

মানসিক স্বাস্থ্য ঃ মনৰ জোনাকত জীৱনৰ প্ৰশান্তি

– দুগ্ধ দত্ত
আশ্ৰয়, ফৰকাটিং

যিজনে মনটো জয় কৰিব পাৰিছে তেওঁৰ বাবে মনটোৱেই আটাইতকৈ ডাঙৰ বন্ধু কিন্তু যিজনে তেনে কৰিব পৰা নাই তেওঁ মনটো সদায়ে ডাঙৰ শত্ৰু হৈ ৰ'ব। মনক জয় কৰিব পাৰিলে বা মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰিলে তেনে ব্যক্তি মহান হ'ব পাৰে। স্বাস্থ্যৱান আৰু দীৰ্ঘায়ু হ'ব পাৰে। মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে বিশেষকৈ ব্যক্তিগত আৰু সামাজিকভাৱে অনেক ক্ষতি হ'ব পাৰে। মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে আমাৰ জীৱনত বহুত বিৰূপ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি হয়। মনৰ দৃঢ়তা অবিহনে বিপদগ্ৰস্থ হ'ব পাৰে। মানসিক ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা, নিৰুৎসাহী, বিশ্বাসহীনতা, ধন-জন, শাৰীৰিক-মানসিক আদিৰ যথেষ্ট ক্ষতি হ'ব পাৰে। মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে কাৰ্য সিদ্ধিত বাধাৰ সৃষ্টি হয়। মনৰ আকাংক্ষা পূৰণ কৰিবলৈ যিমানেই চেষ্টা নকৰক লাগে, মনক সন্তুষ্ট কৰাটো সহজ কথা নহয়। যিমান বেছিকৈ পাই তাতোকৈ বেছি মনে বিচাৰে।

মন হ'ল মানুহৰ জীৱনৰ এক চালিকাশক্তি। মনে আমাৰ সুখ-শান্তি, ভালপোৱা, দুখ-কষ্ট, পাপ-পূণ্য, স্বাস্থ্য-অস্বাস্থ্য, চৰিত্ৰৱান, চৰিত্ৰহীন, মানুহ-অমানুহ আদিৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। গীতাত অৰ্জুনে কৈছে-

চঞ্চলম্ হি মনঃ কৃষ্ণ
প্ৰমাথি বলৱদ দৃঢ়ম্
তস্যহম্ নিগ্ৰহম্ মনো
বায়োৰিৱ সুদস্কৰম্।।

অৰ্থাৎ হে কৃষ্ণ, মনটো বাস্তৱিকতে বৰ চঞ্চল। সি উত্তাৱল, আঁকোৰ গোজ স্বভাৱৰ আৰু বৰ শক্তিশালী। মই ভাবো তাক বশ কৰাটো বায়ুক বশ কৰাতকৈয়ো অধিক কঠিন। অৰ্জুনৰ দৰে সুদক্ষ যোদ্ধাৱেও ভাৱিছিল যে তেওঁ অস্ত্ৰৰে বতাহ (বায়ু) বশ কৰিব পাৰিলেও মনৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰি জয় কৰাটো টান কাম।

যিজনে মনটো জয় কৰিব পাৰিছে তেওঁৰ বাবে মনটোৱেই আটাইতকৈ ডাঙৰ বন্ধু কিন্তু যিজনে তেনে কৰিব পৰা নাই তেওঁ মনটো সদায়ে ডাঙৰ শত্ৰু হৈ ৰ'ব। মনক জয় কৰিব পাৰিলে বা মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰিলে তেনে ব্যক্তি মহান হ'ব পাৰে। স্বাস্থ্যৱান আৰু দীৰ্ঘায়ু হ'ব পাৰে। মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে বিশেষকৈ ব্যক্তিগত আৰু সামাজিকভাৱে অনেক ক্ষতি হ'ব পাৰে। মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে

আমাৰ জীৱনত বহুত বিৰূপ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ সৃষ্টি হয়। মনৰ দৃঢ়তা অবিহনে বিপদগ্ৰস্থ হ'ব পাৰে। মানসিক ৰোগত আক্ৰান্ত হোৱা, নিৰুৎসাহী, বিশ্বাসহীনতা, ধন-জন, শাৰীৰিক-মানসিক আদিৰ যথেষ্ট ক্ষতি হ'ব পাৰে। মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰিলে কাৰ্য সিদ্ধিত বাধাৰ সৃষ্টি হয়। মনৰ আকাংক্ষা পূৰণ কৰিবলৈ যিমানেই চেষ্টা নকৰক লাগে, মনক সন্তুষ্ট কৰাটো সহজ কথা নহয়। যিমান বেছিকৈ পাই তাতোকৈ বেছি মনে বিচাৰে।গীতাত কৃষ্ণই অবাধ্য মনৰ সন্দৰ্ভত এইদৰে কৈছে -

ধ্যায়তো বিষবান পুং সঃ সঙ্গস্তেষু ভিজায়তে।।
ক্ৰোধত ভৱতি সন্দেহঃ সম্মোহাৎ স্মৃতি বিভ্ৰমঃ।
স্মৃতিভ্ৰংশোদ বুদ্ধিনাশো বুদ্ধিনাশাৎ প্ৰণশ্চতি।।

অৰ্থাৎ যিজনে ইন্দ্ৰিয়ৰ উপভোগৰ বিষয়বিলাকৰ কথা ভাবি থাকে সেই ব্যক্তিজনৰ সেই বিষয়বিলাকৰ প্ৰতি আসক্তি জন্মে, আসক্তিৰপৰা কামনাৰ উদ্ভৱ হয় আৰু কামনাৰপৰা ক্ৰোধৰ উৎপত্তি হয়। ক্ৰোধৰ ফলত মহাভ্ৰমৰ সৃষ্টি হয় আৰু ই স্মৃতিশক্তি বিলোপ কৰে যাৰ ফলত পতন ঘটি পাৰ্থিৱ জগতৰ অন্ধকুপত পতিত হয়।

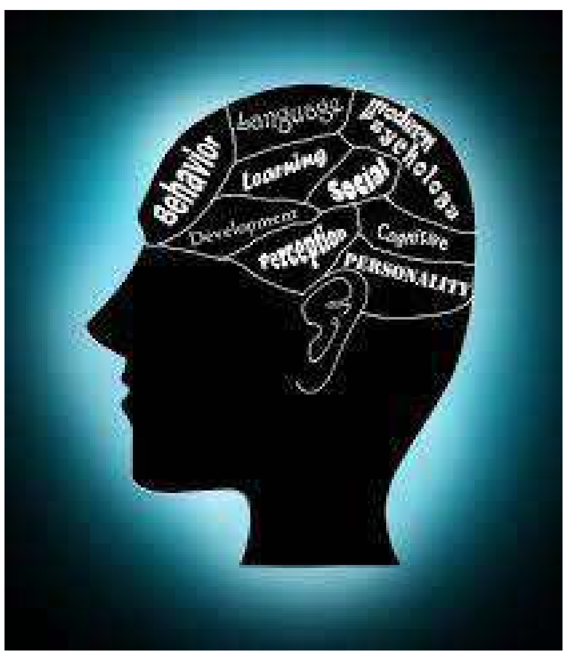

যিজন ব্যক্তিৰ নিজৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ আছে তেনে ব্যক্তিয়েই ৰাগ আৰু দোষৰপৰা মুক্ত, তেওঁৰেই নিজৰ বশ হৈ থকা ইন্দ্ৰিয়বিলাকৰ সহায়েৰে বিষয় বিলাকৰ উপভোগ কৰিও অদৃশ্যজনৰ কৃপা লাভ কৰিব পাৰে। মনক বশীভূত কৰি সজ ভাবে চলাব পাৰিলে মানুহে জীৱনৰ উচ্চ শিখৰত আৰোহন কৰাত বিশেষ অসুবিধা নহয়। সৎ গুণ আহৰণ কৰি জীৱনত সুখী আৰু মহান হ'বলৈ মানুহে নিজৰ মনক বশ কৰিবই লাগিব। যিজন মানুহে নিজৰ ইন্দ্ৰিয়বিলাকক ইন্দ্ৰিয়ই উপভোগ কৰা বিষয়বিলাকৰপৰা সম্পূৰ্ণৰূপে আঁতৰাই ৰাখিব পাৰে, তেৱেঁই স্থিত প্ৰজ্ঞ।

আমাৰ মন, ইন্দ্ৰিয় আৰু স্বাস্থ্য আহাৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। আহাৰ শুদ্ধ হলেহে মন শুদ্ধ হ'ব। শুদ্ধ মনৰ দ্বাৰাহে শুভ কৰ্ম হ'ব আৰু ইয়াৰপৰাহে ভাল ফল লাভ কৰিব পাৰি। ভাল ফল হলে আত্মা শুদ্ধি হ'ব আৰু আত্মা শুদ্ধিৰ দ্বাৰা ঈশ্বৰ প্ৰাপ্তি হ'ব পাৰি। আমাৰ মন নিয়ন্ত্ৰনত খাদ্যৰ প্ৰভাৱ অসীম। শ্ৰীমদ্ভাগৱতৰ তৃতীয় অধ্যায়ত আছে-

"অন্নতে ভৱতি ভূতান্নি"

অৰ্থাৎ আমাৰ দেহ আহাৰে সৃষ্টি। এই আহাৰৰ ওপৰত আমাৰ দেহ-মন চিন্তা-চৰ্চা, কৰ্ম আদি বহুখিনি কথা নিৰ্ভৰ কৰে। অজশ্ৰ ধন-সম্পদ, দৈহিক সৌন্দয্য বা অসীম শাৰীৰিক শক্তিৰ গৰাকী হ'লেও মানুহে সুখ-শান্তি লাভ কৰিব নোৱাৰিব পাৰে যদিহে মনক বশীভূত বা নিয়ন্ত্ৰিত কৰিব নোৱাৰে। নাইবা মনতকৈ যদি বুদ্ধি দুৰ্বল হয় তেতিয়াও জীৱনত কেতিয়াও সুখ-শান্তি লাভ কৰা সম্ভৱপৰ নহয়। সেয়েহে দৃঢ় মনৰ দ্বাৰা আমাৰ ইন্দিয়সমূহক জীৱৰ কল্যাণত নিয়োজিত কৰিলে আমাৰ মাজত ঐক্য, শান্তি আৰু প্ৰগতি জখলাত আগুৱাই যোৱাত সুচল হ'ব।

মানুহৰ জীৱনৰ অন্য এটি ৰূপ হ'ল খং। খং নামেই চণ্ডাল। খঙে নিজৰ অনিষ্ট সাধন কৰাৰ লগতে আনৰো অশেষ ক্ষতি কৰে। দেহৰ অঙ্গ - প্ৰতঙ্গৰ অসহ্যত উত্তেজিত হৈ পৰা মনৰ অৱস্থাই হৈছে খং। খঙৰ ফলত হিতাহিত জ্ঞান লোপ পায়, হৃদযন্ত্ৰ দুৰ্বল হৈ পৰে, উচ্চ ৰক্ত চাপ বৃদ্ধি হৈ 'ষ্ট্ৰোক' হোৱাৰ সম্ভাৱনা থাকে। খঙে মানুহৰ জীৱনী শক্তি হ্ৰাস কৰে; মানৱীয় গুণ লোপ কৰে। খং দমন কৰিব নোৱাৰিলে সি ঈৰ্ষা, ঘৃণা বা হিংসাত পৰিণত হয়, লাজ-মান নাইকীয়া হয়। খঙৰ ফলত নিজৰ, সমাজৰ যথেষ্ট ক্ষতি হয়। খঙৰ ভমকত সকলো নাশ হ'ব পাৰে। খং উঠিলে নিজক চম্ভালি মনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব লাগে। সাধাৰণতে মাদক দ্ৰব্য আৰু ধঁপাত জাতীয় সামগ্ৰীয়ে আমাৰ মগজুত কু-প্ৰভাৱ পেলাই মগজু আৰু মন অস্থিৰ কৰি তোলে। গতিকে মগজুৰ দ্বাৰা মন নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ হ'লে মাদকদ্ৰব্য আৰু ধঁপাত জাতীয় সামগ্ৰী সম্পূৰ্ণৰূপে ত্যাগ কৰিব লাগিব।।+++

The Need of Environmental Studies in the Curriculum: A Brief Note with Special Reference to some of the Ecological Movements Around the World

-Dr. Debashis Baruah

The planet we live in is full of wonder, mystery and exquisite beauty. But owing to various destructive practices by human beings in the name of development and technological advancement, the ecology of the earth is presently under tremendous threats. The present ecological catastrophe is leading to political, economic, and social crisis for human civilization. Also known as Green Politics, it is playing a vital role in the global ecological scenario through various Green Movements. This write-up is a brief introduction to some of these Green Movements associated with global environment protection.

The Group of Ten or the Big Ten:

The Group of Ten or the Big Ten has traditionally focused on the legislative and the judicial process for raising environmental standards. Its ethic was homocentric with the maxim of "the greatest good, for the greatest number, for the longest time." The Group of Ten includes the following organizations:

i) Environmental Defense Fund
ii) Environmental Policy Institute
iii) Friends of the Earth
iv) Izaak Walton League of

America
v) National Audubon Society
vi) National Parks and Conservation Association
vii) National Wildlife Federation
viii) National Resources Defense Council
ix) Sierra Club
x) Wilderness Society

The Anti-Toxics Movement:

This movement was started in 1983 and published a newsletter entitled Everyone's
Backyard. It is primarily a homocentric movement which also thinks about other species and the environment as well. It opposes toxic waste incinerators that increase acid rain forming gases and toxic ashes.

Environmental Justice Movement:

This movement took off in 1982 in North Carolina mainly by African-American and
Native American people. It talks about the hazards of toxic waste pollution and affirmed the right of all workers to a safe and healthy work environment.

The Greens:

Australia's United Tasmanian Group, formed in 1972, and New Zealand's Values Party, formed in the same year were the first political parties with green platforms to challenge established parliamentary systems. Then came the West German Greens emerged in the 1980s, the Italian Greens in 1984, the French Greens in the early 1980s, and the Green Party in Sweden was formed in 1981. The political platform of the Greens is based on four pillars:

1. Grassroots Democracy
2. Social Justice, and Equal Opportunity
3. Ecological Wisdom
4. Non-violence. (Wall 2010: 12-13)

Along with these four major pillars six additional principles are also there:

5. Decentralization
6. Community-based Economics and Economic Justice
7. Feminism and Gender Equality
8. Respect for Diversity
9. Personal and Global Responsibility
10. Future Focus and Sustainability (Merchant 2005: 176)

With the collapse of the Soviet Union in 1989, the reunification of Germany, the rising importance of the European Union, and the creation of the European Parliament the European political scenario has been radically reori-

ented. In 2004 the federated green parties of Europe united forces to form the European Green Party.

Earth First! :

Earth First! was founded by Dave Foreman in the early 1980s. Its motto is “no compromise in defense of Mother Earth”. It believes in the defense of wilderness. (Wall 2010: 26)

Greenpeace:

Greenpeace takes on a variety of environment related issues using direct action and confrontation as strategies for change. Its issues range from nuclear-free seas to saving whales and seals, checking toxic wastes, saving Antarctica, etc. As an organization it was founded in 1971

.

Direct Action:

Inspired by the Gandhian philosophy of non-violence and the concept of civildisobedience, this movement was started in 1990 in San Francisco, although such activities of ecological preservation through non-violent ways were there even before.

The Gaia Movement:

This movement is named after Gaia, the Greek goddess of Earth. Its hypothesis states that “the physical and chemical condition of the surface of the earth, of the atmosphere, and of the oceans has been and is actively made fit and comfortable by the presence of life itself”.(Merchant 2005: 179)

The Chipko Movement:

This movement in India during the 70’s of the last century was largely participated by women. Women came to the forefront and transformed their own struggle into this movement. ‘Chipko’ literally means clinging. Men and women expressed their concern to trees by clinging them and not allowing the contractors to cut the trees for profit. This movement heralded many environmental as well as social movements in India. The slogan which became quite popular during the movement was: “The forest is our mother’s home. We will protect it with all our might”. (Kumar1993: 183).

Environmental Studies, apart from making us aware of and sensitive to many of the important issues related to our ecology, plays a vital role in the fields of many recent academic disciplines like postcolonial studies, gender studies, subaltern studies and so on. It also adds

a strong dimension to environmental historiography. In this age of globalization and technological'developments' when we talk about issues like resource management, bio-wastes use as well as conservation of energy, environmental protection on the ecological level, and also of developed nations, developing nations and even of the fourth world on the political level, Environmental Studies as a discipline in itself, can surely play a pivotal role in shaping our mindset and sensibility. In this 21 st century when environmental protection seems to be the buzz word among different 'power centers' across the globe, the dynamics of Environmental Studies paves the way for an interesting as well as a useful academic discourse.

Work Cited

Kumar, Radha. *The History of Doing*. New Delhi: United Publishers, 1993.

Merchant, Carolyn. *Radical Ecology*: The Search for a Livable World. New York: Routledge, 2005.

Wall, Derek. *The No-Nonsense Guide to Green Politics.* Oxford: New International-ist
Publication, 2010.

* Real Education consist in drawing the best out of yourself.
What better book can there be than the book of humanity ?
-Gandhi

* A Human being is not, in any proper sense, a human being till he is educated.
- H. Mann

* Education should be a conscious methodical application of the best means in the wisdom of the ages to the end that youth may know how to live completely.
- Austin O' M

উচ্চ শিক্ষাত ইনফিলিবনেট (INFLIBNET) ৰ ভূমিকা

-গায়ত্ৰী বৰুৱা
গ্ৰন্থাগাৰিক, ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

গ্ৰন্থাগাৰ হৈছে মহাবিদগ্যালয়ৰ এক প্ৰধান অংগ। বৰ্ত্তমান গ্ৰন্থাগাৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক অকল পাঠ্য পুথিৰ লগতে ব্যস্ত নাৰাখি বিভিন্ন তথ্য যোগান ধৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। গ্ৰন্থাগাৰ সেৱাত বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যা প্ৰয়োগৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ সিঁচৰিত হৈ থকা ভাণ্ডাৰৰ সমল সমূহ আমি কম আয়াসতে পাব পৰা হৈছোহঁক। এই উদ্দেশ্যৰেই জন্ম হোৱা ইনফিলিবনেট (INFLIBNET) (Information and Library Network) ৰ উচ্চ শিক্ষা অধ্যয়ন আৰু গৱেষণাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে।

ভাৰতবৰ্ষত বিশ্ববিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়ত বৈদ্যুতিন গ্ৰন্থ, আলোচনী আৰু গৱেষণা সম্বলিত তথ্য আদি সৰবৰাহৰ যোগেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষক, গৱেষক আদিক শৈক্ষিক উত্তৰণত ইনফিলিবনেটে সেৱা আগবঢ়াই আহিছে। বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগ (UGC) ৰ দ্বাৰা ১৯৯১ চনত ইনফিলিবনেট স্থাপন হয়। এই অনুষ্ঠানটি প্ৰথমতে জ্যোতিষ শাস্ত্ৰ আৰু 'জ্যোতি পদাৰ্থ বিজ্ঞান'ৰ আন্তঃ বিশ্ববিদ্যালয় কেন্দ্ৰ হিচাপে পৰিচিত আছিল। পাছলৈ বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগৰ এক পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ আঁচনি হিচাপে স্বীকৃত হ'ল। বৰ্ত্তমান মুখ্য কাৰ্যালয় আহমেদাবাদস্থিত গুজৰাট বিশ্ববিদ্যালয় চৌহদত।

এই অনুষ্ঠানটিৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে- ভাৰতবৰ্ষৰ সকলো প্ৰান্তৰ শৈক্ষিক গ্ৰন্থাগাৰ (Academic Library) আৰু তথ্য কেন্দ্ৰ (Information Centre) আদি সেৱাত অসুবিধা নোপোৱাকৈ গ্ৰন্থাগাৰ আৰু তথ্য কেন্দ্ৰ সমূহক উন্নীতকৰণ কৰা। INFLIBNET সেৱাই উপযুক্ত তথ্য, সম্পদ আদি প্ৰেৰণ কৰি উচ্চ শিক্ষা

অনুষ্ঠানত পাণ্ডিত্যধৰ্মী যোগাযোগ তথা শৈক্ষিক দিশত উত্তৰণ ঘটাৰ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। এই আঁচনিয়ে উচ্চ শিক্ষা অনুষ্ঠানলৈ বিভিন্ন সেৱা আগবঢ়াই মানৱ সম্পদ গঢ় দিয়া অভূতপূৰ্ব অৰিহনা যোগায়। সেৱা সমূহ হৈছে- নথি অৰ্পণ (Document Delivery), মুক্তভাৱে আলোচনী অধ্যয়নৰ সুবিধা ব্যৱস্থা (Open Journal Access System OJAS) , ডেটাবেচ সেৱা (Database Service) ঃ আলোচনী, গৱেষণা পত্ৰ, গ্ৰন্থ, গ্ৰন্থাগাৰ স্বয়ংচালিতকৰণ (Library Automation) , মানৱ সম্পদ উন্নয়ণ (Human Resource Development), Sodhganga আৰু Sodhgangotri ৰাষ্ট্ৰীয় সঞ্চিতগাৰ। এই আঁচনিয়ে উচ্চ শিক্ষা অনুষ্ঠানলৈ আগবঢ়োৱা গ্ৰন্থাগাৰ স্বয়ংচালিতকৰণ (Library Automation) ৰ ব্যৱস্থা অতি আদৰণীয় আৰু প্ৰশংসনীয়। ২০০০ বৰ্ষত আৰম্ভণি কৰা SOUL SOFTWARE যোগান আৰু প্ৰশিক্ষণ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মহাবিদ্যালয় সমূহৰ বাবে সম্পূৰ্ণ বিনামূলীয়া আছিল। এনে সুপৰিকল্পিত তথ্য প্ৰযুক্তিৰ উদ্ভাৱনে গ্ৰন্থাগাৰ সমূহক এক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰে।

INFLIBNET ৰ এক অন্যতম প্ৰচেষ্টা NList (National Libraries & Information Service Infrastructure for Scholarly Content) ।এই প্ৰকল্প ভাৰতৰ মানৱ সম্পদ বিকাশ মন্ত্ৰালয়ৰ অধীনত UGC Infonet Digital Library Consortia আৰু INDEST - AICTE Consortium ৰ সহযোগত ৰাষ্টীয় শিক্ষাৰ দ্বাৰা গঠিত। এই প্ৰকল্পৰ সদস্য পদ ল'লে শিক্ষানুষ্ঠান সমূহক প্ৰেৰিত বৈদ্যুতিন গ্ৰন্থ, আলোচনী আৰু গৱেষণা পত্ৰ আদি সুবিধা দিয়ে। বৰ্ত্তমান ৩৪৯৫ খন মহাবিদ্যালয়., ৩৫১৬১৪ সক্ৰিয় সদস্য আছে। ৬,০০,০০০ ই বুক এন ডি এল (NDL) জৰিয়তে এই আঁচনিত উপলব্ধ। (সংগ্ৰহ ঃ ৩১.০১.২০২১ www.inflibnet.ac.in) ভাৰতৰ আন ৰাজ্যৰ তুলনাত বৰ্ত্তমান তথ্য প্ৰযুক্তিৰে সমৃদ্ধ পৰিবৰ্তিত গ্ৰন্থাগাৰ সেৱা হৈ পৰিছে গ্ৰন্থাগাৰিক সকলৰ বাবে এক প্ৰত্যাহ্বান। অসমৰ গ্ৰন্থাগাৰ সমূহত তথ্য প্ৰযুক্তিৰ ব্যৱহাৰ কম দেখা যায়। এই সেৱা সমূহ আগবঢ়াই নিয়াৰ বাবে গ্ৰন্থাগাৰ কতৃপক্ষৰ হাতত সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব অৰ্পন কৰা হয়। সেয়েহে গ্ৰন্থাগাৰিক সকলে Nlist Awareness Programme অনুষ্ঠিত কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সজাগ কৰাটো অতি প্ৰয়োজনীয়।।+++

* আমি আধুনিক বিশ্বৰ লগত সমানে খোজ পেলাব নোৱাৰিম যদিহে আমি ডাঙৰ ডাঙৰ কাৰখানাৰ ক্ষেত্ৰতেই হওক নাইবা সৰু সৰু গাঁৱলীয়া উদ্যোগৰ বাবেই হওঁক নতুনতম নিৰ্মাণ শৈলী গ্ৰহণ নকৰোঁ, আৰু যদি আজিৰ পৃথিৱীত পাব পৰা নতুন নতুন শক্তিৰ উৎস সমূহৰ উপযুক্ত প্ৰয়োগ নকৰোঁ।

-জৱাহৰলাল নেহৰু

* সময় মানি চলা অভ্যাসে মানুহৰ মনত শান্তি দিয়ে আৰু নিজৰ মনত (জোৰ) আস্থা আনি দিয়ে। যিকোনো কাম কৃতকাৰ্যতাৰে কৰিবলৈ হ'লে ইয়াক আগতে আৰোপ কৰিব লাগিব। ই তোমাৰ বন্ধু-বান্ধৱৰ মাজত শান্তি আৰু মিলনৰ ভাৱ অটুত ৰাখিব ; আৰু আন মানুহে তোমাক যেই সেই কাম বিশ্বাস ৰাখি কৰিবলৈ দিয়াত ই সহায় কৰিভ।

- 'বিনয়' পুথি

* শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য সৈনিক, বিচাৰক, পুৰোহিত সৃষ্টি কৰা নহয়।

- ৰুছো

চিন্তাশিল্প

“বৰ্তমান প্ৰেক্ষাপটত অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগ আৰু ইয়াৰ ভৱিষ্যত ”

- মণিষা বৰা
স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাষিক

মানুহ ভ্ৰমণ প্ৰিয়, সৌন্দৰ্য পিয়াসী।
নজনা কথা জানিবলৈ, নেদেখা বস্তু চাবলৈ সকলোৰে মন যায়।
“সুজলা সুফলা শস্য শ্যমলা” অসম মাতৃৰ বুকুতো সকলোৱে বিচাৰি পায়
সেই সুন্দৰক আৰাধনা কৰাৰ এক অভিনৱ আকৰ্ষণ।
সচাঁকৈয়ে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে পৰিপূৰ্ণ আমাৰ অসম বিধাতাৰ সৃষ্টিৰ
যেন এক অতুলনীয় নিদৰ্শন।

“অসম আমাৰ ৰূপহী
গুণৰো নাই শেষ
ভাৰতৰে পূৰ্ব দিশত
সূৰ্য উঠা দেশ।”
- ড০ ভূপেন হাজৰিকা

মানুহ ভ্ৰমণ প্ৰিয়, সৌন্দৰ্য পিয়াসী। নজনা কথা জানিবলৈ, নেদেখা বস্তু চাবলৈ সকলোৰে মন যায়। “সুজলা সুফলা শস্য শ্যমলা” অসম মাতৃৰ বুকুতো সকলোৱে বিচাৰি পায় সেই সুন্দৰক আৰাধনা কৰাৰ এক অভিনৱ আকৰ্ষণ। সচাঁকৈয়ে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে পৰিপূৰ্ণ আমাৰ অসম বিধাতাৰ সৃষ্টিৰ যেন এক অতুলনীয় নিদৰ্শন। আন অৰ্থত, অসমখন পৰ্যটন আৰু ভ্ৰমণকাৰীৰ স্বৰ্গ।

অসমত অজস্ৰ পৰ্যটন আকৰ্ষণ কেন্দ্ৰ আছে। এই ক্ষেত্ৰত অসমৰ কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানকে আদি কৰি অন্য ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানসমূহ, অভয়াৰণ্য, জলপ্ৰপাত ইত্যাদি উল্লেখযোগ্য। অসম কেৱল প্ৰাকৃতিক সম্পদতে নহয় প্ৰাচীন কীৰ্তি চিহ্ন, মঠ-মন্দিৰ ইত্যাদিৰ বাবেও বিখ্যাত। এই ক্ষেত্ৰত শ্ৰীশ্ৰী আঠখেলীয়া বৰনামঘৰ, পৰশুৰাম কুণ্ড, কামাখ্যা মন্দিৰ, উমানন্দ মন্দিৰ, মালিনী থান, পোৱামক্কা মছজিদ ইত্যাদি উল্লেখযোগ্য। ইয়াৰ লগতে, বিভিন্ন স্থান যেনে- মাজুলী, গুৱাহাটী, তেজপুৰ, শিৱসাগৰ ইত্যাদিও পৰ্যটন আকৰ্ষণৰ স্থান বিশেষ।

কিন্তু পৰিতাপৰ কথা যে সমগ্ৰ অসমখনেই পৰ্যটন আকৰ্ষণৰ স্থান হোৱা স্বত্বেও ইয়াত পৰ্যটকৰ বাবে পৰ্যাপ্ত সা-সুবিধাখিনি আগবঢ়াব পৰা হোৱাগৈ নাই। বিশেষকৈ আজি কিছুদিনৰ আগলৈকে ‘Restricted Area’ হোৱা বাবে পৰ্যটকৰ আগমনত যথেষ্ট বাধা-নিষেধ আৰোপ কৰা হৈছিল। অৱশ্যে, ১৯৯৫ চনৰ জুলাই মাহৰ পৰা চৰকাৰে এই বাধা-নিষেধ প্ৰত্যাহাৰ কৰি পৰ্যটকৰ প্ৰতি আগবঢ়োৱা সা-সুবিধাৰ ক্ষেত্ৰত এক

উল্লেখযোগ্য পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। তদুপৰি, অসমৰ পৰ্যটন বিভাগে ৰাজ্যখনৰ বিভিন্ন দৰ্শনীয় স্থান বিশেষকৈ কাজিৰঙা ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান, হাজো, শুৱালকুছি, মদন-কামদেৱ, গুৱাহাটী ইত্যাদি দৰ্শনৰ বাবে নিয়মীয়া কণ্ডাকটেড টুৰৰ ব্যৱস্থা কৰিছে।

অসমৰ বিভিন্ন পৰ্যটন আকৰ্ষক স্থানসমূহত পৰ্যটকৰ থকা-খোৱাৰ সুবিধাৰ বাবে কেইবাটিও যাত্ৰীনিৱাস নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱা হৈছে। ইয়াৰ ভিতৰত ওৱাং, হাফলং, বোকাখাত, ডিগবৈ, বিশ্বনাথ চাৰিআলি, শদিয়া, নৱগ্ৰহ আদি ঠাইত কেইবাটিও যাত্ৰী নিৱাস নিৰ্মাণৰ কাম চলি আছে।

অসমৰ বিভিন্ন দৰ্শনীয় স্থানসমূহৰ প্ৰতি পৰ্যটনক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ অসম চৰকাৰৰ উদ্যোগত বিভিন্ন পুস্তিকা, মেপ, তথ্য চিত্ৰ ইত্যাদিৰ লগতে বিভিন্ন ৱেবচাইট ইত্যাদিৰ দ্বাৰা অসমৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য বিশ্ববাসীৰ সন্মুখত ডাঙি ধৰাৰ চেষ্টা কৰিছে তথা অসমৰ Brand Ambassadar ৰূপে বৰ্তমান বলীউদ তথা হলীউদ ছবিৰ জনপ্ৰিয় অভিনেত্ৰী প্ৰিয়ংকা চোপ্ৰাক নিযুক্ত কৰা হৈছে। গতিকে, এই ক্ষেত্ৰত অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগৰ বাবে চৰকাৰে কোটি কোটি টকা ব্যয় কৰা দেখা গৈছে।

১৯৮৭ চনতে অসমত পৰ্যটন উদ্যোগৰ মৰ্যাদা দিয়া হৈছিল। কিন্তু, ইমান দিনৰ পিছতো অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগে আশানুৰূপ উৎকৰ্ষ লাভ কৰা নাই। অৱশ্যে এই ক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ যথেষ্ট কৰণীয় আছে। অসমৰ ৰংঘৰ, তলাতল ঘৰ ইত্যাদিৰ দৰে কীৰ্তিচিহ্নসমূহত পোহৰৰ প্ৰদৰ্শনী আয়োজন কৰি পৰ্যটন বিভাগে এই দিশত সুদূৰপ্ৰসাৰী ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। পৰ্যটন উদ্যোগৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত বৰ্তমান অসম চৰকাৰে বিভিন্ন গুৰুত্বপূৰ্ণ পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। কিন্তু এই পদক্ষেপ সমূহ কাৰ্যত ৰূপায়ন হ'ব লাগিব তথা অসম বাসীয়েও নিজৰ ৰাজ্যখনৰ সৌন্দৰ্য অক্ষুন্ন ৰখাৰ চেষ্টা কৰিব লাগিব, তেতিয়াহে অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগে ভৱিষ্যতে আশানুৰূপ ফল লাভ কৰিব পাৰিব।

সাম্প্ৰতিক অসমৰ লগতে সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষতে C(A)A বিৰোধী প্ৰতিবাদে তীব্ৰতৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। বিশেষকৈ, অসমত ইয়াৰ অতি বিস্তৃত প্ৰতিবাদ হৈছে। গতিকে, এই প্ৰতিবাদৰ ফলত অসমৰ স্বাভাৱিক জীৱন-যাত্ৰা অস্বাভাৱিক হৈ পৰাৰ পৰিপেক্ষিতত অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগো বেয়াকৈ ক্ষতিগ্ৰস্ত হৈছে। কাৰণ বিদেশী পৰ্যটক সকলৰ অসমলৈ আগমন নিম্ন মানলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে।

গতিকে, সামগ্ৰিকভাৱে চাবলৈ গ'লে বৰ্তমান অসমীয়া জাতিৰ প্ৰতিয়েই সংকট নামি আহিছে, সেয়ে অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগৰ ক্ষেত্ৰতো যে চৰকাৰে বৰ বিশেষ কিছু কৰিব তাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস কৰিব পৰা নেযায়।। +++

উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰত ক'ভিড ১৯ ৰ প্ৰভাৱ

–ৰিণি কোঁৱৰ
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক
অৰ্থনীতি বিভাগ

প্ৰাকৃতিক সম্পদ আৰু সৌন্দৰ্যৰে ভৰা উত্তৰ পুৱ ভাৰত পৰ্যটনৰ বাবে এক অতি উপযোগী স্থান। সেইবাবে কবি নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈয়ে কবিতাৰাজিত প্ৰকাশ কৰিছে এনেদৰে-

"পূৰ্ব প্ৰান্তৰ সাতোজনী ভনী
ভাৰতৰে নিজ কন্যা
সেউজী বনেৰে, পনীয়া সোণেৰে
শ্ৰীময়ী ৰূপৰ ধন্যা।।"

উত্তৰ পুৱ ভাৰতৰ পৰ্যটন ঠাইসমূহ বিশেষকৈ অপূৰ্ব প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য, ইয়াৰ বনাঞ্চলত পোৱা আপুৰুগীয়া জীৱ প্ৰজাতি, ৰজাদিনীয়া মঠ-মন্দিৰ তথা দ'ল, দেৱালয়, সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা আৰু ঐতিহ্যৰ বাবে উল্লেখনীয়। এনে স্থানসমূহে স্বকীয় বৈচিত্ৰৰে পৰ্যটকক মোহিত কৰে। এনে মনোমোহা সৌন্দৰ্য পৰ্যটন আৰু বনভোজৰ বাবে দেশ বিদেশৰ পৰা পৰ্যটক আহে।

অভিধানিক অৰ্থত পৰ্যটন শব্দৰ অৰ্থ হৈছে (পৰি + অট্) গতি কৰা, পৰিভ্ৰমণ, ইফালে সিফালে ফুৰণ, দৰ্শনীয় ঠাই চোৱা বা বিনোদনৰ উদ্দেশ্যে কৰা ভ্ৰমণ। এজন লোকক "পৰ্যটক" বুলি ক'ব পৰা যায়, যদি লোকজনে ভ্ৰমণ কৰা ঠাই, অতিবাহিত কৰা সময় বা ভ্ৰমণৰ উদ্দেশ্যৰ সম্পৰ্কে বিবেচনাধীন হয়। পৰ্যটনক লৈ গঢ়ি উঠা উদ্যোগ সমূহেই হ'ল পৰ্যটন উদ্যোগ। বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্বতে পৰ্যটনক উদ্যোগৰূপে চিহ্নিত কৰা হৈছে। এই উদ্যোগক বিশ্বত লাভজনক উদ্যোগ বুলি বিবেচনা কৰা হয়। প্ৰতিখন দেশতে কম বেছি পৰিমাণে পৰ্যটন উদ্যোগে গুৰুত্ব লাভ কৰিছে। ইয়াৰ লগে লগে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰসমূহেও বিশ্বত এক সুকীয়া স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছে।

উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন পৰ্যটনস্থলীসমূহ ঃ

প্ৰকৃতাৰ্থত উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল বুলিলে আঠখন ৰাজ্যৰ সমষ্টিকে বুজা যায়। এই আঠখন ৰাজ্যতে বহুসংখ্যক পৰ্যটনস্থলী দেখিবলৈ পোৱা যায়। এনে কিছু পৰ্যটনস্থলীৰ এক চমু বিৱৰণ তলত আগবঢ়োৱা হ'ল ঃ-

অসম ঃ অসম প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰে ভৰপূৰ এখন ৰাজ্য। ইয়াৰ নদ-নদী, ঐতিহাসিক স্থল, বিভিন্ন দৌল-দেৱালয়, আদি পৰ্যটনৰ বাবে অন্যতম। উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ দুৱাৰমুখ গুৱাহাটীকে আৰম্ভ কৰি কামাখ্যা মন্দিৰ, ভুৱনেশ্বৰী মন্দিৰ, উমানন্দ, ৰাজ্যিক চিৰিয়াখানা,

পাঞ্জাবাৰীত অৱস্থিত শংকৰদেৱ কলাক্ষেত্ৰ, দীঘলী পুখুৰীৰ পাৰত অৱস্থিত ৰাজ্যিক সংগ্ৰহালয়, নৱগ্ৰহ, শৰাইঘাট দলং, তাৰকা গৃহ, শুৱালকুছি, চান্দদুবি, হাজোৰ কাঁহশিল্প, পৰিভ্ৰমী চৰাইৰ বাবে বিখ্যাত জাতিংগা, তেজপুৰ জিলাৰ অগ্নিগড়, চিত্ৰলেখা উদ্যান আদিকে ধৰি শিৱসাগৰ জিলাৰ বিভিন্ন ঐতিহাসিক ক্ষেত্ৰসমূহ, মাজুলীৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যকে ধৰি বিভিন্ন ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান আৰু অভয়াৰণ্যসমূহো পৰ্যটনৰ আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু।

অৰুণাচল প্ৰদেশ ঃ উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ অন্যতম ৰাজ্য অৰুণাচল প্ৰদেশত যথেষ্ট সংখ্যক পৰ্যটনস্থলী থকা দেখা পোৱা যায়।

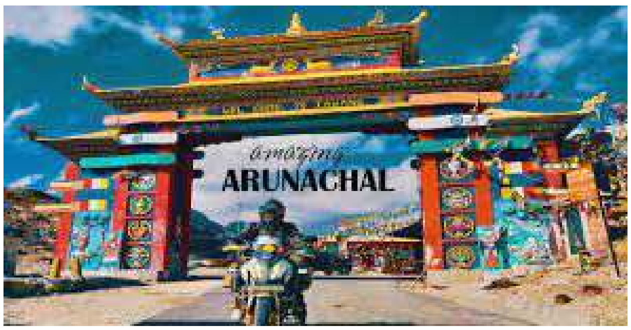

এই প্ৰদেশৰ পৰা প্ৰায় ২০৪৮ মিটাৰ দূৰত্বত মনোমোহা পৰ্যটনস্থলী টাৱাং অৱস্থিত। ইয়াৰ উপৰিও পাহাৰীয়া স্থল জিৰ' (Ziro), মেচোকা (Mechuka), পাছিঘাট আদিৰ দৰে সুন্দৰ পৰ্যটকৰ বাবে আকৰ্ষনীয় ঠায়ো ইয়াত আছে।

মণিপুৰ ঃ মণিপুৰ ৰাজ্যৰ অন্যতম আকৰ্ষণীয় পৰ্যটনস্থলীসমূহ হ'ল ঃ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ আটাইতকৈ পৰিষ্কাৰ পানীৰ

হ্ৰদ 'লকটক হ্ৰদ', পৌৰাণিক স্মৃতিজড়িত মিউজিয়াম 'সাইৰংগ' মহিলাসকলৰ দ্বাৰা পৰিচালিত একমাত্ৰ বজাৰ 'ইমা বজাৰ' আদি।

মেঘালয় ঃ মেঘালয় ৰাজ্যৰ অন্যতম পৰ্যটনস্থলী শ্বিলং, চেৰাপুঞ্জী, মাগুলিনং, দাউকি আদি ঠাইসমূহলৈ প্ৰত্যেক বছৰে বহুতো দেশী-বিদেশী পৰ্যটকৰ আগমণ ঘটা দেখা যায়।

মিজোৰাম ঃ মিজোৰাম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী আইজল, পাহাৰীয়া তথা মিজোসকলৰ হস্তশিল্পৰ অন্যতম প্ৰাণবিন্দু 'থেনজাৱেল', ভেনটাৱাং হ্ৰদ' আদিসমূহ অন্য এক পৰ্যটনস্থলী।

নাগালেণ্ড ঃ নাগালেণ্ড ৰাজ্যৰ অন্যতম পৰ্যটন স্থলসমূহ হ'ল - খন'মা, ৰখা ইত্যাদি।

ত্ৰিপুৰা ঃ ত্ৰিপুৰা ৰাজ্যৰ ৰাজ ঐতিহাসিক স্থান উজ্জয়ান্ত ভৱন, ত্ৰিপুৰা সুন্দৰী ভৱন, ৰুদ্ৰসাগৰ হ্ৰদ আদি স্থলসমূহ পৰ্যটনস্থলীৰ বাবে অতিকৈ উপযোগী।

ছিকিম ঃ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ অন্য এক আকৰ্ষণীয় পৰ্যটনৰ কেন্দ্ৰবিন্দু ছিকিম । ছিকিমৰ মহোমোহা গেংটক, চাংগু হ্ৰদ আদিয়ে বহুতো দেশী বিদেশী পৰ্যটকক আকৰ্ষণ কৰা দেখা যায়।

উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰত ক'ভিড-১৯ ৰ প্ৰভাৱ ঃ-

২০২০ চনৰ প্ৰথম আৰম্ভণিৰ পৰাই ক'ভিড-১৯ মহামাৰীয়ে সমগ্ৰ বিশ্বক ভয়ংকৰ বিপদৰ মুখলৈ ঠেলি দিছে। কৰোণা মহামাৰীয়ে ধনী দুখীয়া, উচ্চ-নীচ, অনুন্নত -উন্নত সকলোৰে ওপৰত ভয়াৱহভাৱে প্ৰভাৱ পেলাইছে। এই মহামাৰীৰ প্ৰভাৱ পৃথিৱীৰ বিভিন্ন উদ্যোগ ক্ষেত্ৰসমূহতো পৰা দেখা গৈছে। এই ক্ষেত্ৰসমূহৰ ভিতৰত পৰ্যটন উদ্যোগৰ দিশটোও অন্যতম।

ভাৰতবৰ্ষৰ দিশত চাবলৈ গ'লে পৰ্যটন উদ্যোগসমূহে দেশৰ মুঠ জাতীয় আয়লৈ ৯.২ শতাংশ অৱদান আগবঢ়াইছে। ইয়াৰ উপৰিও প্ৰায় ৪২.৭ মিলিয়ন কৰ্ম সংস্থাপন ইয়াৰ লগত জড়িত হৈ আছে। The Indian Association of Tour Operator ৰ মতে ক'ভিড ১৯ ভাইৰাছৰ বাবে এই বৰ্ষত ভাৰতত প্ৰায় ৭০ শতাংশ পৰ্যটন উদ্যোগৰ লগত জড়িত থকা লোকে কৰ্মসংস্থাপন হেৰুৱাব। ইয়াৰ উপৰিও প্ৰায় ১.৩ - ১.৫৫ বিলিয়ন ডলাৰ ৰাজহ হেৰুৱাব। ভাৰতবৰ্ষৰ

লগতে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল, যি নিকি বিভিন্ন পৰ্যটনস্থলীৰে ভৰপূৰ, তাতো বহুতো প্ৰভাৱ পৰিব। প্ৰত্যেক বছৰে এই অঞ্চলসমূহ পৰিদৰ্শনৰ বাবে দেশী বিদেশী পৰ্যটক আহি ভিৰ কৰেহি। কিন্তু এই বছৰ ক'ভিড ১৯ মহামাৰীৰ বাবে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ পৰ্যটনস্থলী বন্ধ হৈ থকাৰ ফলত পৰ্যটন উদ্যোগত বহুতো লোকচানৰ সন্মুখীন হোৱা দেখা গৈছে। অন্য প্ৰতি বছৰে অসমতেই হওঁক বা অন্যান্য ৰাজ্যসমূহতেই হওঁক বহুতো দেশী-বিদেশী পৰ্যটক আহি ভিৰ কৰা দেখা যায়। যাৰ বাবে দেশৰ ৰাজকোষলৈ এক বৃহৎ পৰিমাণৰ মূলধন আহৰণ কৰাত সক্ষম হোৱা দেখা গৈছিল। ইয়াৰ উপৰিও বহু নিবনুৱা লোক এই উদ্যোগৰ সৈতে জড়িত হোৱা দেখা যায়।

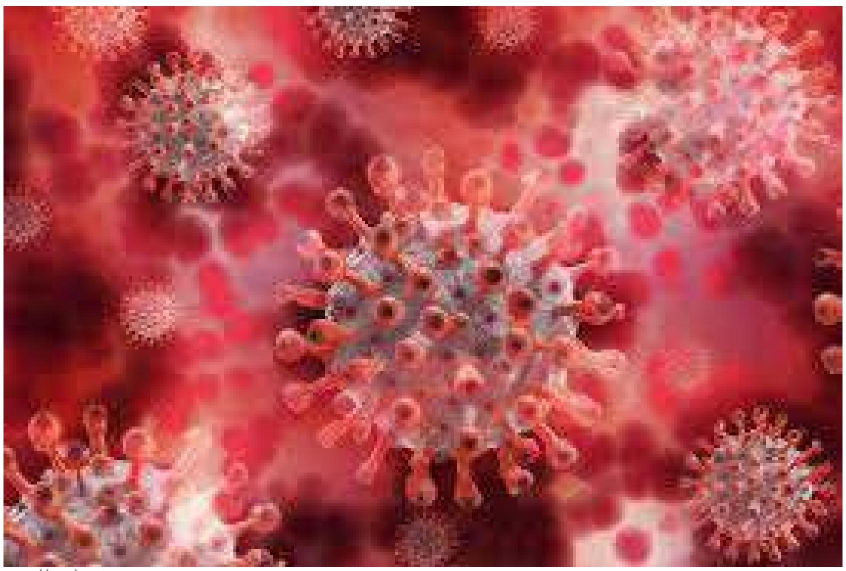

টুৰিষ্ট গাইড তথা গাড়ী চালক হিচাপেই হওঁক তেওঁলোকে নিজৰ জীৱন নিৰ্বাহ কৰাত সফল হৈছিল। কিন্তু কৰোণা মহামাৰীৰ ফলস্বৰূপে পৰ্যটন ক্ষেত্ৰসমূহলৈ পৰ্যটকৰ আগমন কম হোৱাত তেওঁলোকৰ জীৱনলৈও ভয়াৱহ অশনি সংকেত নামি আহিছে। ইয়াৰ উপৰিও পৰ্যটনস্থলীসমূহলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে এনে কিছু ঠাই আছে যিসমূহত ক'ভিড ১৯ মহামাৰীৰ প্ৰতিৰোধৰ বাবে ল'বলগীয়া ব্যৱস্থাসমূহ পালন কৰিবলৈ পৰ্যাপ্ত ব্যৱস্থা নাই ফলত এনে ঠাই সমূহলৈ ক'ৰোনা মহামাৰী আঁতৰ হোৱাৰ পাছতো বহুতো পৰ্যটক আহিবলৈ ভয় কৰিব বা নাহে। যাৰ বাবে এই উদ্যোগসমূহৰ বহু ক্ষতিসাধন হ'ব। কিছুমান পৰ্যটনস্থলীলৈ পৰ্যটক বিভিন্ন উৎসৱ তথা মেলা আদিসমূহত আহে কিন্তু এই বৰ্ষত উৎসৱ তথা মেলাসমূহ উদ্‌যাপন কৰিব নোৱাৰা তথা সময় পাৰ হৈ যোৱাৰ বাবে পৰ্যটকৰ আগমণ তেনেই নগণ্য হ'ব। ইয়াৰ উপৰিও পৰ্যটনৰ এক অন্যতম অংশ ব্যক্তিৰ লগত হোৱা বান্ধীয়তা দিশটোৰ ক্ষেত্ৰত ব্যক্তিৰ মনত সৃষ্টি হোৱা অহেতুক ভয়ে পৰ্যটকস্থলীলৈ অহাত বাধা প্ৰদান কৰিব। কিয়নো ক'ভিড ১৯ মহামাৰী ব্যক্তিৰ সংস্পৰ্শৰ দ্বাৰা বেছিকৈ বিয়পা দেখা যায়। পৰ্যটন উদ্যোগ সমূহৰ লগতে ইয়াৰ লগত জড়িত আনুষংগিক দিশসমূহ যেনে ঃ যাতায়তৰ দিশ, অতিথিশালা সমূহৰ লগত জড়িত ব্যক্তিসকল, হোটেল, ৰেষ্টুৰেণ্ট আদিৰ লগত জড়িত ব্যক্তিৰ ওপৰতো ক'ভিড ১৯ মহামাৰীৰ প্ৰভাৱ ভয়ানকভাৱে পৰিছে।

সামৰণিঃ

ক'ভিড ১৯ মহামাৰীয়ে পেলোৱা প্ৰভাৱসমূহক কোনোপধ্যে নুই কৰিব নোৱাৰি। কিন্তু এই ক্ষেত্ৰত আশা কৰিব পাৰি যে অতি সোনকালেই সমগ্ৰ বিশ্বৰ পৰা ক'ভিড ১৯ মহামাৰী আঁতৰ হ'ব। এই মহামাৰী আঁতৰ হ'লেও অতি সোনকালে যে সমস্যাসমূহ আঁতৰ হ'ব সেইটো সম্ভৱ নহয়। কিন্তু সকলো ব্যক্তি তথা চৰকাৰে এনে বিষয়সমূহত দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলে সমস্যাসমূহৰ অতি সোনকালেই সমাধান হোৱাটো নিশ্চিত।।

গ্ৰন্থ অধ্যয়ন

– ৰবিন্দ্ৰজিৎ বৰবৰুৱা
পঞ্চম যান্মাসিক

এখন ভাল গ্ৰন্থ আৰু এজন প্ৰকৃত বন্ধু সম-পৰ্যায়ৰ। এজন প্ৰকৃত বন্ধুৱে বন্ধুজনৰ দুখে-সুখে সংগী হৈ দোষ-গুণবোৰ আঙুলিয়াই এজনে আনজনক প্ৰকৃত তথা শুদ্ধ পথত আগুৱাই নিবলৈ যত্ন কৰে, ঠিক তেনেদৰে এখন মহৎ গ্ৰন্থ বা এখন ভাল কিতাপে মানুহৰ ব্যক্তিত্ব গঠনত অৰিহনা যোগায়। বহু ক্ষেত্ৰত একোখন কিতাপে মানুহৰ জীৱনৰ গতিপথ পৰ্যন্ত সলনি কৰি দিব পাৰে। গতিকে প্ৰতিজন ছাত্ৰয়ে ছাত্ৰ অৱস্থাৰ পৰাই গ্ৰন্থ নিৰ্বাচন কৰি অধ্যয়ন কৰাৰ অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগে।

প্ৰতিজন লিখকৰ জীৱন দৰ্শন, আদৰ্শবাদ, ধ্যান-ধাৰণা তেখেতৰ লিখনিৰ মাজেদি প্ৰকাশ পায়। গতিকে যিজন লিখকৰ লিখনি আমি পঢ়ো সেই সময়ছোৱা তেখেতৰ সান্নিধ্যত থকা যেন লাগে। সেইবাবেই উক্ত ব্যক্তিজনৰ আদৰ্শৰে পাঠকজন অনুপ্ৰাণিত হৈ পৰে।

গ্ৰন্থ অধ্যয়নে মানুহৰ জ্ঞানৰ দিগন্ত বঢ়োৱাৰ লগে লগে ধৈৰ্যশীলতাও বৃদ্ধি কৰে। এই কথা স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে চৰিত্ৰ গঠনত একোখন গ্ৰন্থৰ অৰিহণা অতুলনীয়।

গ্ৰন্থই যিহেতু সামাজিক, সাংস্কৃতিক, ভৌগলিক, ৰাজনৈতিক আদি কোনো ধৰণৰ সীমাৰেখা মানি নচলে, গতিকে গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ যোগেদি আমি ভাতৃত্ববোধ গঢ়ি তুলিব পাৰোঁ।

ভ্ৰমণে মানুহৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰ বৃদ্ধি কৰে, প্ৰত্যক্ষ অভিজ্ঞতা প্ৰদান কৰে। কিন্তু সকলো মানুহৰ বাবে বিভিন্ন কাৰণত ভ্ৰমণ সম্ভৱপৰ নহয়। আৰ্থিক সমস্যা, শাৰিৰীক প্ৰতিবন্ধকতা, পৰিয়ালৰ অন্যান্য কিছুমান অসুবিধাৰ বাবে সকলোৰে বাবে ভ্ৰমণ সহজসাধ্য নহয়। অথচ কোনো এখন ঠাই সম্বন্ধে বা দেশ সম্পৰ্কে আমি পুথি অধ্যয়নৰ যোগেদিয়ে জ্ঞান আহৰণ কৰিব পাৰো। ইয়াৰ বাবে কোনো ভিজা, পাছপৰ্ট আদিৰো আৱশ্যক নাই, ভ্ৰমণ ব্যয়ৰো প্ৰয়োজন নাই। গ্ৰন্থখন কিনাৰো যদি সামৰ্থ নাই তেন্তে পুথিভঁৰাল নাইবা বন্ধু বিশেষৰ পৰাও আনি অধ্যয়ন কৰিব পাৰো।

এজন লিখকে বহু কষ্ট কৰি বিস্তৃত অধ্যয়ন তথা শাৰিৰীক, মানসিক পৰিশ্ৰম আৰু আৰ্থিক ব্যয়ৰো আহৰণ কৰা তেখেতৰ জ্ঞানখিনি আমি অতি কম আয়সতে, কম খৰচতে তেখেতৰ লিখনিৰ পৰাই আহৰণ কৰিব পাৰো। সেইবাবেই একোখন মহৎ গ্ৰন্থকো থোপাই থোৱা ধনৰ লগত তুলনা কৰা হয়।

এজন ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব গঠনত গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। আমি প্ৰতিজন মহা মনীষীৰ জীৱনী অধ্যয়ন কৰিলে দেখা পাওঁ যে ল'ৰালি কালত তেখেতসকলৰ পৰিয়ালৰ মাক-দেউতাক, ককাক নাইবা আইতাকৰ পৰা শুনা গল্প, সাধু বা নীতি শিক্ষামূলক কাহিনী শুনি শুনি গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছে আৰু ডাঙৰ হৈ নিজকে বিশ্ব-বৰেণ্য ব্যক্তি হিচাপে সমাজত আত্ম পৰিচয় দাঙি ধৰিছে।

এখন ভাল গ্ৰন্থই এজন হতাশাগ্ৰস্ত ব্যক্তিক দৃঢ়তা প্ৰদান কৰি জীৱনৰ প্ৰতি আশাবাদী কৰি তুলিব পাৰে। এনেদৰে একোখন মহৎ গ্ৰন্থৰ মহাজীৱনৰ আধাৰশীলা স্বৰূপ হৈ পৰে।। +++

“ভিন্ন চিন্তা ঃ সময়, ৰাজনৈতিক সচেতনতা আৰু শৈশৱৰ দিনবোৰ”

– শৰৎ গগৈ
স্নাতক ষষ্ঠ ষাণ্মাষিক
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বৰ্ত্তমান পৃথিৱীৰ ডাঙৰ সমস্যাসমূহৰ ভিতৰত এটা হৈছে মানুহৰ সময়ৰ বৰ অভাৱ। খোৱা-বোৱাৰ পৰা প্ৰয়োজনীয় সকলোতে সময়ৰ অভাৱ হোৱা দেখা যায়। আজিৰ মাতৃয়ে সন্তানৰ বাবে ৯ মাহ সময় ত্যাগ কৰিবলৈ টান পায়। কেৰিয়াৰ সচেতন বা উচ্চ পদবীৰ কৰ্মৰত সকলৰ ক্ষেত্ৰত এই সমস্যা বেছিকৈ দেখা যায়।

সময়বোৰ উভতি আহক ঃ

পৰিৱৰ্তনেই পৃথিৱীৰ একমাত্ৰ স্থায়ী বস্তু। সময়ে সকলোলৈকে পৰিৱৰ্তন আনে। সেয়ে সকলোৱে সময়ৰ মতে নিজৰ গতিৰ ভাৰসাম্য ৰাখিবলৈ বাধ্য হয়। পৃথিৱীখন প্ৰকৃতিৰ নিয়ম মানি নিজৰমতে চলি আছে। মানুহৰ গতি বাঢ়িছে। মানুহে পূৰ্বতে নিজস্ব গতি, নিজা চিন্তাতেই খোজ কাঢ়িছিল। কিন্তু বৰ্তমান মানুহে নিজস্বতাক হেৰুৱাইছে। ক'বলৈ গ'লে বিসৰ্জন দিছে নিজস্বতাক। সকলোৰে এটা নিৰ্দিষ্ট আৰু নিজস্ব নিৰ্ধাৰিত সময় থাকে। নিৰ্দিষ্ট সময়তহে ৰাতি পুৱায়, গছত ফুল ফুলে, ফল লাগে, নিৰ্দিষ্ট সময়তহে কেঁচুৱা জন্ম হয়। নিৰ্ধাৰিত সময় মতেই পৃথিৱীৰ কামবোৰ সম্পাদিত হয় নিৰ্দিষ্ট গতিপথেৰে।

বৰ্তমান পৃথিৱীৰ ডাঙৰ সমস্যাসমূহৰ ভিতৰত এটা হৈছে মানুহৰ সময়ৰ বৰ অভাৱ। খোৱা-বোৱাৰ পৰা প্ৰয়োজনীয় সকলোতে সময়ৰ অভাৱ হোৱা দেখা যায়। আজিৰ মাতৃয়ে সন্তানৰ বাবে ৯ মাহ সময় ত্যাগ কৰিবলৈ টান পায়। কেৰিয়াৰ সচেতন বা উচ্চ পদবীৰ কৰ্মৰত সকলৰ ক্ষেত্ৰত এই সমস্যা বেছিকৈ দেখা যায়। যেন সেই সময়ছোৱাই জীৱনক সাফল্যৰ বাটত পিছ পেলাই জীৱন স্তব্ধ কৰি তুলিব। সেয়ে আজি-কালি গৰ্ভ ভাড়ালৈ দিয়া নাৰীৰ আদৰ আৰু সংখ্যা বাঢ়িছে। দৰৱ প্ৰয়োগ কৰি ফল-মূল, শাক-পাচলিক সময়তকৈ আগতেই খাবৰ বাবে উপযোগী কৰা হৈছে। হাঁহ-কুকুৰাক বেজী দি অধিক কণীৰ উৎপাদন কৰা হৈছে, কৃত্ৰিম উপায় প্ৰয়োগ কৰি সিহঁতক বাধ্য কৰোৱা হৈছে। কম পৰিশ্ৰমেৰে অধিক ধন-ঘটাৰ বাবে সকলোৰে মন, যাৰ দ্বাৰা সমাজত বৰ মানুহ হোৱাৰ প্ৰতিযোগিতা চলিছে। কম সময়ত অধিক ফল আশা কৰি মাতাল হৈ উঠিছে পৃথিৱীৰ মানুহ। গধুৰ বিষয়বস্তু অধ্যয়নৰ সলনি সহজ আৰু উপৰুৱা বিষয়ত সকলোৱে গুৰুত্ব দিবলৈ লৈছে। তোক মাৰি মই খাওঁ ধৰণৰ ঘোঁৰা দৌৰ আৰম্ভ হৈছে। মানুহৰ কাষৰ মানুহ ঘৰৰ লগত যোগাযোগ নাইকিয়া হ'ল; গাঁৱৰ উৎসৱ অনুষ্ঠানত ভাগ ল'বলৈ, সংস্কৃতি ৰক্ষা কৰিবলৈ মানুহৰ সময় নোহোৱা হ'ল; বুঢ়া মানুহ এজনক মাত এষাৰ দিবলৈ, শিশুটিক সাহচৰ্য দিবলৈ সময়ৰ নাটনি হ'ল; অথচ যোগাযোগ ব্যৱস্থা আগতকৈ বহুত সহজ হ'ল। ক্ৰমে মানৱীয়তা হেৰাই যাবলৈ

ধৰিছে। মানুহবোৰ কেৱল জীৱনৰ প্ৰয়োজন পূৰোৱাৰ কৃত্ৰিম নিগনি দৌৰত ব্যস্ত। প্ৰিয় কণ্ঠশিল্পী জুবিন গাৰ্গৰ “ আমি যেন যন্ত্ৰ......” গীতটিৰ দৰে মানুহবোৰ যন্ত্ৰ হ'বলৈ গৈ আছে লাহে লাহে।

সময়বোৰ উভতি আহক। আচলতে সময়ে আমাক সকলো দিছে। প্ৰযুক্তিয়ে বৰ্তমানৰ সতে তাল মিলাই চলিব পৰাকৈ, আমি সন্তুষ্ট হব পৰাকৈ সুবিধা কৰি দিছে। বৰ্তমান প্ৰয়োজনবোৰ যেনেকৈ বেছি, তেনেকৈ প্ৰয়োজনবোৰ পূৰণ কৰাৰ বাটো অনেক। জীৱনটোক অনাহকতে আমি বেছি জটিল কৰি অসুখী হওঁ। অনাহক প্ৰতিযোগিতাৰ নিগনি দৌৰত হাৰি হুমুনিয়াহ কাঢ়ো। জীৱনৰ অমূল্য সময়ৰ এছোৰা মিছাতে নষ্ট কৰোঁ। যদি আমি ভালপোৱা কামবোৰ কৰিবলৈ সময় উলিয়াই লওঁ, উজু আৰু লাভদায়ক কামবোৰতে অনবৰত লাগি নাথাকি অধ্যয়ন কৰো গভীৰ বিষয়বস্তু; আত্মকেন্দ্ৰিক নহৈ যদি সমাজকেন্দ্ৰিক হওঁ ; আত্মস্বাৰ্থ ত্যাগ কৰি যদি চিন্তা কৰো সমাজৰ আৰু মানুহৰ কথা ; এদিন উভতি আহিব সময় নিশ্চিতকৈ। উভতি আহিব মানৱতা। উভতি আহিব আমাৰ মানৱীয় মনৰ সুন্দৰ গুণসমূহ, আমাৰ নিজস্বতাও উভতি আহিব।

<u>ৰাজনৈতিক সচেতনতাইহে গণতন্ত্ৰ ৰক্ষা কৰিব ঃ-</u>

যোৱা ২০১৯ বৰ্ষৰ ডিচেম্বৰ মাহৰপৰা বৰ্তমানলৈকে অসমত নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক (CAB) আৰু বৰ্তমান আইনৰ ৰূপ পোৱা নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইনে (CAA) পৰিস্থিতি উতপ্ত কৰি ৰাখিছে। এই বিতৰ্কিত আইনখনৰ বিৰুদ্ধে দেশৰ লগতে অসমতো সৰ্বস্তৰৰ লোকৰ দ্বাৰা প্ৰতিৰোধ সংগ্ৰাম গঢ়ি উঠিছে। ছাত্ৰ, নাৰী, সাধাৰণ লোক, শ্ৰমজিৱী, কৰ্মচাৰী, বৃদ্ধ, শিল্পী আদি সকলো লোকেই এই আইনৰ তীব্ৰ বিৰোধীতা কৰি আহিছে যদিও চৰকাৰে জনমতক গুৰুত্ব দিয়া নাই। এই আইনখনে ভাৰতৰ সংবিধানৰ ধৰ্মনিৰপেক্ষ আদৰ্শক আঘাত কৰে। ভাৰতৰ দৰে এখন গণতান্ত্ৰিক দেশৰ চৰকাৰে জনমতক গুৰুত্ব প্ৰদান নকৰাতো দুভাৰ্গ্যজনক। বৰং চৰকাৰে সেনাবাহিনীৰ সহায়ত এই সংগ্ৰামক কঠোৰভাৱে দমন কৰা দেখা গ'ল, য'ত বহুটো লোক শ্বহীদ হ'ল।

অসমে এই আইনখন কেতিয়াওঁ মানি লব নোৱাৰে। অসমৰ ৰাজনৈতিক, সামাজিক, ধৰ্মীয় , সাংস্কৃতিক, অৰ্থনৈতিক, শৈক্ষিক আদি সকলো ক্ষেত্ৰলৈকে এই আইনে বিপদ নমাই আনিব। অসমীয়া সংখ্যালঘু হ'ব। স্বাধীনতাৰ আগৰপৰাই অসমে পূৰ্ববংগীয় মূলত হিন্দু-মুছলমান লোকৰ লগতে ভাৰতৰ অন্য প্ৰান্তৰ বহুতো লোকৰ বোজা বহন কৰি আহিছে। ‘অসম চুক্তি’ মতে অসমে নিৰ্দ্দিষ্ট দিনলৈকে বিদেশীৰ বোজা ল'ব বুলি ঘোষণা কৰাৰ পাছত আৰু বোজা বহন কৰিব নোৱাৰে। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে অসমীয়া ভাষীৰ সংখ্যা ৫০ শতাংশতকৈও কম। CAA য়ে এই সংখ্যা আৰু হ্ৰাস কৰিব। সৰু সৰু জাতি জনজাতিবোৰ হেৰাই যাব । অসমীয়া জাতিৰ মৃত্যুযাত্ৰা আৰম্ভ হ'ব।

চৰকাৰে বংগমূলীয় লোক মুখ্যমন্ত্ৰী হ'ব বুলি অসমৰ খিলঞ্জীয়াক ভয় খোৱাই এই আইনেহে অসম ৰক্ষা কৰিব বুলি পতিয়ন নিয়াবলৈ অহৰহ প্ৰচেষ্টা চলাই আছে। হিন্দু-মুছলমানৰ মাজত বিবাদ লগাবলৈ চেষ্টা কৰি থাকে নানান বিতৰ্কিত মন্তব্য দি। কিন্তু অসমৰ জনসাধাৰণৰ ৰাজনৈতিক সচেতনতাৰ অভাৱৰ বাবেই এইবোৰ বিপদত অসম বাৰে বাৰে পৰে বুলি ভাৱো। শক্তিশালী ‘জননেতা’ সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰাটো অসমীয়া ৰাইজৰ ডাঙৰ ব্যৰ্থতা সৰ্বভাৰতীয় বা অন্য যিকোনো দলৰ ওপৰত অত্যাধিক নিৰ্ভৰ কৰাৰ দিন ওকলিল। মানুহৰ মনত সচেতনতা থাকিলে ৰাজনৈতিক দল বা চৰকাৰে জনতাৰ পক্ষে কাম কৰিবলৈ বাধ্য। কিন্তু মানুহবোৰৰ সচেতনতাৰ অভাৱৰ বাবেই বাৰে বাৰে বিশ্বাস কৰা কৰা চৰকাৰখন বা নেতাজনে প্ৰতাৰণা কৰে। গতিকে সকলো মানুহ ৰাজনৈতিকভাৱে সচেতন হ'লেহে গণতন্ত্ৰ ৰক্ষা হব।

<u>ল'ৰালিৰ সোণোৱালী দিন ঃ-</u>

ল'ৰালিৰ দিনবোৰলৈ শিশুবোৰক দেখিলে বৰকৈ মনত পৰে। বৰ ৰোমাঞ্চিত হৈ উঠো চকুৰ আগত সেই দিনবোৰৰ মধুৰ স্মৃতিবোৰ ভাঁহি উঠিলে। বিংশ শতিকাৰ শেষ দশকৰ শেষৰ বছৰটোত জন্ম আমাৰ। একবিংশ শতিকাৰো দুটা দশক শেষ হবৰ হ'ল। এই সময়ৰ ক্ষুদ্ৰ ভগ্নাংশৰেই যদি আমাৰ ল'ৰালিৰ দিনবোৰ তুলনা কৰি চাওঁ বিৰাট পৰিৱৰ্তন হোৱা দেখিবলৈ পাওঁ। আমাৰ ল'ৰালিৰ দিনবোৰত যি যি পাইছিলো আজিৰ শিশুৱে সেইয়া পোৱা নাই বা আজিৰ শিশুৱে পোৱাখিনি আমি পোৱা নাছিলো। যদিও এছোৱা

সময়ৰ লগত অন্য এছোৱা সময়ক তুলনা কৰাৰো উচিত নহয় তথাপি এই সময়ৰ পৰিৱৰ্তনে শিশুবোৰক ল'ৰালিৰ মাধুৰ্যক একেবাৰে নাইকিয়া কৰাৰ দৰে বোধ হয়।

আমি সৰু হৈ থাকোতে গছৰ পাতৰ পইচাৰে বস্তু কিনি ধুলি-বালিৰে ঘৰ-ঘৰ বা দোকান-দোকান খেলিছিলো, চোৰ-পুলিচ আৰু লুকা - ভাকু খেলিছিলো, চেংগুটি, মাৰ্বল খেলিছিলো আৰু বহুত খেলা আমি খেলিছিলো। 'কলা-বগা' টিভিৰ DD-1 আৰু DD-North-East চেনেলত চন্দ্ৰকান্তা, 'মহাভাৰত' চাইছিলো। ঘৰত T.V. নাছিল আৰু থকাকেইঘৰলৈ 'শক্তিমান', 'ৰামায়ণ',

'হাতিম' আদি ছিৰিয়েল চাবলৈ গৈছিলো। ৭-৮ বছৰমান বয়সতহে মবাইল ফোন দেখিছিলো। খেতি-বাতিৰ দিনত বৰ আনন্দ পাইছিলো যে পথাৰত ভাত খাবলৈ পাম, কি ফূৰ্তি। আৰু হাল বাওতে মাছ ধৰিছিলো, পৰাই-নোৰাৰাই কঠিয়া তুলিছিলো আৰু ৰুইছিলো, বোকাৰে লুতুৰি-পুতুৰি হৈছিলো। ধান দোৱা দিনত ফৰিং ধৰিছিলো আৰু সৰুকৈ ডাঙৰি আনিছিলো। নৰানি চাফা কৰি ক্ৰিকেট খেলিবলৈ পথাৰখন মুকলাইছিলো। গাঁৱৰ নামঘৰত ভাওঁনা চোৱাৰ পিছদিনা নিজে ধনু-কাঁড়, তৰোৱাল সাজি যুদ্ধ কৰিছিলো; আৰু ব'হাগ বিহুত সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ একেলগ হৈ ঘৰে ঘৰে ইমান ৰ'দতো বিহু মাৰি ফুৰিছিলো। কাতি বিহুত তুলসী গছৰ -ভেটি সজাৰ প্ৰতিযোগিতা চলিছিল আমাৰবোৰৰ মাজত, আৰু গধূলি-গধুলি বুট মাহ খাই ফুৰিছিলোঁ। ঠাণ্ডা দিনবোৰত ককা আৰু বৰতা লগত জুই-পুৱাই ভগৱানৰ বিভিন্ন আখ্যান শুনিছিলোঁ। বৰ হেপাঁহেৰে মাঘ বিহুৰ মেজি সাজিছিলোঁ আৰু বিহুৰ কাপোৰৰ বাবে হেপাঁহেৰে বাট চাই নাছিলো। পথাৰত চেঁচুৰ খান্দিছিলো আৰু বৰশী বাইছিলো গৰমবন্ধত। ফুৰিবলৈ যাম বুলিলে সাত জাপ মাৰিছিলো, ফুৰি আহি স্কুললৈ যাবলৈ হ'লে কান্দিছিলোঁ। আজিৰ দৰে ইমান সৰুতেই আমি স্কুলৰ বোজা পোৱা নাছিলোঁ। চৰকাৰী স্কুলতে পঢ়িছিলো আমি। ঘৰটোত কাৰেণ্ট নথকাৰ বাবে ৰাতি পাকঘৰত মাৰ ওচৰত লেম বা চাকিৰ পোহৰত আৰু ৰাতিপুৱা চোতাল বা বাৰাণ্ডাত পাটী পাৰি বহি পঢ়িছিলোঁ। এইদৰেই আমাৰ ল'ৰালিৰ স্মৃতিৰ ভঁৰালতো এইখিনি আনন্দতে ঠাহ খাই আছে, বৰ বেলেগ আছিল সেই দিনবোৰ। কিন্তু মাত্ৰ কেইটামান বছৰতে সময়বোৰ বৰকৈ সলনি হৈ গ'ল, সলনি হৈ গ'ল মানুহৰ জীৱন ধাৰণৰ অভ্যাস। শিশুবোৰে নিভাঁজ আনন্দবোৰ নোপোৱা যেন বোধ হয়। Video Game, Mobile Phone, You tube আদিতেই আজিৰ শিশুবোৰ আবদ্ধ। খেলিবলৈ ঠাইৰ নাটনি হোৱাৰ দৰে আগ্ৰহৰো অভাৱ। সৰুৰ পৰাই স্কুলৰ কিতাপৰ বোজা আৰু টিউচন ভাগে ভাগে। যেন যন্ত্ৰ একোটাহঁতহে। যদিও আজিৰ শিশুৰ ল'ৰালিৰ ক্ষেত্ৰখন আমাতকৈ উন্নত তথাপি কওঁ এইয়া সম্পূৰ্ণ কৃত্ৰিম, নিভাঁজ নহয়। আমি প্ৰায় মুক্ত আছিলো, আজিৰ দৰে নাছিলোঁ। দুছোৱা ভিন্ন সময়ৰ মাজত তুলনা কৰিব নোখোজিলেও কওঁ আমাৰ ল'ৰালিৰ দিনবোৰেই কৰবাত আজিৰ দিনবোৰতকৈ ভাল আছিল অলপ হ'লেও।। +++

লোক বিশ্বাসত বৰষুণ

-অংগনা বৰুৱা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

অসমীয়া সমাজ কৃষিজীৱী সমাজ। অসমীয়া কৃষকৰ বৰষুণৰ লগত এক এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক আছে। জলসিঞ্চনৰ সু-ব্যৱস্থা নোহোৱা কাৰণে অসমৰ কৃষকে আজিও প্ৰকৃতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি খেতি কৰিবলগীয়া হৈ আছে। গতিকে বৰষুণৰ কামনাৰে প্ৰকৃতিক সন্তুষ্ট কৰাৰ কাৰণে কিছুমান লোক বিশ্বাস অসমীয়াৰ সমাজত আজিও প্ৰচলিত হৈ আছে।

অসমীয়া কৃষিজীৱী লোক সমাজত প্ৰচলিত এনে লোকবিশ্বাসৰ এক অপূৰ্ব নিদৰ্শন হ'ল "ভেকুলী বিয়া"। কৃষিকাৰ্যৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় পানীৰ অভাৱত বৰষুণৰ কামনাৰে 'ভেকুলী বিয়া' নামৰ লোক উৎসৱটি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ভেকুলী বিয়াৰ ফলত বৰষুণ হোৱাৰ বৈজ্ঞানিক যুক্তিযুক্ততা নাথাকিলেও লোক সমাজত কিন্তু ইয়াৰ যথেষ্ট মূল্য আছে। ভেকুলীয়ে টোৰ-টোৱালে বৰষুণ দিয়ে বুলি বিশ্বাস আছে। বৰষুণৰ অধিকাৰী দেৱতাজন হ'ল ইন্দ্ৰ দেৱতা। অদৃষ্ট বিশ্বাসী আদিম মানৱ সমাজে 'ভেকুলী আৰু ইন্দ্ৰ দেৱতা'ৰ সম্পৰ্ক থকা বুলি বিশ্বাস কৰিছিল। ভেকুলী বিয়া অনুষ্ঠিত কৰা পৰম্পৰা অতি প্ৰাচীন। পৃথিৱীৰ প্ৰথম সাহিত্য বেদত পোন প্ৰথম বৰষুণ কামনা কৰি ভেকুলীক প্ৰাৰ্থনা জনোৱা হৈছে। মানুহৰ মাজত গভীৰ বিশ্বাস আছে যে ভেকুলীৰ বিয়া পাতিলে নিৰ্মল আকাশৰ বুকুলৈ ডাৱৰৰ চপৰা উৰি আহে ধাৰাসাৰে বৰষুণ দিয়ে।

বতৰ খৰাং হ'লে গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ কৃষক ডেকাসকলে নিশা একগোট হৈ গাঁৱৰ প্ৰত্যেক গৃহস্থৰ ঢেঁকী চুৰি কৰি নি পথাৰত থিয়কৈ পোতে। এনেদৰে ঢেঁকী পুতিলে বৰষুণ নামে বুলি বিশ্বাস আছে। তাৰোপৰি মানুহৰ চোতালত ঢেকী চোঁচৰালেও বৰষুণ হয় বুলি বিশ্বাস কৰে।

পাৰ চৰায়ে কেতিয়াবা ঘৰৰ চালত বা চোতালত ৰ'দত ডেউকা মেলি বৈ থাকিলে বৰষুণ হয় বুলি অসমীয়া সমাজত লোক-বিশ্বাস আছে।

বৰষুণৰ কামনাৰে বহুতো ঠাইত বিশেষকৈ গোৱালপাৰা জিলাৰ কোনো কোনো অঞ্চলত হুদুম পূজা অনুষ্ঠিত কৰা দেখা যায়।

মাছ ধৰা সঁজুলি ওখ গছৰ ফেৰেঙণিত পাতিলে বৰষুণ হয় বুলি বহুতো অঞ্চলৰ লোকে বিশ্বাস কৰে।

শনিবাৰ- মঙ্গলবাৰে বৰষুণ দিলে সেই বৰষুণ বহুদিন ধৰি চলিব বুলি জনসাধাৰণৰ এটি সৰল বিশ্বাস আছে।

বৰষুণৰ কামনা কৰি অসমীয়া সমাজত যিদৰে লোক বিশ্বাস আছে বৰষুণ বন্ধ কৰাৰ কাৰণেও কিছুমান লোক বিশ্বাস অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত।

পানী পোতাত পীৰা এখন ওলোটাকৈ পাৰি লৈ তাৰ ওপৰত এটি ঘিউৰ চাঁকি জ্বলাই দিলে বৰষুণ বন্ধ হয় বুলি কোনো কোনো অঞ্চলত বিশ্বাস আছে।

বৰষুণ দি থাকিলে ৰাস্তা নাইবা পথাৰত পিছল খাই পৰিলে লগে লগে ওপৰৰ ফালে মূৰ তুলি হাঁহিলে বৰষুণ বন্ধ হয় বুলি বিশ্বাস আছে।

চুণৰ টেকেলী লোকৰ ঘৰৰ পৰা চুৰি কৰিলেও বৰষুণ বন্ধ হয় বুলি গোৱালপাৰা জিলাৰ লোকৰ মাজত আজিও প্ৰচলিত।

এনেদৰে অসমীয়া সমাজত বৰষুণৰ ওপৰত বহুতো লোকবিশ্বাস আছে। এই বিশ্বাসসমূহ অতীজৰে পৰা আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত হৈ আহিছে। লোকায়ন, সন্দেহ, প্ৰৱণতা, দূৰদৰ্শিতা আদিৰ পৰা প্ৰায়ে বিমুক্ত, সেইবাবেই লোকালয়ত, সমাজত লোক বিশ্বাসৰ গুৰুত্ব ৰক্ষিত হৈ আহিছে। |+++

কাৰ্বিসকলৰ 'ৰংকেৰ' উৎসৱ

-দীপালী ঘোষ
পঞ্চম ষাণ্মাসিক

কাৰ্বিসকল হ'ল অসমৰ প্ৰাচীনতম ভূমি সন্তান। জনজাতীয় কাৰ্বি সকলক কাৰ্বি আংলং জিলাৰ উপৰিও নগাঁও, মৰিগাঁও, কাপৰূপ, উত্তৰ কাছাৰ, দৰং, শোণিতপুৰ আৰু গোলাঘাট জিলাত বসবাস কৰি থকা দেখা যায়। অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ দৰে কাৰ্বি জন-জাতিসকলেও স্বকীয় পৰম্পৰাগত উৎসৱ আদি পালন কৰি আহিছে। কাৰ্বি সকল মূলতঃ কৃষিজীৱী, সেয়ে কৃষিৰ লগত জড়িত হৈ আছে উৎসৱ, আচাৰ, ৰীতি-নীতি।

কাৰ্বিসকলৰ 'ৰংকেৰ' উৎসৱ হৈছে কৃষিৰ লগত জড়িত এটা উৎসৱ। কৃষিকাৰ্য আৰম্ভ কৰাৰ পূৰ্বে এই উৎসৱ পালন কৰা হয়। কাৰ্বিসকলে জুন মাহত কৰা শালি খেতিৰ পূৰ্বে এই ৰংকেৰ উৎসৱৰ আয়োজন কৰা হয়। অন্যহাতে প্ৰতি পাঁচ বছৰ অন্তৰে অন্তৰে এই ৰংকেৰ উৎসৱ কাৰ্বিসকলে পালন কৰে। সাধাৰণতে ৰংকেৰ উৎসৱ এদিনীয়াকৈ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

ৰংকেৰ পূজাত মতা কুকুৰা আৰু ছাগলী বলি দিয়া হয়। এই উৎসৱৰ প্ৰধান দেৱতা আনমি ফাৰাও আৰু স্থানীয় দেৱতা আনমিক কাৰ্বিসকলে পূজা কৰে। পূজাৰ অন্তত এই দুয়োজন দেৱতাৰ আগত কুকুৰা ছাগলী বলি দিয়া হয়। বলি দিয়া মাংসৰ আঞ্জা পূজাৰ প্ৰসাদ হিচাপে ভাত আৰু হৰলাঙৰ চাওঁতালৰ পৰা বনোৱা মদ্য লগত ভোজন কৰে। ৰংকেৰ উৎসৱৰ প্ৰধান বৈশিষ্ট্য হৈছে- কেৱল পুৰুষসকলেহে এই উৎসৱত অংশ গ্ৰহণ কৰে। মহিলাৰ প্ৰৱেশ ইয়াত নিষেধ। পুৰুষ সকলে উৎসৱৰ দিনা পত্নী সকলৰ পৰা আঁতৰি হঙত থাকে। ৰংকেৰ উৎসৱত কোনো নৃত্য-গীত নাই পূজা কৰা মন্ত্ৰহে আছে। পূজাত ব্যৱহাৰ কৰা মন্ত্ৰবোৰ সৰল।

ইয়াৰ অৰ্থ এনেধৰণৰ-

আমি তোমাৰ দেশত বাস কৰো। আমাক তুমি ৰক্ষা কৰা, আমাৰ মাজলৈ বাঘ নপঠাবা। আমাৰ শস্যৰে সমৃদ্ধি ঘটোৱা। আমাৰ স্বাস্থ্য সুৰক্ষিত কৰা। আমি বছৰি এইদৰে বলি আগবঢ়াম, আমি তোমাৰ কৃপাতে সম্পূৰ্ণ নিৰ্ভৰশীল।

এনেধৰণেৰে কাৰ্বি সকলে কৃষিৰ লগত জড়িত উৎসৱ সমূহ পালন কৰি আহিছে।।+++

ফৰকাটিং অঞ্চলৰ সত্ৰানুষ্ঠানত এভুমুকি

-মুনমী হাজৰিকা
অসমীয়া বিভাগ, পঞ্চম ষান্মাসিক

প্ৰৱৰ্তিত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ এক বৃহৎ অৱদান সত্ৰসমূহৰ মাজত সংৰক্ষিত হৈছে অসমৰ সংস্কৃতি আৰু ভক্তি ধৰ্মৰ দীঘলীয়া ইতিহাস। শংকৰোত্তৰ কালত বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ বোকোচাত উঠি অসমীয়া সংস্কৃতিয়ে বিশেষ ভাৱে প্ৰসাৰ লাভ কৰিলে। এই সংস্কৃতিৰ এক বিশেষ অংগ হ'ল সত্ৰানুষ্ঠানসমূহ। যি স্থান দেৱতা আৰু বৈষ্ণৱ দ্বাৰা বন্দিত, যি স্থানত একান্ত ভকতসকলে ঈশ্বৰৰ প্ৰিয় কাৰ্য সাধন কৰে, যি স্থানত নৱবিধ ভক্তিয়ে বিৰাজ কৰে। সেই শ্ৰেষ্ঠ স্থানকে সত্ৰ বুলি কোৱা হয়। 'সত্ৰ' শব্দৰ আভিধানিক অৰ্থ সত্ৰঃ সৎ ধাৰ্মিক লোক।

সত্ৰীয়া সংস্কৃতিয়ে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা গোলাঘাট জিলাৰ এটি চুবুৰীয়া অঞ্চল হ'ল ফৰকাটিং অঞ্চল। এই ফৰকাটিং অঞ্চলতো বহুতো সত্ৰ স্থাপিত হৈছে। ইয়াৰ ভিতৰৰে কিছুমান মূল সত্ৰ আৰু কিছুমান মূল সত্ৰৰপৰা ফালৰি কাটি স্থাপিত হৈছে। ফৰকাটিং অঞ্চলৰ কেইখনমান সত্ৰ হ'ল- উলুতলি সত্ৰ, বিষ্ণুপুৰ সত্ৰ, কাঠ- বাপু সত্ৰ, দবামৰা গজলা সত্ৰ, ঔগুৰি সত্ৰ।

১। উলুতলি সত্ৰ ঃ-

উলুতলি সত্ৰখন আঠগাওঁ মৌজাৰ ফৰকাটিং আৰু ওৰাটিং ৰে'ল ষ্টেশ্যনৰ পৰা এক কিলোমিটাৰ আঁতৰৰ উলুতলি গাঁৱত অৱস্থিত। এই সত্ৰখন ১৭৩৮ চনত ৰন্তিদেৱে এলেঙি মূলৰ বৰ্তমানৰ উলুতলি সত্ৰখনি স্থাপন কৰিলে। উলুতলি সত্ৰৰ বৰ্তমানৰ মুঠ মাটিকালি হৈছে ৩ বিঘা আৰু ইয়াৰ চাৰিসীমা হৈছে পূৰে উলুতলি গাওঁ, পশ্চিমে গাড়ীগাও আলি, উত্তৰে চেপেটি আলি আৰু দক্ষিণে ঔগুৰি সত্ৰ। এই সত্ৰৰ বৰ্তমানৰ সত্ৰাধিকাৰৰ নাম শ্ৰীশ্ৰীদিলীপ মহন্ত।

সত্ৰৰ নামঘৰৰ মণিকুটৰ ভিতৰত ৫ খলপীয়া সিংহাসন আৰু বিষ্ণুপূজাৰ থাপনা আছে। এই সত্ৰত সাঁচি পাতৰ কীৰ্ত্তন, দশম, ঘোষা, ৰত্নাৱলী, গুণমালা আদি বৰ্তমান নখনমান পুথি আছে।

এই সত্ৰৰ সংহতি পুৰুষ সংহতি। সত্ৰখনৰ অন্তৰ্গত পৰিয়ালৰ সংখ্যা ৪ টা। দিলীপ মহন্ত, মুকুট মহন্ত, কেশৰ মহন্ত, মোহন মহন্ত এই কেইটা পৰিয়াল এই সত্ৰৰ অন্তৰ্গত। এই সত্ৰত নাম প্ৰসংগ, খোল-তাল-বাদ্য, গীত-মাত, সত্ৰীয়া নৃত্য, ভাওনা, কৃষ্ণ জন্মাষ্টমী, মহা-পুৰুষ দুজনৰ তিৰোভাৱ তিথি, ফাকুৱা আদি মহোৎসৱ পালন কৰা হয়।

২। বিষ্ণুপুৰ সত্ৰ ঃ-

বিষ্ণুপুৰ সত্ৰখন জামুগুৰি অঞ্চলৰ সমীপতে থকা বৰপথৰুৱা গাঁৱত অৱস্থিত। এইখন স্থাপিত হয় ১৮১৬ চনত । এই সত্ৰৰ সংহতি পুৰুষ সংহতি। এই সত্ৰৰ মাটিকালি হৈছে ২ পুৰা। আৰু ইয়াৰ চাৰিসীমা হৈছে পূৰে নগুৱা আলি, পশ্চিমে বৰপথৰুৱা গাওঁ, উত্তৰে 'দ' চমুৱা আৰু দক্ষিণে গাড়ী গাওঁ।

এই সত্ৰৰ বৰ্তমানৰ সত্ৰাধিকাৰ জন হৈছে শ্ৰীশ্ৰী পদ্মকান্ত মহন্ত। এই বিষ্ণুপুৰ সত্ৰৰ মণিকূটৰ ভিতৰত ৩ খলপীয়া সিংহাসন আছে বিষ্ণুপূজাৰ থাপনা আছে। এই সত্ৰৰ দৈনিক প্ৰসংগ ৩ বাৰ কৰা হয় আৰু ভাদ মাহত চাৰি বাৰ নাম প্ৰসংগ কৰা হয়। এই সত্ৰত মুঠ ১৬ খন সাঁচিপাতৰ পুথি আছে। যেনে- ভাগৱত কীৰ্ত্তন, নামঘোষা, ৰাগ-ৰাগিনী আদি। এই সত্ৰখনত মহাপুৰুষৰ দুজনৰ তিথি আৰু লগতে ব'হাগ মাহৰ প্ৰথম সাতদিন পালনাম অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই সত্ৰখনৰ শিষ্যৰ সংখ্যা ৮০০০ জন।

৩। দবামৰা গজলা সত্ৰ ঃ-

দবামৰা গজলা সত্ৰখন ৰূপকলীয়া অঞ্চলৰ বৰপথৰুৱা

গাঁৱত অৱস্থিত। ১৮৮২ শকত এই কালসংহতিৰ সত্ৰখন প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। এই সত্ৰৰ বৰ্তমানৰ সত্ৰাধিকাৰ যদুকান্ত মহন্ত। এই সত্ৰৰ মাটিকালি ৩ বিঘা ১১ লোছা। এই সত্ৰৰ চাৰিসীমা পূবে হামদৈ পথাৰ, পশ্চিমে বৰপথৰুৱা প্ৰাথমিক চিকিৎসালয়, উত্তৰে দবামৰা গজলা প্ৰাথমিক বিদ্যালয় আৰু দক্ষিণে বিষ্ণুপুৰ সত্ৰ।

এই সত্ৰত সত্ৰাধিকাৰৰ মৃত্যু তিথি, শংকৰ মাধৱৰ তিৰোভাৱ তিথি, বাৰ্ষিক নাম আদি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। আৰু সত্ৰখনত ঘোষা ভাগৱত, ৰুক্মিণীহৰণ কাব্য, ভক্তি ৰত্নাৱলী আদি প্ৰাচীন পুথি-পাজি আছে।

৪। ঔগুৰি সত্ৰ ঃ-

ঔগুৰি সত্ৰ উলুতলি অঞ্চলত প্ৰতিষ্ঠিত এখন ঐতিহ্যময় সত্ৰ। এই সত্ৰ ১৭৮৩ শকত স্থাপিত হৈছিল। এই সত্ৰৰ বৰ্তমানৰ সত্ৰাধিকাৰ শ্ৰীশ্ৰী পূৰ্ণাকান্ত মহন্ত। ঔগুৰি সত্ৰৰ নামঘৰৰ মাটিকালি আঢ়ৈ কঠা। এই সত্ৰৰ অন্তৰ্গত শিষ্যৰ সংখ্যা ৫০০০-৬০০০ ৰ ভিতৰত। ফাকুৱা এই সত্ৰৰ উল্লেখযোগ্য উৎসৱ। এই সত্ৰত মুঠ সাঁচিপাতৰ পুথি কীৰ্ত্তন, দশম, সাঁচিপতীয়া মুঠ ৪৩ খন আছে। ঔগুৰি সত্ৰ পুৰুষ সংহতিৰ সত্ৰ। এই সত্ৰ স্থাপনৰ সময়ৰ পৰাই বৰ্তমানলৈকে ৮ জন সত্ৰাধিকাৰে সত্ৰৰ দায়িত্ব চলাইছিল।

৫। কাথবাপু সত্ৰ ঃ-

কাথবাপু সত্ৰ উলুতলি গাঁৱত অৱস্থিত এখন ন পুৰুষ সংহতিৰ সত্ৰ। এই সত্ৰৰ কোনো নিদিষ্ট সত্ৰাধিকাৰ নাই। কুমুদ চন্দ্ৰ মহন্তই এই সত্ৰৰ কাম-কাজ চলাই আছে। এই সত্ৰখনত প্ৰাচীন সাঁচিপতীয়া পুথি কীৰ্ত্তন দশম আদি পোৱা যায়। আন সত্ৰৰ দৰে ভাদ মাহত তিথি অনুষ্ঠিত কৰাৰ বাহিৰে আন কোনো উৎসৱৰ আয়োজন নকৰে। এই সত্ৰৰ মুঠ মাটিকালি ৪ বিঘা।

সত্ৰসমূহৰ যোগেদি ফৰকাটিং অঞ্চলবাসীয়ে এক পৃথক চিনাকী লাভ কৰিছে। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণ হ'ল সত্ৰসমূহে অঞ্চলটিত বৰ্তাই ৰখা আপুৰুগীয়া কৃষ্টি সংস্কৃতি। এই সংস্কৃতি আমাৰ অমূল্য সম্পদ।।

-ঃ মহৎ লোকৰ বাণী ঃ-

১। আনন্দেৰে শিকা কথা কেতিয়াও পাহৰা নাযায়।

-এ মাৰ্টিয়াৰ

২। পুথিগত আৰু মুখস্থ কৰা বিদ্যাতকৈ হাতে কামে কৰি অভিজ্ঞতাৰ দ্বাৰা অৰ্জন কৰা শিক্ষা বেছি ফলপ্ৰসু আৰু দীৰ্ঘস্থায়ী হয়।

-জ্যাঁ জেক্‌ছ ৰুছো

সংগ্ৰাহক - নৱনীতা শইকীয়া

প্ৰথম যান্মাসিক

মিচিং জনগোষ্ঠীয় সমাজৰ আলি আয়ে লৃগাঙৰ এটি চমু অৱলোকন

–পিংকু শইকীয়া
অসমীয়া বিভাগ
পঞ্চম ষান্মাষিক

মিচিং সকলে 'আলি আয়ে-লৃগাং' উৎসৱটো ফাগুন মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰটোত পালন কৰা হয়। পূৰ্বতে এই উৎসৱ পালনৰ বাবে এই দিনটো নিৰ্ধাৰণ কৰা হোৱা নাছিল। ১৯৫৫ চনত মিচিং সকলৰ বৃহত্তম আৰ্থ-সামাজিক অনুষ্ঠান 'বানে কেবাঙে' 'আলি-আয়ে -লৃগাং' উৎসৱ ফাগুনৰ প্ৰথম বুধবাৰে পালনৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াই আৰু তেতিয়াৰপৰা এইদিনটোতে এই উৎসৱ পালনৰ নিয়ম প্ৰচলিত হৈ আহিছে।

অসমত বাস কৰা জনগোষ্ঠীয় লোকসকলৰ ভিতৰত মিচিং সকল অন্যতম। ভালেমান মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোকে অসমৰ ভূমিত বসতি কৰি আছে। মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে বছৰৰ প্ৰথম আহ্বান

সিঁচোতে 'আলি-আয়ে-লৃগাং' উৎসৱ পালন কৰে। 'আলি-আয়ে-লৃগাং' শব্দৰ অৰ্থ এনেদৰে পোৱা যায়, 'আলি' মানে মাটিৰ তলত হোৱা আলু বা ফল-মূল, 'আয়ে' মানে গছৰ গুটি বা ফল, আৰু লৃগাং মানে সিঁচিবলৈ আৰম্ভ কৰা; অৰ্থাৎ আলি-আয়ে-লৃগাং হ'ল শস্য সিঁচাৰ প্ৰথম দিন।

মিচিং সকলে 'আলি আয়ে-লৃগাং' উৎসৱটো ফাগুন মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰটোত পালন কৰা হয়। পূৰ্বতে এই উৎসৱ পালনৰ বাবে এই দিনটো নিৰ্ধাৰণ কৰা হোৱা নাছিল। ১৯৫৫ চনত মিচিং সকলৰ বৃহত্তম আৰ্থ-সামাজিক অনুষ্ঠান 'বানে কেবাঙে' 'আলি-আয়ে -লৃগাং' উৎসৱ ফাগুনৰ প্ৰথম বুধবাৰে পালনৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াই আৰু তেতিয়াৰপৰা এইদিনটোতে এই উৎসৱ পালনৰ নিয়ম প্ৰচলিত হৈ আহিছে। পূৰ্বতে আলি-আয়ে-লৃগাং উৎসৱ পাঁচদিনীয়াকৈ পালন কৰা হৈছিল। প্ৰথমদিনা ৰীতি অনুসৰি শস্য সিঁচা হয়। পথাৰৰ পূব দিশৰ এটা কোণ প্ৰায় ২-৩ ফুট বহল আৰু ৩-৪ ফুট দীঘল ঠাই

এটুকুৰা চাফ-টিকুণ কৰা হয়। পুৱাতে ঘৰৰ গৃহস্থই 'ইসিন'ত লৃগাংৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বস্তু যেনে -পঃ ৰ আপঃ পুৰাং (তৰাপাতত বান্ধি সিজোৱা টোপোলা ভাত), আদা আহু ধানৰ বীজ, কপাহ, পিঃৰ পোৱা বা পাতত দিয়া মাছ, কপাহী সূতা, কাঠ আলু, কচু, চাকি-তেল আদি ভৰাই লৈ পথাৰলৈ যায়। যোৱাৰ পূৰ্বে জুহালত নিৰ্দিষ্ট নিয়মেৰে গৃহৰক্ষক ডাঙৰীয়া, পূৰ্বপুৰুষ সকলক সাক্ষী হিচাপে লৈ শস্য সিঁচাৰ শুভকাৰ্যত সফলতা লাভৰ মানসেৰে আৰ্শীবাদ কামনা কৰে।

আলি আয়ে লৃগাং উপলক্ষে ঘৰে ঘৰে পুৰাং আপং আদিৰ

লগতে শুকান মাছৰ চাটনি, মাছৰ আঞ্জা, গাহৰি মাংসৰ তৰকাৰী আদি প্ৰস্তুত কৰা হয়। খোৱা-বোৱাৰ অন্তত নৃত্য গীত কৰা হয়। ল'ৰা-বুঢ়া, ডেকা-গাভৰু সকলোৱে উলহ-মালহেৰে অংশ লোৱা এই নৃত্যক পাক্‌ছ মনাম্ বোলা হয়। বৃত্তাকাৰে ঘূৰি ঘূৰি নচা এই নৃত্যৰ ভংগীয়ে ঋতু পৰিৱৰ্তন আৰু জীৱন চক্ৰৰ পৰিৱৰ্তনক প্ৰতিফলিত কৰে। লোক বিশ্বাস মতে এই নৃত্য নকৰিলে ধানৰ সঁজুলি ঠন্ ধৰি নুঠে, ঠোক লেৰেলি যায় বা পোক-পতংগই ক্ষতি সাধন কৰে। এই উৎসৱত পৰিৱেশন কৰা গীতক 'লৃগাং ঐনিতম'নামেৰে জনা যায়।

আলি আয়ে লৃগাং উৎসৱৰ সৈতে বহু বিশ্বাস যুক্ত হৈ আছে। এনে এক বিশ্বাসমতে, শস্য সিঁচিবলৈ যাওঁতে গৃহস্থজনে ধানৰ থোক ঘিলাৰ চেইৰ দৰে দীঘল আৰু গোটবিলাক শিলৰ দৰে গধুৰ হোৱাৰ কামনাৰে লগত ঘিলা আৰু শিলগুটি লৈ যাব লাগে। শস্য সিঁচাৰ পাছৰ পৰা কেইদিনমান তেওঁলোকে কিছুমান বাধা নিষেধ মানি চলে। যেনে সেই সময়ছোৱাত মিচিং সকলে মাটি নাখান্দে, বাঁহ-বেত, খেৰ -খাগৰি আদি নাকাটে, ভজা-পোৰা নাখায়। অন্যথা শস্যৰ বীজ শুকায় যায় বুলি ভবা হয়। বীজ সিঁচি ঘৰলৈ আহি গৃহস্থজনে এবাৰ পঃৰ আপং আৰু পুৰাং খায় আৰু কামনা কৰে যাতে খাদ্যবস্তুৰ কোনোদিনে অভাৱ নহয়। শস্য সিঁচাৰ তিনিদিনৰ পাছত ৰীতি-নীতি মতে এই বাধা নিষেধ ভঙা হয়।

পূৰ্বতে 'মিবু (মিচিং সকলৰ পুৰোহিত) সকলেহে শস্য সিঁচাৰ নিয়ম পালন কৰিছিল যদিও পাছলৈ মিবুৰ অভাৱত ঘৰৰ গৃহস্থই এই ৰীতি পালন কৰিবলৈ ল'লে। সম্প্ৰতি পাঁচ দিনৰ পৰিবৰ্তে এদিনীয়া বা দুদিনীয়াকৈ সামূহিকভাৱে এই উৎসৱৰ আয়োজন কৰা চকুত পৰিছে। পৰিৱৰ্তনে চুই গৈছে যদিও কৃষি বৰ্ষৰ আৰম্ভণিৰ সূচনা কৰা 'আলি-আয়ে- লৃগাং উৎসৱে মিচিং সমাজত গুৰুত্বপূৰ্ণ স্থান অধিকাৰ কৰি আছে।।+++

তুমি জগতত উন্নতি কৰিবলৈ বিচাৰিছা নে ? আনে যেতিয়া ধেমালিত সময় নষ্ট কৰে, তেতিয়া তুমি কামত লাগিবা। তোমাৰ সাহ আছে বুলি যশৰ আকাঙ্ক্ষা কৰা নে? তেন্তে নিজৰ জীৱন বিপন্ন কৰি কাম কৰিবলৈ পাছ নুহুকিবা। শাৰিৰীক আৰু নৈতিক শক্তি পাবলৈ ইচ্ছা কৰা নে? তেন্তে প্ৰলোভনত নপৰিবা। এইবোৰ হৈছে বস্তু নৌপাওঁতেই দিয়া আগধন।। - চাৰ্চিল

নৱ প্ৰজন্মৰ এক জনপ্ৰিয় শব্দ 'চেলফি'

-বৰ্ষা শইকীয়া
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

বৰ্তমান সমাজৰ তথা নৱ প্ৰজন্মৰ ছ'চিয়েল মিডিয়াৰ এক জনপ্ৰিয় আৰু বহুল প্ৰচাৰিত শব্দ হৈছে 'চেলফি'। ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল নিজেই নিজক ফটো তোলা প্ৰক্ৰিয়া। শব্দ বা ভাষাহীন ভাৱে নিজৰ অনুভৱ বন্ধু বৰ্গ বা চিনাকী সকলৰ মাজত বিলাই দিয়াৰ এক অন্যতম আহিলা এই 'চেলফি'। জীৱনৰ বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ সময়ৰ ছবি আমি চেলফিৰ জৰিয়তে আনৰ সহায় নোলোৱাকৈ ধৰি ৰাখিব পৰা যায়। ইয়াৰ ইতিহাস প্ৰাচীন হ'লেও ২০০০ চন মানৰ পৰাহে ই জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰে। 'চেলফি'ৰ জনপ্ৰিয়তা ফেচবুক, টুইটাৰ আদি ছ'চিয়েল মিডিয়াসমূহে জনপ্ৰিয়তা আনে। ৱিকিপিডিয়াৰ মতে, চেলফি প্ৰায় তেৰশ বছৰ পুৰণি। ১৮৩৯ চনত আমেৰিকাৰ ফটোগ্ৰাফাৰ ৰ্ৰবাট কৰ্নেলিয়াছে ইতিহাসৰ প্ৰথমটো 'চেলফি' তুলিছিল। 'চেলফি' সকলো লোকৰ মাজতে জনপ্ৰিয়তা যদিও কিশোৰ-কিশোৰী বা যুৱ প্ৰজন্মৰ মাজত বেছি প্ৰসাৰিত। ৰাছিয়াৰ ১৩ বছৰীয়া কিশোৰী আনষ্টাছিয়া নিক'লাভনাই ১৯১৪ চনত আইনাৰ সন্মুখত এখন ফটো তুলি তেওঁ এগৰাকী বন্ধুলৈ পঠিয়াইছিল। ২০১৩ চনত 'ছেলফি' শব্দটোৱে অক্সফৰ্ড অভিধানে 'বছৰটোৰ শব্দ' হিচাপে ঘোষণা কৰে। যোৱা ২০১৩ চনৰ ১৭ ডিচেম্বৰত মহাকাশত তোলা এখন চেলফিয়ে ৫০ খনৰ ভিতৰত স্থান পাবলৈ সক্ষম হোৱা কথা নাচাই প্ৰকাশ কৰিছিল। চেলফিৰ ব্যৱহাৰৰ সৰলতা আৰু জনপ্ৰিয়তাৰ সমান্তৰালকৈ ইয়াৰ অপব্যৱহাৰৰ আৰু অপৰাধ কাৰ্যটো উচতনি চাইবাৰ ক্ৰাইম সংঘই কৰাত অৰিহণা যোগায়।। +++

গণসংযোগৰ মাধ্যম 'ম'বাইল ফোন'

–জোৎস্না বৰা
পঞ্চম ষান্মাষিক

বৰ্তমান যুগটো হৈছে বিজ্ঞানৰ যুগ। বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ সহায়ত সাম্প্ৰতিক জগতখন উন্নতিৰ জখলাত আগবাঢ়ি গৈছে। বিজ্ঞানীসকলৰ তেওঁলোকৰ উন্নতমানৰ চিন্তা চৰ্চাৰ জৰিয়তে ন ন তথ্যপাতি আৱিষ্কাৰ কৰি জন সাধাৰণৰ জীৱন ধাৰণৰ মানদণ্ড উন্নত কৰি তুলিছে। পুৰণি কালত যোগাযোগৰ বাবে চিঠি, কোনো ঠাইলৈ যাবলগীয়া হ'লে খোজকাঢ়ি যাবলগীয়া হৈছিল আৰু দেশৰ বিভিন্ন ঠাইৰ খবৰ জনাৰো কোনো সুবিধা নাছিল। কিন্তু বৰ্তমান বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ সহায়ত দূৰদৰ্শন, ম'বাইল ফোন, ৰেডিঅ' আদিৰ জৰিয়তে ঘৰতে বহি সমগ্ৰ দেশৰ বাতৰি জানিব পাৰি আৰু দহদিনৰ বাট তিনি/ চাৰিদিনতে অতিক্ৰম কৰিব পাৰি। গতিকে দেখা গ'ল যে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাই সাম্প্ৰতিক জগতখন দ্ৰুত ভাৱে উন্নতিৰ পথত আগুৱাই লৈ গৈছে।

সাম্প্ৰতিক জগতখনৰ এটা উল্লেখযোগ্য গণ সংযোগৰ মাধ্যম হ'ল ম'বাইল ফোন। ইয়াৰ জৰিয়তে দেশ-বিদেশৰ ব্যক্তিৰ লগত সহজতে সংযোগ স্থাপন কৰিব পাৰি, কেইমুহূৰ্তৰ ভিতৰতে এঠাইৰ খবৰ আন ঠাইলৈ পঠিয়াব পাৰি। বিভিন্ন ধৰণৰ শিক্ষাগত তথ্য আহৰণ কৰা দেশ-বিদেশৰ খবৰ, বিভিন্ন ধৰণৰ চাকৰি সংক্ৰান্তীয় খবৰো ম'বাইল ফোনৰ সহায়ত লাভ কৰিব পাৰি। তদুপৰি যিবিলাক মানুহ দূৰণিৰ ঠাই দৰ্শন কৰিবলৈ যাবৰ বাবে সমৰ্থ নহয়, তেওঁলোকে ম'বাইল ফোনৰ সহায়ত সেই ঠাইসমূহৰ কম পৰিমাণে হ'লেও দৰ্শন লাভ কৰিব পাৰে। ইয়াৰোপৰি ম'বাইল ফোনৰ যোগেদি কোনো এটা নজনা বিষয় জানিব পাৰি। সেয়েহে ম'বাইল ফোনক গণ সংযোগৰ মাধ্যম বুলি অভিহিত কৰাৰ উপৰিও বিভিন্ন ধৰণৰ শিক্ষা গ্ৰহণৰ আহিলা হিচাপেও গণ্য কৰিব পাৰি। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব লাগিব যে ম'বাইল ফোনৰ কিছুমান বেয়া দিশ নথকাও নহয়। যিদৰে মানুহৰ ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা দিশ থাকে ঠিক তেনেদৰে সকলোৰে থাকে। বৰ্তমান নৱ প্ৰজন্মৰ হাতত ইয়াৰ অপব্যৱহাৰ হোৱাও দেখিব পোৱা যায়। ফেচবুক, হোৱাট্‌চ আপ, ইনষ্টাগ্ৰাম, টিকটক আদি ম'বাইল ফোনৰ জৰিয়তে যোগাযোগৰ বিভিন্ন মাধ্যম সমূহৰ সু-ব্যৱহাৰ কৰাৰ লগতে অপব্যৱহাৰো কৰা দেখা যায়। উপযুক্ত বয়স আৰু সময় অনুযায়ী ইণ্টাৰনেট তথা ম'বাইল ফোন ব্যৱহাৰ নকৰা বাবে কিছুমান ল'ৰা-ছোৱালী বিপথে পৰিচালিত হৈছে। এখন দেশৰ তথা এটা জাতিৰ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰে উঠি অহা নতুন প্ৰজন্মৰ ওপৰত। গতিকে নিজ বুদ্ধি আৰু বিবেচনাৰে ভাল আৰু বেয়া বিবেচনা কৰি প্ৰয়োজন অনুসৰি ম'বাইল ফোন ব্যৱহাৰ কৰিলে সকলোৰে লগতে দেশৰ ভৱিষ্যত উজ্জ্বল হ'ব বুলি ক'ব পাৰি।।+++

অসমীয়াৰ আৱেগ -কপৌফুল

– লক্ষ্যহীৰা ফুকন (অৰণ্য)
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

" কপৌপাহি তোৰে খোপাত
কিমান ধুনীয়া দেখি
জেতুকাৰ বোল তোৰে হাতত
কিমান ধুনীয়া দেখি
অ' মইহে বুজি পাওঁ চেনাই
তোলৈ বাৰে বাৰে চাওঁ।"
- অপূৰ্ব বেজবৰুৱা

অসমীয়াৰ আৱেগ-অনুভূতিৰে জড়িত হিয়াৰ আমঠু কপৌপাহিক লৈ কত যে গান, কবিতা, গল্প আদি ৰচনা হৈছে। কপৌফুল অবিহনে অসমীয়া জাতি ক'ৰবাত যেন অসম্পূৰ্ণ হৈ ৰয়। বসন্ত ঋতুৰ আগমনৰ লগে লগে প্ৰকৃতি জগত ৰঙে-ৰূপে মনোমোহা হৈ পৰে। নাহৰ, তগৰ, পলাশ আদি ফুলৰ গোন্ধে মতলীয়া কৰি তোলে সকলোকে। ইয়াৰে ভিতৰত এবিধ অন্যতম প্ৰধান ফুল হৈছে- কপৌফুল। কপৌফুল অবিহনে অসমীয়া জাতিৰ বহাগ বিহুটিৰ কথা কল্পনাই কৰিব নোৱাৰি। বহাগ বিহুৰ কথা মনলৈ আহিলেই লগতে মনত পৰে চেনেহৰ কপৌপাহিৰ কথা। নাচনিজনীৰ শুৱনি খোপাটোও আধৰুৱা হৈ ৰয় কপৌ পাহিটিৰ অবিহনে। প্ৰেমৰ প্ৰতীক কপৌফুল পাহি বিহুৱা ডেকাই মৰমৰ প্ৰেয়সীজনীলৈ পাহাৰ বগাই বগাই আনি খোপাত গুজি দিয়াতোও এক প্ৰাচীন পৰম্পৰা, ই আৰু সুদৃঢ় কৰে মৰমৰ নিবিড় এনাজৰী। বৰ্তমানেও কপৌফুলৰ চাহিদা অসমীয়া সমাজত অলপো পিছপৰি ৰোৱা নাই, সেয়েহে এক কথাত ক'ব পাৰি এনেদৰে- "অসমীয়া জাতিলৈ প্ৰকৃতিৰ এক বহুমূলীয়া অৱদান ৰূপে -গুণে আটকধুনীয়া কপৌফুল"। কপৌফুলক উৰ্বৰতা আৰু সুখ-সমৃদ্ধিৰ প্ৰতীক হিচাপেও গণ্য কৰা হয়। সেয়েহে হয়তো কপৌফুলক অসম আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশৰ ৰাজ্যিক ফুল হিচাপে ঘোষণা কৰা হৈছে।

কপৌফুলৰ ইংৰাজী নাম Foxtail Orchid, বৈজ্ঞানিক নাম Rhynchostylis retusa, জগত/ ৰাজ্য Plantae বৰ্গ Asparagales, পৰিয়াল Orchidaceae, উপ পৰিয়াল Epidendroideae গোত্ৰ Vandeae, Subtribe- Aeridenae, গণ Rhynchostylis, প্ৰজাতি R. retusa । কপৌফুল এবিধ ভান্দা গোটৰ অতিকে আকৰ্ষণীয় অৰ্কিডৰ প্ৰজাতি। এই সুন্দৰ

অৰ্কিডবিধ অৰ্ধ পৰ্ণপাতী আৰু নিম্ন উচ্চতাৰ শুকান পৰ্ণপাতী অৰণ্যসমূহত ভূ-ভাগৰ উচ্চতা পৃষ্ঠৰপৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰায় ১৩০০ মিটাৰলৈকে পোৱা যায়। ভাৰতবৰ্ষত কপৌফুল ঘাইকৈ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চল, উৰিষ্যা আৰু অন্ধ্ৰপ্ৰদেশত পোৱা যায়।

বহুতৰে ধাৰণা থাকে যে কপৌফুল পৰজীৱী, কিন্তু কপৌফুল পৰজীৱী নহয়; পৰাশ্ৰয়ীহে। সপুষ্পক আৰু একবীজপত্ৰী উদ্ভিদ। কপৌফুলে আশ্ৰয়ী গছৰ ক্ষতিসাধন নকৰাকৈ বায়বীয় শিপাৰে প্ৰয়োজনীয় খাদ্য আহৰণ আৰু বৰ্জন কৰে। সুন্দৰ ৰঙেৰে শোভিত বিবিধ কপৌফুলৰ গোন্ধৰো বিভিন্নতা আছে।

সাম্প্ৰতিক পেক্ষাপটত আমি ভাবো অসমীয়া লোকৰ অতিকে আপোন কপৌফুলক পুনৰাই চিনাকি কৰাই দিয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা নাই। প্ৰতিজন অসমীয়া লোকেই কম-বেছি পৰিমানে জ্ঞাত কপৌফুলৰ বিষয়ে। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত অতিকে পৰিতাপৰ বিষয়টো হৈছে যে অসমীয়াৰ বুকুৰ আপোন কপৌফুল প্ৰায় বিলুপ্তিৰ দিশে ধাৱমান হ'বলৈ গৈ আছে। ইয়াৰ অন্যতম প্ৰধান কাৰণ হৈছে অবাধ হাৰত বনাঞ্চল ধ্বংসযজ্ঞ। ঠিক একে সময়তে দেখা গৈছে যে, ৰাজ্য চৰকাৰেও আজিৰ সময়ত যেনেদৰে অসমৰ ৰাজ্যিক জন্তু গড়ক ৰক্ষণা-বেক্ষণৰ বাবে বিভিন্ন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে তাৰ তুলনাত কিন্তু ৰাজ্যিক ফুল কপৌফুলক সংৰক্ষণ তথা সংবধনৰ হেতু বিশেষ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা পৰিলক্ষিত হোৱা নাই। এই চেগতে আমাৰ ৰাজ্য চৰকাৰকো এই দিশত বিশেষভাৱে গুৰুত্ব আৰোপ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালো। বৰ্তমান সৌন্দৰ্যপিপাসী সচেতন একাংশ লোকে নিজ বাৰীৰ চৌহদক ৰাজহুৱা স্থানত কপৌফুল সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা হাতত লৈছে যদিও সেয়া আঙুলিৰ মূৰত লেখিব পৰা।

আমাৰ সোণৰ অসমখনক প্ৰকৃতিয়ে উদাৰচিত্তে ইমানবোৰ সম্পদ দিছে যে হয়তো পৃথিৱীৰ কোনো এখন ৰাজ্য বা দেশতেই ইমানবোৰ সম্পদ নাই। অসমত নগৰতকৈ গাওঁৰ সংখ্যা বেছি। গাওঁ মানেই গছ-গছনি তথা প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ অপূৰ্ব সমাহাৰ। গতিকে আমি ভাবো প্ৰতিজন অসমীয়াই অন্তত এজোপা হ'লেও কপৌফুল ৰোপন কৰি সংৰক্ষণৰ উচিত দিহা কৰাৰ অতীব প্ৰয়োজন, সেয়া লাগিলে নিজ বাৰীতেই হওঁক বা ৰাজহুৱা স্থানৰ সুবিধাজনক গছজোপাৰ নিৰাপদ বুকুতেই হওঁক। ইয়াৰোপৰি প্ৰাকৃতিক স্থানত তথা হাবি-বনসমূহত থকা কপৌফুল সমূহৰো ৰক্ষণা-বেক্ষণৰ প্ৰতি চকু দিয়াৰ প্ৰকৃত ক্ষণত ইতিমধ্যে উপনীত হৈছেহি। কপৌফুল পৰাশ্ৰয়ী হোৱাৰ হেতুকে নগৰ অঞ্চলত (যিসকলৰ ঘৰত কপৌফুল ৰোপন কৰিব পৰা উপযুক্ত গছ নাই) টাব বা অন্যান্য সুবিধাজনক ব্যৱস্থাৰ দ্বাৰাও কপৌফুল ৰোপন কৰিব পাৰে। (কিন্তু, আমি ব্যক্তিগত পৰ্যবেক্ষণৰ পৰা দেখা পাইছো যে কৃত্ৰিমভাৱে ৰোৱাতকৈ প্ৰাকৃতিক তথা গছত ৰোপন কৰিলেহে বংশবৃদ্ধিৰ বাবে অধিক সুচলজনক আৰু প্ৰতিপালৰ পৰিমানো একেবাৰে কম)। এই অভাজনৰ এই বিনম্ৰ অনুৰোধটো প্ৰতিজন অসমীয়াই সাদৰেৰে গ্ৰহণ কৰি অন্তত এজোপা হ'লেও কপৌফুল ৰোপন কৰি সুৰক্ষা কৰাৰ লগতে প্ৰাকৃতিক অৱস্থাত থকা কপৌফুল সমূহো ৰক্ষণা-বেক্ষণৰ প্ৰতি বিশেষ চকু দিব বুলি আমি গভীৰ আশাবাদী।

কপৌফুল নানান প্ৰকাৰৰ ভিতৰত সাম্প্ৰতিক সময়ত

একেবাৰে দুষ্প্ৰাপ্য হৈ পৰা এবিধ কপৌ হৈছে বগা কপৌ। প্ৰায়ভাগ লোকৰে হয়তো এইবিধ কপৌ স্বচক্ষে পৰিলক্ষিত হোৱাৰ সৌভাগ্যক্ৰম হোৱা নাই। গতিকে কাৰোবাৰ ঘৰত বা কাষৰীয়া অঞ্চলত যদি এইবিধ কপৌ আছে তেন্তে ইয়াৰ বংশবৃদ্ধি তথা অধিক সুৰক্ষাৰ হেতু বিশেষ গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিবলৈ বিনম্ৰ অনুৰোধ জনালো।

বৰ্তমান সময়ত আমাৰ পৰিলক্ষিত হোৱা কপৌফুলৰ ওপৰত বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলোৱা এক মহামাৰীস্বৰূপ মাৰাত্মক ব্যাধি হৈছে অন্য দেশৰ পৰা (বিশেষকৈ চীন) প্ৰচুৰ পৰিমাণে আমদানিকৃত প্লাষ্টিকৰ কপৌফুলৰ বহুল ব্যৱহাৰ। এই আমদানিয়ে প্ৰকৃত কপৌফুলৰ চাহিদাৰ প্ৰতি এনেদৰে ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিছে, যেনেদৰে বহিৰাজ্যৰ গামোচাই অসমীয়া শিপীনীৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিছে। আজি আমি ভাবি চোৱা উচিত যে, চীনৰ দৰে এখন প্ৰতিবেশী দেশে কেনেকৈ অসমীয়া কলা-কৃষ্টি অধ্যয়ন কৰি নিজ মুনাফা অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। তাৰ তুলনাত আমি তেওঁলোকৰ দেশলৈ তেওঁলোকৰ প্ৰাচীন ঐতিহ্যৰ প্ৰতি ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিব পৰাকৈ কিবা ৰপ্তানী কৰি আমাৰ ৰাজভঁৰাল চহকী কৰিব পাৰিছোনে ? আমি প্ৰতিজন অসমীয়াই এই প্লাষ্টিকৰ কপৌফুলসমূহ একেবাৰেই পৰিত্যাগ কৰি থলুৱা কপৌফুলৰ উৎপাদনেৰে বিহুৰ চাহিদা পূৰণৰ বাবে চেষ্টা চলোৱা উচিত। ইয়াৰোপৰি কপৌফুলৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিব পৰা আন এক কাৰক হৈছে আবতৰীয়া বিহু বৰ্তমান দেখা যায় যে চ'ত মাহৰ পহিলাৰপৰা আৰম্ভ কৰি জেঠ মাহৰ প্ৰায় শেষলৈকে বিহু চলিয়েই থাকে (ইয়াৰ পৰিণাম ভোগ কৰিব লাগে আমাৰ দৰে সাধাৰণ জনতাই, ইয়াৰ কাৰকসমূহ পাঠকৰ হাতলৈ আগবঢ়াই দিলো বিশ্লেষণ কৰি চাবলৈ)। কিন্তু আমাৰ প্ৰাকৃতিক কপৌফুলসমূহ চ'ত মাহৰ শেষৰপৰা ফুলি ব'হাগৰ মাথোঁন কেইটামান দিনহে থাকেগৈ। গতিকে আবতৰত কপৌফুল ফুলোৱা সম্ভৱো নহয়। নাচনীকেইজনীকটো চেনেহৰ কপৌপাহি খোপাত গুজি ল'বলৈ লাগিবই। (এনে ক্ষেত্ৰত নাচনীজনীৰ অনিচ্ছাস্বত্বেও উপায়হীন হৈও প্লাষ্টিকৰ কপৌফুলকেই আদৰি লোৱা দেখা যায়)। এই লেখনিৰ যোগেদিয়েই আমি আবতৰীয়া বিহুৰ সংখ্যা কমাবলৈ আৰু আমদানিকৃত প্লাষ্টিকৰ কপৌফুলৰ ব্যৱহাৰ প্ৰায় বন্ধ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালো।

মূলত সৌন্দৰ্যৰ বাবেই কপৌফুল ৰোপন কৰা হয় যদিও ব্যৱসায়িক ভিত্তিক খেতি কৰি বিহুৰ সময়ত চাহিদা পূৰণৰ চিন্তাও অসমৰ উদ্যমী লোক তথা নিবনুৱা সকলে কৰিব পাৰে, ক্ৰমে ইও হৈ পৰিব পাৰে স্বাৱলম্বিতাৰ এক সুন্দৰ সোণোৱালী বাট। সাম্প্ৰতিক সময়ত কপৌফুলৰ চাহিদাও অত্যন্ত বেছি। কপৌফুলৰ খেতিৰ বাবে মূলধনৰো একেবাৰেই কম প্ৰয়োজন। গতিকে, এই চেগতে উদ্যমী লোকসকলক বিষয়টো ভালদৰে অধ্যয়ন কৰি স্বাৱলম্বিতাৰ এক অন্য দিগন্ত উন্মোচিত কৰিবলৈ অনুৰোধ জনালো।

শেষত, কওঁ, প্ৰকৃতি অবিহনে সোণ-ৰূপ, টকা-পইচা, সা-সম্পদ সকলো অসাৰ। প্ৰকৃতিৰ সন্তুলন ৰক্ষা কৰাত সৰু-বৰ প্ৰত্যেকটো প্ৰাকৃতিক সম্পদৰে ভূমিকা অপৰিসীম, ঠিক ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয় অসমীয়াৰ চেনেহৰ কপৌফুল জুপিও। আমাৰ আশা, ন ৰূপেৰে প্ৰতিজন অসমীয়াৰ ঘৰে - পথাৰে প্ৰাণ পাই উঠা কপৌপাহিয়ে আৰু সুশোভিত হৈ উঠক প্ৰাণোচ্ছল বসুন্ধৰাৰ উমাল বুকু।।

(বিঃ দ্ৰঃ- প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি মানুহৰ ভালপোৱাত তথা কপৌফুলৰ সংৰক্ষণ আৰু সংবৰ্দ্ধনৰ ক্ষেত্ৰত কিছু পৰিমানেও বৰঙণি যোগালে আমাৰ এই লেখাটোৰ সাৰ্থক হোৱা বুলি ধৰি ল'ম।) +++

সৃষ্টিশিল্প ঃ

মোৰ মাৰ নিঃস্বাৰ্থতাই আছিল মোৰ স্বাৰ্থ

– ৰশ্মি বৰা
স্নাতক প্ৰথম যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

মোৰ মাৰ কেৱল এটা চকু আছিল। মই তেওঁক বেয়া পাওঁ। মায়ে সদায় নিজৰ এই অৱস্থাৰ বৰ হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হৈছিল। তেওঁ আমাৰ পৰিয়ালটোৰ পোহপাল দিবৰ কাৰণে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষকৰ কাৰণে খাদ্য তৈয়াৰ কৰিছিল। এদিন মইপ্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত থাকোতে মায়ে মোক মাত লগাবলৈ আহিছিল আৰু মইআন বন্ধুসকলৰ ওচৰত বৰ লাজ পাইছিলো। "তেওঁ কেনেকৈ মোক আনৰ ওচৰত অপমানিত কৰিব পাৰে?" তাকে ভাৱি মই তেওঁক উপেক্ষা কৰিছিলো। আৰু তেওঁলৈ এটা ঘৃণা মিশ্ৰিত দৃষ্টিপ্ৰকাশ কৰি তাৰ পৰা দৌৰি আহিছিলো। পিছদিনা শ্ৰেণীকোঠাত মোৰ বন্ধুসকলে মোক ভেঙুচালি কৰি জোকাবলৈ ধৰিছিলে যে, "ইহ তোমাৰ মাৰ এটাহে চকু আছে" বুলি।

সেই কথাটো ভাবি মই নিজকে আত্মগোপন কৰিবলৈ, লগতে মাকো অৱজ্ঞাৰ দৃষ্টিৰে চাইছিলো। এদিন মাক ক'লো, "যদি তুমি কেৱল মোক হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ কৰিবলৈকে জীয়াই আছা তেন্তে তুমি মৰি থকা নাই কিয় ?" মোৰ মায়ে একো সহাৰি নিদিছিল..... আন পিনে মই মাৰ দ্বিতীয় এটা কথা শুনিবলৈ তাত অপেক্ষা নকৰিছিলো, কাৰণ মই সম্পূৰ্ণ খঙত সেই ঠাই পৰিত্যাগ কৰিছিলো আৰু তেওঁ অনুভৱ বিলাকক কেতিয়াও গুৰুত্ব দিয়া নাছিলো। মই মাৰ লগত একেলগে থকাটো কঠিন হৈ পৰিছিল, খঙতে ঘৰ পৰিত্যাগ কৰাৰ কথা ভাৱিছিলো আৰু তেওঁৰ লগত কোনো সম্পৰ্ক ৰাখিব নিবিচাৰিছিলো। মই বৰ কষ্টৰে প্ৰাথমিক শিক্ষাখিনি গ্ৰহণ কৰিছিলো আৰু এদিন বিদেশত শিক্ষা গ্ৰহণৰ সুবিধা পাই গুচি আহিছিলো। তাৰ পিছত মই বিয়া পাতিলো। মই নিজাকৈ চহৰত এটা ঘৰ কিনি মোৰ পত্নীৰ সৈতে সুখেৰে বসবাস কৰিলো। এদিন হঠাৎ মোৰ মায়ে মোক দেখা কৰিবলৈ আহিল। তেওঁ বহু বছৰ ধৰি মোক দেখা নাছিল আৰু তেওঁৰ নাতি-নাতিনীকো লগ পোৱা নাছিল।

তেওঁ যেতিয়া মোৰ ঘৰলৈ গৈছিল মোৰ ল'ৰা-ছোৱালী দুয়োটায়ে ভয় খাইছিল। আৰু মই ক'লো, "তুমি মোৰ ঘৰলৈ আহি মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ভয় খুৱাবলৈ কেনেকৈ সাহস কৰিলা! এতিয়াই ইয়াৰ পৰা আঁতৰি যোৱা।" লগে লগে মায়ে উত্তৰ দিলে "অহ মই দুঃখিত মই ভুল ঠিকনাত আহিলো। আৰু লগে লগে তেওঁ আঁতৰি গ'ল।

এদিন মোৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়খনৰপৰা ন-পুৰণি সতীৰ্থ সন্মিলনী সম্পৰ্কীয় এখন চিঠি মই লাভ কৰিলো। সেয়ে মই মোৰ পত্নীক ব্যৱসায়িক কামৰ ফাঁকি দি মোৰ পুৰণি বিদ্যালয়খনত উপস্থিত হ'লো। ন-পুৰণি সতীৰ্থ সন্মিলনীৰ পিছত মোৰ মনৰ কৌতুহল নিবাৰণৰ বাবে মোৰ পুৰণি ঘৰটোৰ ফাললৈ যাত্ৰা কৰিলো।

মোৰ পুৰণি ঘৰটোৰ কাষতে থকা ব্যক্তিজনে ক'লে যে তেওঁৰ মৃত্যু হৈছে। কথাষাৰ শুনি মোৰ এটোপালো চকুলো ওলাই নাহিল। সেই সময়তে তেওঁ মোৰ হাতত মায়ে দি থৈ যোৱা এখন চিঠি তুলি দিলে।

মোৰ মৰমৰ সোণ,

মই সকলো সময়তে তোমাৰ কথাই ভাৱি থাকো। মই অতি দুঃখিত যে মই তোমাৰ ঘৰলৈ গৈ ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাক ভয় খুৱালো আৰু তোমাক মই সৰুৰেপৰাই লাজত পেলাব লগা হৈছিল। কিন্তু আনন্দৰ কথা যে তুমি পৃথিৱীখন চাই থাকিব পাৰিছা।

তুমি যেতিয়া অতি সৰু হৈ আছিলা, তোমাৰ এটা দুৰ্ঘটনা হৈছিল আৰু তোমাৰ এটা চকু নষ্ট হৈ গৈছিল। কেনেকৈ তুমি এটা চকুৰে ডাঙৰ দীঘল হৈ আনৰ হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ হোৱাতো মই চাই থাকিব পাৰো! সেয়ে মই নিজৰেই এটা চকু তোমাক দান দিছিলো।

মই আজি অতি গৰ্ব অনুভৱ কৰো মোৰ সোণ যি মোৰ ঠাইত থাকি, মোৰ দৃষ্টিৰে ইমান সুন্দৰ পৃথিৱীখন চাই থাকিব পাৰিছে। কুশলে থাকিবা-

বহুত মৰমেৰে

তোমাৰ মা।। +++

* নিজৰ সুখেই যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য, তেওঁ এজন অসৎ লোক। আনৰ প্ৰশংসা পোৱাটোৱেই যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য, তেওঁ এজন দুৰ্বল লোক। আনৰ সুখেই যাৰ জীৱনৰ লক্ষ্য, তেওঁ এজন সৎ লোক।।

- কাউন্টলিও টলষ্টয়

* নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখিব পাৰিলে পৃথিৱীত ভয় কৰাৰ কোনো কাৰণ নাথাকে। সৎ নিষ্ঠা, প্ৰেম আৰু বিশ্বাসৰ দ্বাৰা সকলোকে জয় কৰিব পাৰি।

- ঋষি

অৰবিন্দ

* ডাঙৰ গ্ৰন্থ এখন লেখকৰ মন আৰু হৃদয়ৰপৰা ওলোৱা তেওঁৰ অমূল্য সন্তান।

- অধ্যাপক হৰেন্দ্ৰ কুমাৰ চৌধুৰী

আই

– ৰশ্মি বৰা
স্নাতক প্ৰথম ষান্মাসিক,
অসমীয়া বিভাগ

কিয় জানো, 'মা', 'মামী', মম, ... আদি সম্বোধন ধৰি মাকক মতা শব্দবোৰ মোৰ একেবাৰে প্ৰচণ্ড নহয়, কিন্তু 'আই' বুলি ক'লে কিবা দেহাটো যেন একেবাৰে শাঁত পৰি যায়।

মোৰ আই নামটো শ্ৰীমতী কনমাই বৰা। বৰ আজলি আৰু সাদৰি। সকলো কথা 'ডাকৰ বচন' ৰামায়ণ, মহাভাৰত গল্পাদিয়ে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰে।

এদিনৰ কথা, দেউতাই নগৰলৈ গৈছিল বজাৰ কৰিবলৈ, আইৰ কথামতে। ঘৰত হেনো বহুত দিন ধৰি নাম-কীৰ্ত্তন পতা নাই। গতিকে প্ৰসাদ আদিৰ লগতে ভকতক খোৱাবলৈ শাক-পাচলি নগৰৰ পৰা আনিবলৈ দেউতাক পঠালে পুৱাতে গৰম ভাতৰ লগত মাটি মিঠাতেলেৰে বেঙেনা পিটিকা দি এমুঠি খুৱাই। ভাতমুঠি খাই বতাত কাতি থোৱা তামোলখন ধপাতৰ সৈতে মুখত ভৰাই দেউতাই ল'ৰাল'ৰিকৈ ওলাই গ'ল প্ৰথম বাছখনতে। তেতিয়া দিনত আজিৰ দৰে মেজিকবোৰ নাছিল। গতিকে পুৱা ন মান বজাতে এখন বাছ যায় আৰু আবেলি সেইখনেই ঘূৰি আহে। আবেলি হৈ গধুলি হ'ল। কিন্তু দেউতাৰ দেখাদেখি নাই। আজিকালিৰ দৰে তেতিয়া দিনত ম'বাইলৰ কোনো সুবিধাও নাছিল। ৰাতিও বহুত হ'ল। কৰিবলৈও একো উপায় নাই। ভোকো লাগিছে যথেষ্ট। আয়ে আমাক কাকো ভাত খাবলৈ দিয়া নাই। আমাক মানে মই, ভাইটি আৰু বাইদেউ। বাৰে বাৰে কোৱাৰ পাছতো আয়ে নামানে। আইৰ যুক্তি গুৰুজন মানে দেউতাই অন্নগ্ৰহণ নকৰাকৈ আমিবোৰে ভাত খাব নাপায়। তেতিয়া আয়ে পঞ্চ পাণ্ডৱ বনবাসত থাকোতে কুন্তীৰ কি বিপদ হৈছিল, কেনেকৈ দুৰ্ব্বাসাৰ অভিশাপৰ পৰা ৰক্ষা পৰিছিল, শ্ৰীকৃষ্ণয়ে কুন্তীক চৰুত লাগি থকা খুদকন খাই কেনেকৈ ৰক্ষা কৰিছিল বৰ্ণনা কৰিবলৈ ধৰিলে। পিছে, আইৰ ৰামায়ণৰ কাহিনী শেষ হ'ল কি নহ'ল দেউতাৰ চিনাকী পদধ্বনি শুনিবলৈ পালো।

নাম-কীৰ্ত্তন হৈ যোৱাৰ এমাহমানৰ পাছৰে পৰা দেউতাৰ গাটো ভাল নোহোৱা হ'ল। আজি বোলে জ্বৰ কাঁহ আন কিবা নহয় কিবা এটা হৈ থাকিবলৈ ধৰিলে। আয়ে পুৱাতে উঠি গা-পা ধুই বৰ চকুত লগাকৈ শিৰৰ সেন্দুৰকন লৈ ঘৰৰ কাম-কাজ কৰাৰ লগতে দেউতাৰ যত্ন ল'বলৈ ধৰিলে। আইকো আজি কালি বৰকৈ মন মাৰি থকা যেন লাগে। আজিকালি আইৰ প্ৰায়ে টোপনি খতি হয়। দেউতাৰ নিচিনাকৈ খোৱা-

বোৱা নকৰা যেনেই লাগে। ৰাতি যেতিয়া উঠো তেতিয়াই আইক দেউতাৰ কাষতে টোপনিয়াই টোপনিয়াই বহি থকা দেখা পাওঁ। এদিন ৰাতিতে উঠি গা ধুই নতুন দহ টকীয়া নোট এখনৰ সৈতে তামোল-পাণ এযোৰ লৈ গাঁৱৰ মহিম দাই মানে মহিম বেজৰ ঘৰ পালেগৈ দেউতাৰ কিনো হৈছে জানিবলৈ। বেজে আইক দেখি বহিবলৈ কৈ ল'ৰালৰি কৈ ওচৰতে থকা পুখুৰীটোত গাতো তিয়াই যথা ৰাতিয়েই মঙ্গলখন চাই দীঘলকৈ উশাহ এটা লৈ আইক ক'লে, "কনমাই তোমাৰ মানুহজনক পথাৰৰ মাজত অকলশৰীয়াকৈ থকা আম গছৰ ডালৰ অপদেৱতাটোৱে লম্ভিলে। গতিকে কাম ভাগ কৰিব লাগিব"। কনমাই ক'লে ডাইটি যি যি কৰিলে আমাৰজন ভাল হয় তাকে কৰিম, আপুনি মাথো দিহা দিয়ক"। বেজ ডাইটিৰ কথামতে আয়ে সকলো যা-যোগাৰ কৰি কামফেৰা কৰিলে। দা-দক্ষিণা লৈ বিদায় ল'বৰ সময়ত বেজ ডাইটিয়ে ক'লে, "কণমাই এতিয়া তুমি আমাৰ গাঁৱলৈ নতুনকৈ অহা শইকীয়া ডাক্তৰক লগ ধৰি সকলো কথা ভাঙি-পাতি ক'বা। শুনিছো ডাক্তৰজন বোলে বৰ ভাল, সোনকালে বেমাৰ ধৰিব পাৰে। ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যাবলৈ পৰামৰ্শ দিলে আৰু ঘৰলৈ বুলি ল'ৰালৰিকৈ খোজ ল'লে। বেজ দাইটি কথামতে নতুনকৈ অহা শইকীয়া ডাক্তৰক লগ ধৰিল আৰু ঘৰলৈ মাতি থৈ আহিল। ৰোগীক চাই ডক্টৰে ব্যৱস্থা পত্ৰ লিখি দিলে। ডাক্তৰৰ পৰামৰ্শ মতে ঔষধ খাই দেউতাৰ স্বাস্থ্য দিনে দিনে ভাল হৈ আহিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু কেইদিনমানৰ পিছত আই জোপোকা মাৰিবলৈ ধৰিলে। দিনে দিনে আইৰ অৱস্থা বেয়ালৈহে গৈ থাকিল। ৰাতি ৰাতি আয়ে কেকাই থাকে আৰু কিবা কিবিবোৰ বকি থাকে। দেউতাই কথাবোৰ গম পাই কিন্তু গুৰুত্ব দিয়া দেখা নগ'ল। যিজনী তিৰোতাই দেউতাৰ অসুখৰ সময়ত দিনে ৰাতিয়ে কষ্ট কৰি আৰোগ্য কৰিলে সেইজনী তিৰোতাৰ অসুখৰ সময়ত দেউতাৰপৰা কোনোধৰণৰ সহাৰি নাপালে। পুৰুষবোৰ সচাঁকৈ এনেকুৱাই নেকি ? ভাবি ভাবি ভাবিব নোৱাৰা হ'লো। অৱশেষত যিটো কোনেও আশা নকৰা ঘটনা এটাই ঘটিল।। +++

কুইজ

* আকাশৰ ৰং নীলা কিয় ?

উত্তৰ ঃ- পোহৰৰ বিচ্ছুৰণৰ কাৰণে আকাশখন নীলা দেখি। নীলা পোহৰ অন্য পোহৰতকৈ অধিক পৰিমাণে বিচ্ছুৰণ হয় বাবে আকাশখন নীলা দেখোঁ।

* পখিলাই কিহৰ সহায় স্বাদ লয় ?

উত্তৰ ঃ- ঠেঙৰ সহায়ত।

* তেজ গোট মৰাত কি ভিটামিনে সহায় কৰে ?

উত্তৰ ঃ- ভিটামিন -K

* চন্দ্ৰই পৃথিৱীৰ চাৰিওফালে ঘূৰিবলৈ কিমান সময় লাগে ?

উত্তৰ ঃ- ২৭ দিন।

পৰিণতি

– মনীষা বৰুৱা
স্নাতক প্ৰথম যান্মাষিক, অসমীয়া বিভাগ

গাওঁখনৰ সোমাজেদি যোৱা পথটোৰে ৰাতুল আৰু নয়নে স্কুলখনলৈ অহা-যোৱা কৰে। ৰাতুল আৰু নয়ন পঞ্চম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। দুয়ো একেখন স্কুলতে পঢ়ে। ৰাতুলৰ দেউতাক এজন ধনী মহাজন আছিল। নয়ন সৰু হৈ থাকোতে তাৰ দেউতাক ঢুকাইছিল। তাৰ বিধৱা মাকজনীয়ে ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ ঘৰত কাম-বন কৰি নয়ন আৰু ভনীয়েক নমিতাৰ পঢ়াৰ খৰচৰ লগতে অশেষ কষ্টৰে ঘৰখন চলাই আছে। সেয়েহে মাকৰ দুখ দেখি মাজে মাজে নয়নে চকুপানীও টুকে। মাকৰ দুখ মষিমূৰ কৰিবলৈ সি ভৱিষ্যতে ডাঙৰ মানুহ হোৱাৰ আশংকাৰে খুউব কষ্ট কৰি পঢ়া-শুনা কৰি সদায় শ্ৰেণীৰ প্ৰথম ছাত্ৰ হৈ আহিছে। কিন্তু ৰাতুলে ভাৱে পঢ়া-কৰি কি হ'ব দেউতাৰটো টকা-পইচাৰ অভাৱ নাই। ৰাতুলে বেয়া ল'ৰাকেইজন মানৰ লগত লগ লাগি চাদা, চিগাৰেট খাবলৈ ল'লে আৰু নয়নকো লগত চিগাৰেট খাবলৈ লগ ধৰিলে। ৰাতুলে তাক ক'লে, "তই পইচাৰ কথা চিন্তা কৰিব নালাগে মই দিম।" নয়নে ৰাতুলৰ কথাত বৰ বেয়া পালে আৰু সি ৰাতুলক বুজালে যে এনে দোষনীয় কাম কৰা উচিত হোৱা নাই। সেই সময়ৰ পৰা সিহঁতৰ মাজত বন্ধুত্ব ছিন্ন হ'ল। আনকি নয়ন স্কুলৰপৰা উভতি আহোতে ৰাতুলে তাক দুই চৰ মাৰি ক'লে, "তই যদি আমাৰ ঘৰত চিগাৰেট খোৱা কথা কৱ তেতিয়া চাবি আকৌ"। সেইদিনা নয়নে গোটেই কথাখিনি মাকৰ আগত কান্দি কান্দি কৈছিল। মাকে তাক বুজাইছিল। তই জানইটো দেউতাৰ তই সৰু থাকোতেই মৃত্যু হ'ল। আমি হ'লো দুখীয়া মানুহ। ৰাতুলৰ দেউতাক টকা-পইচা থকা ধনী মানুহ। ৰাতুলৰ কথা তই কাৰো আগত নক'বি। সময়ত সি নিজেই তাৰ ভুলৰ কথা বুজি পাব। সেইদিনাৰ পৰা নয়ন আৰু ৰাতুলৰ মাজত মাতবোল নাই।

নয়ন আৰু ৰাতুলৰ শ্ৰেণী বাঢ়ি আহিল। নয়নে প্ৰথম বিভাগত মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ কলা শাখাত ভৰ্ত্তি হ'ল। আৰু এদিন সুখ্যাতিৰে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম হৈ অসমীয়াত এম.এ পাছ কৰি গুৱাহাটী মহানগৰীৰ কলেজ এখনৰ অধ্যাপক হ'ল। ইফালে ৰাতুলৰ দেউতাক ঢুকুৱাৰ পিছত ৰাতুলে পৈত্তিক সম্পত্তিবোৰ বিক্ৰী কৰি শেষ কৰিলে। এতিয়া ৰাতুল তিনিটা ল'ৰা-ছোৱালীৰ বাপেক। তাৰ ডাঙৰ ল'ৰাটোৰ নাম অনিল। সি পঞ্চম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ। এদিন সি স্কুলৰ পৰা আহি ক'লে, দেউতা আমাৰ লগৰ সকলো ল'ৰাই ইউনিফৰ্ম পিন্ধি যায়, মোৰহে নাই। আজি ইংৰাজী ছাৰে কৈছে, "এই সপ্তাহৰ ভিতৰত যদি ইউনিফৰ্ম যোগাৰ কৰিব নোৱাৰ স্কুলৰপৰা উলিয়াই দিম"। ৰাতুল মহা চিন্তিত পৰিল। কেনেকৈনো দুই এদিনৰ ভিতৰত ইউনিফৰ্ম যোগাৰ কৰে। হাতত পইচা বুলিবলৈ এটা টকাও নাই। গাঁৱৰ কোনো মানুহে ধাৰলৈ নিদিয়ে। সকলোকে দিবলৈ আছে। এনেতে ৰাতুলৰ মনত পৰিল আজি ঘৰৰ ওচৰত থকা কলেজখনৰ বঁটা বিতৰণী সভা। তালৈ গুৱাহাটীৰপৰা নয়ন আহিব। তাক নিৰ্দিষ্ট বক্তাৰূপে আমন্ত্ৰণ জনাইছে সি বা মোক চিনি পাইনে নাপায়। সি চিগাৰেট নোখোৱাৰ বাবে মই যে তাক চৰিয়াইছিলো।

এনেতে তাৰ পদূলিৰ মুখত এখন মটৰ গাড়ী ৰোৱা শব্দ শুনিলে। নয়নে মাৰুতি ভানখনৰ পৰা নামি মাত লগালে "ৰাতুল ঘৰত আছেনে"? সি লাজ লাজ ভাৱে ওলাই আহি ভগা মুঢ়া এটা আগবঢ়াই নয়নক বহিবলৈ দিলে। সেই সময়তে ৰাতুলৰ ডাঙৰ ল'ৰাটোৱে কান্দি কান্দি ক'বলৈ ধৰিলে দেউতা মই আজি স্কুললৈ নাযাওঁ। ইমান দিনৰপৰা ক'লে ইউনিফৰ্ম কিনিব নোৱাৰিলে। ৰাতুলৰ মুখলৈ চাই নয়নৰ বেয়া লাগিল। সি জেপৰপৰা তিনিশ টকা উলিয়াই ৰাতুলক দিলে আৰু অনিলক ক'লে ভাইটি স্কুল যোৱা দেউতাই আজিয়েই উইনিফৰ্ম কিনি দিব ভালদৰে পঢ়িবা। কোন শ্ৰেণীত পঢ়া তুমি? অনিলে ক'লে পঞ্চম শ্ৰেণীত পঢ়িছো। ৰাতুলে নয়নৰ মুখলৈ সেমেনা-সেমেনিকৈ চাই থাকিল।....

ককা আৰু নাতি

– চুম্পি বৰা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

টিং টিং বেল বজাৰ শব্দ শুনি মণি বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। তাই দেখিলে বাহিৰত এজন বুঢ়া মানুহ ৰৈ আছে। বুঢ়াজনৰ কাপোৰ কানি দেখিলেই তেওঁৰয়ে অৱস্থা বৰ ভাল নহয়, সেই কথা গম পোৱা যায়। "মাজনী দেউতাৰা আছে নে"? বুঢ়া মানুহ জনে সুধিলে । নাই দেউতা অফিচলৈ গ'ল নহয়, অহাই নাই। মা আছে মাকে মাতো নেকি ? অ' মাকে মাতা। "মা মা বাহিৰত বুঢ়া মানুহ এজন ৰৈ আছে, মানুহজন বৰ দুখীয়া জানা"। মাকে ভাবিলে কোনোবা মগনিয়াৰ চাগৈ। তেওঁ মণিক ভিক্ষাৰীজনক চাউল এটেমা দিবলৈ ক'লে। "নহয় মা, মানুহজন দুখীয়া হ'লেও মগনিয়া নহয় হ'বলা।" - মণিয়ে মাকক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলে যদিও মাকৰ ধমকনিত তাই চাউল আনিবলৈ গ'ল। চাউলৰ টেমাটো লৈ তাইবাহিৰলৈ আহিল। মানুহজন ৰৈয়ে আছে। তাই মানুহজনক চাউল দিব খোজোতে মানুহজনে কিবা ক'ব খুজিছিল যদিও একো নকৈ হাতত থকা মোনাটো মেলি দিলে। চাউলখিনি দি মানুহজনক সুধিলে, "ককা আপোনাৰ ঘৰ ক'ত? আপোনাৰ লগত আৰু কোন কোন থাকে? মানুহজনে যাবলে ওলাইছিলেই মণিৰ প্ৰশ্নত তেওঁ অলপ ৰ'লে আৰু ক'লে, "মোৰ ঘৰ বহু দূৰৰ কছাৰীগাঁৱত আৰু মোৰ লগত তোমাৰ নিচিনা সৰু সৰু দুটা নাতি আছে। তোমাৰ সমানেই হ'ব। জানা মাজনী, সৰু নাতিটোৰ খুউব বেমাৰ। তাক ভাল কৰিবলৈ মোৰ হাতত পইচাইনাই। সিহঁতৰ খাবলৈটো নায়েই, পিন্ধিবলৈ তোমাৰ নিচিনা ধুনীয়া কাপোৰো নাই"। কথাবিলাক কৈ যাওঁতেই মণিয়ে লক্ষ্য কৰিছিল বুঢ়া মানুহজনৰ টকু দুটা চলচলীয়া হৈ গৈছিল। মণিৰো খুউব বেয়া লাগিল মানুহজনৰ কথা শুনি।" মই তোমালোকৰ ঘৰলে পইচা বিছাৰি আহিছিলো, নাতিটো চিকিৎসাৰ বাবে। আন মানুহে এনেকুৱা কৰিলে মই অকণো বেয়া নাপাও কিন্তু মোৰ পো-বোৱাৰীয়েই যেতিয়া মোক এনেকুৱা ব্যৱহাৰ কৰিলে মই মৰি থকাই ভাল "- এইবুলি কৈ তেওঁ হুকহুকাই কান্দি দিলে। মণিয়ে মনতে ভাবিলে, মাক-দেউতাকৰ মুখত কছাৰী গাঁৱৰ ককাকৰ কথা যে কোৱা শুনে এইয়াই নেকি বাৰু ? তাই ভালকৈ নাজানিলেও কছাৰীগাঁৱত তাইৰ ককাক আৰু বৰ দেউতাকৰ ল'ৰা দুটা আছে বুলি জানে। আৰু পো-বোৱাৰী বুলি কৈছে যেতিয়া এইয়া নিশ্চয় তাইৰ ককাক। "ককা, তুমি মোৰ ককা, তুমি মোৰ ককা নোহোৱানে ? জানা তোমাৰ ওচৰলৈ যাবলৈ মোৰ খুউব মন যায়, কিন্তু মাহঁত ন'গলে মইনো কেনেকৈ যাম ? তুমি কিয় আমাৰ লগত নাথাকা ককা"? "হয়, মাজনী ময়ে তোমাৰ ককা, মোৰ তোমাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ মন যায়, তোমাক চাবলৈ মন যায়, নাতি দুটাও ইয়ালৈ আহিবলে মন কৰে। কিন্তু সিহঁত ইয়ালৈ আহিলে তোমাৰ দেউতাৰাই আন মানুহৰ ওচৰত লাজহে পাব। বাৰু যাওঁ।" ৰ'বাচোন দেই ককা- এইবুলি কৈ মণি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। অলপ সময়ৰ

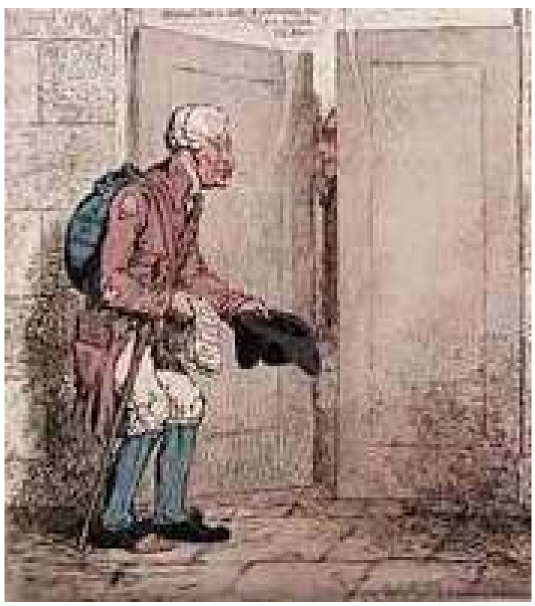

পাছত তাই সোঁহাতত কিছুমান পুতলা আৰু আন খন হাতত পইচা থোৰা টেকেলী এটা লৈ আহিছিল। "ককা মই এই টেকেলিটোত পইচা জমা কৰোঁ, কিয় জানা, মোৰ জন্মদিনটো ডাঙৰকৈ পাতিবলৈ। কিন্তু ভাৰিলো জন্মদিনটো ডাঙৰকৈ পাতিয়েই থাকো দেখোন। জন্মদিনত পইচা খৰচ কৰাতকৈ এজন ল'ৰাক জীৱন বচোৱাত এই পইচাখিনি খৰচ কৰাহে ভাল হ'ব আৰু এই পুতলাবোৰ সিহঁতক দিবা ককা। সিহঁতক আমাৰ ঘৰলৈ আহিবলৈ ক'বা"। বাৰু মাজনী যাওঁ- এই বুলি কৈ ককাকে মণিৰ গালত চুমা দুটা খালে। ককাক যোৱাৰ পাছত মণি মাকৰ ওচৰ পালেগৈ। " কি কৰিছিলি বাহিৰত ইমান দেৰি মাকে তাইক খঙেৰে সুধিলে। তাই সকলো কথা মাকক ক'লে। মাকে শুনি খঙত জ্বলি পকি উঠিল আৰু লগে লগে তাইক ঠাচকৈ দুটা চৰ মাৰিলে। মণিয়ে কান্দিবলৈ ধৰিলে । তাৰ পিছত তাইৰ দামী পুতলাবোৰ দিয়াৰ বাবে মাকে তাইক খুউব গালি পাৰিলে । অলপ সময়ৰ পিছত দেউতাক আহিল। দেউতাকেও সকলো শুনি তাইক গালি পাৰিলে। ইমান দেৰি মণিয়ে সহ্য কৰি আছিল। কিন্তু হঠাতে তাই জানো কেনেকৈ সাহস পালে তাই মাক-দেউতাকৰ ফালে চাই ক'লে, " তোমালোকক মই ডাঙৰ হৈ তোমালোকে ককাক কৰাৰ নিচিনাকৈ ব্যৱহাৰ কৰিলে তোমালোকৰ কেনে লাগিব? মাক-দেউতাক দুয়ো মণিৰ কথা শুনি থতমত খালে। দুয়ো নিজৰ ভুল বুজিব পাৰি মণিক ক'লে, " তই আমাৰ চকু মেল খুৱালি। সচাঁকৈ আমি দেউতাক বৰ বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিছো। ব'ল দেউতাক ঘূৰাই লৈ আনোগৈ।" মণিৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙিল। ব'লা ককা বেচি দূৰ যোৱা নাই চাগৈ। তিনিও গৈ ককাকৰ ওচৰ পালেগৈ। ককাক বেছি দূৰ পোৱা নাছিল। দেউতাক-মাকে ককাকৰ ভৰিত ধৰি ক্ষমা খুজিলে। ককাকেও তাইৰ মাক-দেউতাকক ক্ষমা কৰি দিলে আৰু তেওঁলোকৰ ঘৰত মাক- দেউতাকে ককাকক থাকিবলৈ ক'লে। ককাক কিন্তু চহৰত থাকিব নুখুজিলে। মণিয়ে তেনেতে মাত লগালে "তেনেহ'লে এইবাৰ আমি গাঁৱলৈকে বিহু খাবলৈ যাম দেই মা"। নিশ্চয় যাম মাজনী, মাকে ক'লে। মণিৰ বৰ আনন্দ লাগিল। আজি তাই অতি সুখী। দেউতাকে ককাকক মণিৰ বৰদেউতাকৰ ল'ৰাটোৰ চিকিৎসাৰ বাবে দুপইচা দিলে আৰু তিনিও ঘৰলৈ ঘূৰি আহিল। মণিয়ে হঠাৎ লক্ষ্য কৰিলে যে ডুব যাব খোজা বেলিটোৱেও যেন তাইক কৈছে "মণি তুমি আজি বৰ ভাল কাম কৰিলা"। লাহে লাহে বেলিটো আন্ধাৰত ডুব গ'ল।।+++

কিছুমান সংক্ষিপ্ত শব্দৰ সম্পূৰ্ণ ৰূপ -

ACS : Assam Civil Service
AIDS : Acquired Immune Deficeency Syndrome.
B Tech : Bachelor Of Technology
BCA : Bachelor of Computer Science.
BSF : Border Security Force
CID : Criminal Investigation Department
CISF : Central Industrial Security Force.
EMI : Equal Monthly Installment
EVM : Electronic Voting Machine

এনাজৰী

– প্ৰতীক্ষা সোণোৱাল
প্ৰথম যান্মাসিক

গাঁৱৰ বোকা-পানীৰ আনন্দত মতলীয়া অভয়পুৰীয়া কণমাণি কেইটালৈ চাই অভিজিৎ অলপ সময় ৰ'ল। গাঁৱৰ অকোৰা-পকোঁৰা কেঁচা পথত চাইকেল চলাই অহা ঘাট-প্ৰতিঘাটৰ মাজত আজিৰ অৱস্থাত উপনীত হৈছেহি। গাঁৱৰ তিনিআলিৰ চুকত বকুল গছৰ তলত বহিবলৈ বুলি লওঁতে গজেন ককাইদেউ আহি উপস্থিত হ'লহি। খেলি থকা কণমানি কেইটা আহি বকুল গছৰ ওপৰলৈ চিঞৰ বাখৰ কৰি উঠি গ'ল। অভিজিৎ আৰু গজেনে দুয়ো সিহঁতৰ কাণ্ড চাই হাঁহি আছিল। অভিজিতে গজেন ককাইক হাঁহি হাঁহি ক'লে "বোলো এইবোৰেই গাঁৱৰ আনন্দ"।

অভিজিৎ আজি অকলশৰীয়া। গাঁৱৰ লোকবোৰৰ মৰম চেনেহৰ মাজতে পৰিয়ালৰ সকলোবোৰ মৰম বিচাৰি পাইছে অভিজিতে। গজেন ককাই আৰু অভিজিৎ বকুলজোপাৰ তলতে এইবাৰ আলোচনাত বহিল।

অভিজিৎ তোৰ মা-দেউতা আৰু ভণ্টি কেইজনীৰ মৃত্যু গাঁওবাসীৰ অসচেতনতাৰ বাবে হ'বলৈ পালে। ৰাজনীতিৰ আওভাও নোপোৰা লোকসকলৰ মনত ধৰ্মৰ নামত বিভাজন সৃষ্টিকাৰীবোৰ আমাৰ চুবুৰীয়াৰ সম্প্ৰতিৰ এনাজৰি চিঙি পেলাইছে। এতিয়া আমি সচেতন। চাৰিটা প্ৰাণীৰে আনন্দৰে ভৰপূৰ এটা পৰিয়ালৰ সফল যুৱক অভিজিৎ। অভয়পূৰীয়া গাঁৱৰ এটা মূৰত মুছলমান মানুহে বসবাস কৰে। হিন্দু মুছলমানৰ ধৰ্মীয় মতভেদ নোহোৱাকৈ এক ঐক্য অসমীয়া সমাজ গঢ়াৰ উদাহৰণ এই গাঁৱৰ বুৰঞ্জীত পোৱা যায়। কিন্তু এক কাল ধুমুহা আহিছিল এই অভয়পূৰীয়া হিন্দু আৰু মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ মাজলৈ। ৰাজনীতিৰ কুটিল ষড়যন্ত্ৰৰ আঁৰৰ কাহিনী বৰ দুখজনক। ধৰ্মীয় আধাৰ ক্ষেত্ৰত হৰিমন্দিৰত কোনো দুস্কৃতিকাৰীয়ে হিন্দুধৰ্মীয় অখাদ্য গৰু মাংস পেলায় থৈ যায়। শান্তি সম্প্ৰিতীয়ে বসবাস কৰি সাধাৰণ জীৱন নিৰ্বাস কৰা দুয়োটা ধৰ্মীয় লোক সকলৰ মাজত বিভাজন সৃষ্টি কৰি এক গোষ্ঠীগত সংঘাত সৃষ্টি কৰিলে। চৰকাৰী প্ৰশাসনে ৰাইজক বিভাজনকাৰী কবলৰ পৰা উদ্ধাৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিল।

অভিজিতৰ দেউতাক এজন সমাজৰ আগৰণুৱা ব্যক্তি আছিল। সমাজ ব্যৱস্থাৰ স্খলন বন্ধ কৰিবলৈ সকলো প্ৰকাৰৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিল। বিভাজনকাৰী বোৰৰ মূৰ কামুৰণী হৈ পৰাৰ বাবে এদিন ৰাতি অভিজিতৰ ঘৰত অগ্নি সংযোগ কৰিছিল। অভিজিত চহৰৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আৱাসত থকাৰ বাবে সৌভাগ্যক্ৰমে বাচিলে যদিও দেউতাক, মাক আৰু ভনীয়েকক হেৰুৱাইছিল। এই ঘটনাৰ পিছ মুহূৰ্তত চৰকাৰী প্ৰশাসন অধিক কঠোৰ হৈ পৰিছিল। বিভাজনকাৰী বোৰক বিচাৰি উলিয়াই কঠোৰ শাস্তি আদালতে ঘোষণা কৰিছে। গাঁৱৰ দুয়োটি ধৰ্মীয় জনগণক লৈ এখন শান্তি কমিটি গঠন কৰিলে। গাঁওবাসীৰ মাজত সচেতনতাৰ সভা পাতি ৰাইজৰ মাজত ঐক্য ভাৱ আকৌ ঘূৰাই আনিলে। কালিলৈ অভিজিতৰ মাক-দেউতাক আৰু ভনীয়েকৰ মৃত্যুৰ প্ৰথম বাৰ্ষিক হিচাপে এনাজৰী সন্মিলন আয়োজন কৰিছে গাঁৱৰ দুয়ো সম্প্ৰদায়ৰ মানুহে। দুখ বেজাৰ আঁতৰাই মৰম চেনেহৰ এনাজৰি কটকতীয়া কৰাৰ দৃঢ় সংকল্প ৰাইজৰে। বিভেদকামী নিপাত যাঁওক। ৰাইজৰ উৎসাহ দেখি অভিজিৎ য়ে হেৰুৱা মৰম চেনেহ যেন অন্তৰত প্ৰকাশ কৰিছে। গজেন আৰু অভিজিৎ য়ে বকুল গছৰ তলত বহি এক সিদ্ধান্ত ল'লে। গাঁৱৰ উৎসাহিত হোৱা ৰাইজক লৈ এক আদৰ্শ গাঁও গঢ় দিব আৰু দুয়োটা ধৰ্মৰ এনাজৰি টনকিয়াল কৰিব।।+++

এছাটি বতাহৰ কাণ্ড

– মৌচুমী বৰঠাকুৰ
অসমীয়া বিভাগ, প্ৰথম ষাণ্মাসিক

ভিতৰৰপৰা প্লাষ্টিকৰ চকীখন আনি বাৰাণ্ডাতে বহিলো। মনত কিছু মান অদৰকাৰী চিন্তা। সন্মুখতে থকা মেকুৰীটো কোলাতে তুলি লৈ তাৰ লগত ধেমালি কৰি আছিলো।

ভৰি দুখন অলপ দীঘলকৈ মেলি দি মই সন্মুখৰ পিনে চাই আছিলো। এনেতে এটা শব্দ শুনা যেন অনুভৱ কৰিলো। কিছু সময়ৰ পাছত ঠিৰাং কৰিলো যে সেইটো মোৰ পেটৰ ভিতৰত হোৱা শব্দ। ভোক লগাৰ বাবে পেটত শব্দ হৈছে।

দুপৰীয়া হ'ল, ঘৰৰ চাৰিও দিশ লক্ষ্য কৰি কাকো দেখা নাপাই পোনে পোনে পাকঘৰলৈ বুলি ৰাওনা হ'লো। কুকাৰটো খুলি দেখো এজন মানুহৰ জোখাৰে ভাত আছে লগতে এখন বেঙেনাৰ আঞ্জা। ঠিক সেই সময়তেই ওচৰতেই ঢাকি থোৱা বাল্টিটোও 'খলক' কৰি উঠিল। বাল্টিটো চাই দেখো এটা ৰৌ মাছ। মোৰ মনটো ঠিক বুজাব নোৱাৰা আনন্দেৰে ভৰি পৰিল। লগে লগে মাছটো কাটি-বাছি ফ্ৰাই কৰিলো। আৰু ফ্ৰাইমাছৰে দুপিছ পৃথককৈ ৰাখি বাকী কেইপিছ বিলাহীৰ জোলৰ সৈতে এখন আঞ্জা বনালো। আৰু আঞ্জাখিনি নিসিজালৈকে কিছু সময় টিভিটোকেই চালো।

অলপ সময় পাছত পাকঘৰৰ পৰা মিহি মিহিকৈ যোৱা গোন্ধ মোৰ নাকত ভাহি পৰিল। ল'ৰা-ল'ৰিকৈ আহি আঞ্জাকন নমালো আৰু ভাত বাহি টেবুলত বহিলো। তেনেতে মা আহি পালেহি। ফোপাই আহিছে বৰ গৰম পৰিছে। গতিকে খিৰিকীখন মেলি পৰ্দাখন আঁতৰাই দিলে। আৰু হঠাৎ বাহিৰৰ পৰা খিৰিকীখনেদি মিহিকৈ এছাটি বতাহ আহি মোৰ গাত প্ৰৱেশ কৰিলে। মই চকু দুটা মেলি জাপ মাৰি উঠিলো আৰু কিঠু সময় নিস্তব্ধ হৈ ৰ'লো। মই নিৰ্ধাৰণ কৰিব পাৰিলো আচলতে সেইয়া মোৰ এটা সপোন হে আছিল।। +++

নিশাৰ চকুলো

– সাগৰীকা ফুকন
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ, অসমীয়া বিভাগ

নিশা এজনী সহজ-সৰল ভদ্ৰ-নম্ৰ আৰু এজনী ভাল ছোৱালী। তাই পঢ়া শুনাটো বহুত ভাল আছিল গাওঁখনৰ পৰা ন-দহ মাইল আঁতৰত। ৰাস্তাটোও বৰ ভাল নহয়। সেই স্কুলখনতে নিশা দশম শ্ৰেণীত পঢ়ি আছিল। তাই কুইজ, তৰ্ক, ৰচনা আদিৰ প্ৰতিও বৰ ৰাপ আছিল। তাই এইবোৰৰ কাৰণে বহুত ঠাইত পুৰস্কাৰ পাইছে। তদুপৰি নিশাই সুন্দৰকৈ বিহু নৃত্যও প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। এই বিলাকৰ প্ৰতি ৰাপ আছিল বাবে কণ কণ মইনা সকলক কেনেকৈ এইবোৰ কৰিব লাগে শিকাই দিছিল। নিশা কিন্তু দৰিদ্ৰ পৰিয়ালৰ ছোৱালী আছিল। ঘৰৰ অৱস্থা বৰ উন্নত নহয়। সিহঁতৰ পৰিয়ালত মাক আৰু এজনী ভনীয়েক আছিল। তাই দেউতাকৰ এক মাৰাত্মক ৰোগত ভুগি মৃত্যু হৈছিল। দেউতাকে হাজিৰা কৰি দুপইচা উপাৰ্জন কৰি ঘৰখন চলাইছিল। অৱশ্যে তাৰ মাজতে দুই এজনী ছোৱালীৰ পঢ়াৰ খৰচ বহু কষ্টৰে বহন কৰি যায়। দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছত নিশাৰ মাকে আনৰ ঘৰত কাম-বন কৰি কোনোমতে ছোৱালী দুজনীক পোহপাল দিছে। নিশা দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী। দিনবোৰ লাহে লাহে পাৰ হৈ আহিছে আৰু স্কুলত হাই স্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ বাবে ফৰ্ম ফিলাপৰ তাৰিখৰ সৈতে কিমান পইচা দিব লাগিব শ্ৰেণী শিক্ষকে ঘোষণা কৰিছে। তাই ভাৱিলে তাই পইচাবোৰ ক'ত পাব। নিশা স্কুলৰপৰা আহি মাকক এই কথা ক'লে আৰু মাকে তেওঁলোকৰ চুবুৰীৰ আটাইবোৰ মানুহকে খুজিলে অৱশ্যে গাঁৱৰ সকলো মানুহে দুই টকা মান হ'লেও দি সহায় কৰিলে। তাই ফৰ্ম ফিলাপ কৰিব পাৰিলে আৰু পৰীক্ষাও দিলে। পৰীক্ষাত প্ৰথম বিভাগত পাছ কৰি চাৰিটা বিষয়ত লেটাৰ নম্বৰ পালে। তাইৰ ঘৰখনৰ লগতে চুবুৰীটোলৈও সুনাম কঢ়িয়াই আনিলে। তাই ৰিজাল্ট পাই সকলো মানুহেই খা-খবৰ কৰিলে। তাই পাছ কৰাৰ বাবে আনন্দিত হৈছিল যদিও ইমান কষ্টৰে মাকে পঢ়ুৱাই তাই এই স্থানত উপনীত কৰোৱাৰ বাবে বৰ দুখ লাগিছিল। দুচকুৰে দুধাৰি নিশাৰ চকুলো বৈ আহিল।।+++

চেতনা

– মঞ্জিত তামুলী
স্নাতক পঞ্চম যান্মাসিক

তাচপাত খেলাতকৈবাৰীত কোৰ মৰা কিমান কঠিন, তাচপাত খেলাতকৈ শস্যৰ গুটি সিঁচা কিমান মনোগ্ৰাহী, চাহাব, কুইন, গোলাম আদিৰ মূল্য বজাৰত নিৰ্ণয়। বাঁৰীত উৎপাদিত শস্যৰ মূল্য বজাৰত নিৰ্ধাৰণ কৰি বিক্ৰী কৰা কিমান জটিল কাম বাখৰে এই কেইদিনতে বুজিছে। মানুহৰ জীৱন ভোলা হোটেলৰ নাহৰ কাঠৰ সৰু টেবুলখনতকৈ বহুত কঠিন। বাখৰে উমান পাইছে। জুৱা খেলত হাৰিলে কৰ্কাঁলৰ প্ৰকাণ্ড চুৰিখন টেবুলত গাৰ জোৰেৰে গুজি দিলেই সহজ নহয় সেই কথাৰ প্ৰমাণ বাখৰে হাতে হাতে পাইছে। তথাপিও বাখৰ হতাশ হোৱা নাই। সি উপলব্ধি কৰিব পাৰিছে যে জীৱনৰ আন এটা নামেইতো 'সংগ্ৰাম'। শস্য পথাৰৰ মুকলি বতাহৰ নিৰ্জনতাৰ মাজত গছ-বনৰ ডালত বহি গোৱা চৰাই চিৰিকতিৰ গান গান লগা সানমিহলি যুদ্ধবোৰ, গাৰ ঘাম মাটিত পেলাই পৰিশ্ৰমৰ মাজত জিৰণীৰ সময়খিনি কিমান যে সুমধুৰ সেইয়া বাখৰে ভালদৰেই উপভোগ কৰিছে। ভোলা হোটেলৰ জুৱাৰ আড্ডাক তাৰ আজিকালি নৰকৰ কুণ্ড যেন লাগে। পুৱাৰ পৰা ৰাতিলৈকে তিনি আলিৰ মূৰত তাচপাত খেলাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বাটেদি যোৱা ছোৱালী জোকোৱা, সন্ধিয়া এটুপি ধৰি অশ্লীল চিএৱৰ-বাখৰ কৰা, সুবিধা বুজি গাঁৱৰ আৰ তাৰ ঘৰত চুৰ কৰা এইবোৰ জানো কামৰ শাৰীত পৰে ? অথচ এইবোৰ কামকে বাখৰে অংকুৰহঁতৰ লগলাগি কিছুদিনৰ আগলৈকে কৰি আছিল। অতীততে কৰা সময়ৰ অপব্যয়ৰ কথা মনত পৰিলে বাখৰৰ মনটো ভাৰাক্ৰান্ত হৈ পৰে। বিষ্ণুৱে আৰু অংকুৰে বাখৰক লগ পালেই কয়, অই গৰু আজিকালি আড্ডা আৰু জমিছে। তিনি আলিৰ মদৰ দোকানৰ পৰা গজেনে সদায় দীঘলীয়া বটল এটা ফ্ৰীত দিয়ে। বাখৰেও বিষ্ণু আৰু অংকুৰক ওলোটাই কয়, "অই গাধ তই কি বুজিবি দিনৰ দিনটো পৰিশ্ৰম কৰি ৰাতিটো ঘৰত আৰাম নকৰি তহঁতৰ লগত গেলা সোপা খাই আড্ডাত কথাৰ মহলা মাৰি থাকিলে মোৰ কাম নিসিজে বুজিছ। আৰু গজেনৰ দোকানৰ পানী খালে মোৰ গাৰ বল নহয়। পথাৰত কাম কৰিবলৈ গাখীৰ খাব লাগে আৰু তহঁতি যাতে সোনকালেই এই তিনি আলিৰ আড্ডা বাদ দি ঘৰত অলপ কাম বনত মন দিবি, ভাবিবিচোন মাৰ-বাপেৰহালে মনতে কিমান সুখ পাব। |+++

বন্ধুত্ব এক পৰমশক্তি

– পৰশমণি চুতীয়া
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

"জীৱনটো কেতিয়া কোনদিশে গতি কৰে, তাক বুজাটো কঠিন।" হয় তাই কথাটো এতিয়াহে অনুভৱ কৰিছে। তাই দিনলিপিত লিখি অহা প্ৰত্যেক দিনাৰ কথাবোৰ আজি কিবা সপোন যেন লাগিছে। অনুপ্ৰিয়াই কাহানিও হয়টো অনুভৱ কৰা নাছিল বন্ধুত্বহীন জীৱনৰ কথা। আৰু

বা কৰিব কিয় ? তাইটো কোনোদিন বন্ধুত্বহীন হোৱা নাছিল। স্কুলৰ সময়ছোৱাত স্কুলৰ বন্ধু-বান্ধৱী, আকৌ স্কুল ছুটী হোৱাৰ পাছত ঘৰৰ ওচৰৰ অনুৎপলা তাৰ মাজত অনুপ্ৰিয়াই কি অভাৱ বিচাৰি পায় ? ঘৰতো সকলোৱে পৰা মৰম -আদৰ পাই আৰু তাইক লাগে কি ? আইতাক-ককাকৰ আলাসৰ লাডু। সম্পূৰ্ণ আনন্দেৰে ভৰা পৰিপূৰ্ণ এখন ঘৰত ডাঙৰ হৈছে। এই সোণালী সময় বোৰ আৰু নাই। আজি মাথো এখন সম্পূৰ্ণ বিপৰীত ছবি। য'ত নেকি তাই মনে বিচৰা লগৰী বিছাৰি পাইছিল মনৰ সকলো কথা খুলি কৈছিল, হাঁহি-মাৰিছিল ধেৰেকণি জুৰি, কিবা অকন বস্তু ভগাই খাইছিল। ইয়াৰ সোৱাদবোৰ এতিয়া ক'ত গ'ল ? অতীতক এতিয়া বিচাৰি গ'লে বুকুৰ কেঁচা ঘাঁ টুকুৰাত নিমখ দিয়া যেন হে লাগিব। তথাপিও জীৱনৰ সুখৰ-দুখৰ কিছুমান মুহূৰ্ত জানো পাহৰিব পাৰি ? পাহৰিব খুজিলেও বাৰে বাৰে আহি মানস পটত ধৰা দিয়ে।

অনুপ্ৰিয়া অনুৎপলা বান্ধৱী যদিও বাই-ভনীৰ দৰে দুয়োজনী কান্ধত ধৰি অঘৰী মানুহৰ দৰে ধূলি-বালি লৈ খেলি ফুৰে গাঁৱৰ ৰাস্তাই পদুলিয়ে। তাৰ মাজতে সিহঁতৰ সৰু সৰু সপোন। কি সপোন দুয়োজনীয়ে কয় ইজনীক-সিজনীক। অনুৎপলা ডাঙৰ হৈ এজনী পুলিচ হ'ব আৰু অনুপ্ৰিয়া শিক্ষয়িত্ৰী। সিহঁতৰ গাঁৱৰ উঠি অহা ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক নাচ-গান শিকাই এখন আদৰ্শবান গাওঁ কৰিব। গাঁৱৰ সৰল মনৰ সপোন সিহঁতৰ।

নিয়তীৰ কি নিখুত খেলা। সিহঁত সপোন পূৰাবলৈ এদিন গাওঁ এৰি যাব লগা হ'ল। কিন্তু বেলেগে বেলেগে। ল'গ নোপোৱা হ'ল অনুপ্ৰিয়া-অনুৎপলা। অনুপ্ৰিয়াই ইমানেই শোক পালে যাৰ ফলত তাই মন মাৰি থাকিবলৈ ল'লে। কাকো একো কথা নকয়, নাহাঁহে। লাহে লাহে তাই পৰিৱৰ্তন হ'বলৈ ধৰে। ১৮ বছৰীয়া এটা গভীৰ সম্পৰ্ক হঠাৎ ছিঙি গলে কিমান মনত আঘাট সানিব পাৰে তাক বুজা সকলে বুজিব।

অনুৎপলাৰ লগত কোনো যোগাযোগ নথকাৰ ফলত অনুপ্ৰিয়া একেবাৰে অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিল যি নেকি তাই মনৰ কথা খুলি ক'ব পৰা বান্ধৱী এজনী তাই আকোৱালি ল'ব পৰা নাছিল। নতুন কলেজত ভাল-বেয়া অনুভৱবোৰ অনুৎপলাক ক'বলৈ সঞ্চয় কৰি থৈছে। এইবাৰ পূজাৰ বন্ধত ঘৰলে গ'লে অনুৎপলাক ক'ব। কিন্তু কি দুভাগ্য "চকুৰ আঁতৰ হ'লে মনৰ আঁতৰ হয়" বুলি এষাৰ কথা আছে নহয়। তাইৰ ক্ষেত্ৰতও ঠিক তেনেই হ'ল। অনুৎপলাক এতিয়া আৰু অনুপ্ৰিয়াৰ কথাই আমোদ দিব নোৱাৰে। অনুপ্ৰিয়া আৰু ভাঙি পৰিল। নতুন বন্ধু-বান্ধৱীও নাই অনুৎপলাৰ দৰে মৰম দিবলৈ, মনৰ কথা শুনিবলৈ।

অনুপ্ৰিয়া বন্ধুত্বহীন। হিয়াখনত বন্ধু বিচাৰি হাহাকাৰ কৰি উঠিছে। "প্ৰয়োজনত কেতিয়াবা বেয়া লগা জনও ভাল লাগে"। বন্ধুত্বহীন এটা জীৱন কিমান নিথৰুৱা কথাষাৰ তাই এতিয়া হৃদয়ঙ্গম। বন্ধুত্ব অবিহনে জীৱন আধৰুৱা। সচাঁই জীৱনটো আগুৱাই নিয়াত বন্ধুত্ব এক পৰম শক্তি। কথাবোৰ ভাবি ভাবি ইমান পৰ থাকিল। মাকৰ মাতত যেন অনুপ্ৰিয়াৰ সম্বিত ঘূৰি আহিল।। +++

হেৰুৱা স্মৃতিৰ সন্ধান

– ৰাজশ্ৰী শইকীয়া
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

.... তাই দৌৰি আহি চুটকেচটোৰ পৰা পৰিয়ে দিয়া গোলাপ ফুল পাহ বুকুৰ মাজত লৈ উচুপিবলৈ ধৰিলে।

কিমান যে সুন্দৰ আছিল স্কুলৰ সেই মধুৰ মুহূৰ্তবোৰ, দুয়োজনীয়ে কৰা হাঁহি-ধেমালীবোৰ, সদায় স্কুললৈ একেলগে যোৱা কথাবোৰ আজি তাইৰ দুচকুৰ পৰ্দাত নষ্টালজিয়া হৈ পৰিছে।

বিদ্যালয়ৰ সৈতে প্ৰথম চিনাকী হোৱাৰে পৰা পূজা আৰু পৰিৰ মাজত গঢ়ি উঠিছিল বন্ধুত্বৰ মিঠা এনাজৰী। সুখ-দুখৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্তত দুয়োজনীয়ে সাহসেৰে আগবাঢ়ি গৈছিল। কিন্তু সময়ৰ নিষ্ঠুৰতাই দুয়োজনীৰ মাজত আনি দিছিল বিছিন্নতা। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্টে দুয়োজনীক সুখৰ সোৱাদ দিয়াৰ লগতে বিষাদৰ ছাঁই আৱৰি ধৰিছিল। পূজাক দেউতাকে চহৰৰ এখন নামজ্বলা মহাবিদ্যালয়ত বিজ্ঞান শাখাত পঢ়িবৰ বাবে পঠিয়ালে, আনফালে পৰিৰ দেউতাকে ছোৱালী মানুহ বেছি পঢ়া-শুনা কৰি লাভ নাই বুলি কৈ গাঁৱত থকা মোমায়েকৰ ঘৰলৈ পঠিয়াই দিলে। সজীৱ হ'ব ধৰা ফুলৰ পাহীবোৰ লাহে লাহে মৰহী যোৱাৰ অৱকাশ আহ্বানে বিছাৰিছিল পুনৰ দুয়োজনী একেলগ হোৱাৰ। এজনীক এৰি আনজনী থকাৰ বাবে সিহঁত অপ্ৰস্তুত হৈ পৰিছিল। পূজাই নতুন বন্ধু-বান্ধৱীৰ মাজত বিচাৰি পোৱা নাছিল তাইৰ বাল্য বান্ধৱী পৰিক। সহজ হ'ব পৰা নাছিল তাই অন্য বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগত কিন্তু সময় আৰু পৰিস্থিতিক গ্ৰহণ কৰি পূজা আগুৱাই গৈছিল জীৱনৰ অন্যতম শিখৰলৈ। কষ্ট, চেষ্টা আৰু পৰিশ্ৰমৰ ফলত পূজা ৰূপান্তৰিত হৈছিল এগৰাকী চিকিৎসকলৈ। চহৰে এখন চৰকাৰী চিকিৎসালয়ত তাই চিকিৎসক ৰূপে নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰি অত্যন্ত সুখি হৈছিল।

এদিন পূজাই চিকিৎসালয়ত লগ পাইছিল এগৰাকী বৃদ্ধাৰ সৈতে তাইৰ বয়সৰে এগৰাকী মহিলা আৰু এটি দুবছৰীয়া কেচুৱাক। কেচুৱাটোৰ অসুখৰ বাবে তেওঁলোক চিকিৎসালয়লৈ আহিছিল। পূজাই বৃদ্ধা গৰাকীৰ সৈতে পৰিচয় হৈ গম পাইছিল যে সেই মহিলা গৰাকী আছিল তাইৰ শৈশৱৰ বান্ধৱী পৰি। বয়সৰ কোনো আওভাও বুজিব পৰা নৌহওঁতেই গাঁৱৰে এজন ল'ৰাৰ সৈতে পৰিক মোমায়েকৰ ঘৰৰ পৰা বিয়া পাতি দিছিল। কিন্তু বিয়াৰ ঠিক এবছৰৰ পাছতহে কঠিন ৰোগত তাইৰ স্বামীৰ মৃত্যু হৈছিল। পৰিক দি গৈছিল এটি কণমাণি সন্তানৰ সৈতে এটি জুপুৰী ঘৰ।

কথাবোৰে পূজাৰ অন্তৰত এপাত শৰৰ দৰে বিন্ধিবলে ধৰিলে। তাইৰ খুউব চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবৰ মন গ'ল। ল'ৰালৰিকৈ ঘৰলৈ আহি তাই জন্মদিনত পৰিয়ে উপহাৰ হিচাপে দিয়া সযতনে ৰাখি থোৱা গোলাপ ফুলপাহ বুকুৰ মাজত লৈ উচুপি থাকিল। তাই শৈশৱৰ ধেমালীবোৰলৈ এবাৰ ভুমুকিয়াই চাব ধৰিলে কিন্তু মৰহি যোৱা ফুলপাহে তাইক অতীতৰ সেই মধুৰ স্মৃতিৰ কোনো সুবাস দিব নোৱাৰিলে।।+++

মাতাল অমানিশাৰ কোঠা

– অৰণ্য ফুকন
ষষ্ঠ ষাণ্মাষিক

আছিল এখন হেপাঁহৰ ঘৰ। আছিল এবুকু হেপাঁহৰ কল্পনা, বুকু ভৰাই মৰম কৰাৰ অযুত তৃষা। হয়, নাম আছিল তাইৰ জেউতী। স্বামী আৰু এজন পুত্ৰ সহিতে পৰিপূৰ্ণ এখন সুখৰ সংসাৰ। কিন্তু সকলোবোৰ ভাঙি-চিঙি থানবান কৰি গ'ল এজাক মতলীয়া বতাহে।

স্বামীৰ নাম গৌতম আছিল, ঠিক দেৱতাৰ দৰেই। একমাত্ৰ সন্তান অৰিন্দম জন্ম হোৱাৰ আগলৈকে সকলোবোৰ ঠিকেই আছিল। কিন্তু সন্তানটি জন্ম হোৱাৰ পিছৰে পৰাই গৌতম আসক্ত হৈ পৰিল জুৱা আৰু মদত একমাত্ৰ সংগত পৰি। ৫ পুৰাকৈ ঠন ধৰা মাটিও বেছি-মেলি শেষ, ভেটিটোও বেচিবলৈ উছ্-পিছ কৰি আছে মদ খাবলৈ আৰু জুৱা খেলিবলৈ। গ্ৰাহকো আহি চাই থৈ গৈছেহি ভেটিৰ মাটিডোখৰ।

ইফালে অৰিন্দমে এইবাৰ হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাই আছে। ঘৰত সদায় মাতাল পিতৃ গৌতমৰ তাৰ আৰু মাতৃৰ ওপৰত আনুমাষিক শাৰিৰীক আৰু মানসিক আতিশায্য। ঘৰত খাবলৈ খুদকন এটিও নাই, কেঁচা-পকা আঠীয়া কলেৰে বাৰু কেতিয়াবা পেটত গামোচাখন বান্ধি চলি যায়। অৰিন্দমৰ সকলোবোৰ কিতাপ বৰ্তমান পোতা খালত। মাক জেউতীয়ে দুই - এপৃষ্ঠাকৈ তুলি আনি মনে মনে ৰ'দত শুকুৱাই থৈছেহি, সেইবোৰেই তাৰ পৰীক্ষাৰ প্ৰস্তুতিৰ সম্পদ।

অৰিন্দম এইসকলোবোৰ হেলাৰঙে সহ্য কৰি যাবলৈ প্ৰস্তুত। কিন্তু.... কিন্তু সি নোৱাৰে মাতৃ জেউতীৰ ওপৰত চলা আনুমানিক শাৰিৰীক আতিশায্য। সি প্ৰায়ে ভাৱে এই সকলোবোৰ বাদ দি বিদ্ৰোহী সংগঠনত যোগদান কৰিব তাৰ দেউতাকৰ দৰে পশুতুল্য দানৱবোৰক আৰু গঢ়ি তুলিব দৰিদ্ৰতামুক্ত সৰ্বাংগ সুন্দৰ সেউজ অসম। কিন্তু........ এযাৰি মৰমৰ মাত, সোণ, তোক মই কাবৌ কৰিছো, "মোৰ চকুৰ

আঁতৰ হৈ তই ক'তো কোনোদিন আঁতৰি নাযাবি।" হঠাৎ সি বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহে আৰু দৃঢ়তাৰে সংকল্পবদ্ধ হয়, সি পঢ়িব আৰু মূল্যবোধৰ প্ৰকৃত শিক্ষাৰে শিক্ষিত হৈ সকলোকে নিচামুক্ত কৰি গঢ়ি তুলিব এখন দৰিদ্ৰতামুক্ত সমাজ।

সপোনৰ পানচৈ আৰম্ভ... ।।+++

আকৌ নতুন প্ৰভাত হ'ব

- মণিকা বৰুৱা
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

আকৌ নতুন প্ৰভাত হ'ব
কালৰাতি ও নাথাকিব
নিউ নিউ কৰা ফেঁচাৰ মাত.......................

নিশা ৯.৩০ বজাত আকাশবাণী যোৰহাট ৰেডিঅ' চেণ্টাৰত দিয়া গানটো শুনি আয়ুস হাজৰিকাৰ মুখলৈ অকল্পনাতীত ভাৱে মাথো এটা বাক্যই নিগৰি পৰে বাঃ কি সুন্দৰ। ভাষাৰে বুজাব নোৱাৰা এই শ্ৰুতিমধুৰ গীতটোৱে যেন তেওঁক লৈ যাব খোজে পাহৰণিৰ গৰ্ভত কেতিয়াও লীন যাব নোৱাৰা আনাকাংক্ষিত অতীতৰ বুকুলৈ। এনে এক জীৱন্ত অতীত যি অতীতক কেতিয়াও কোনো কাল ৰাতিয়েও ঢাকি ৰাখিব নোৱাৰে। তেওঁৰ চকুৰ আগত ভাঁহি আহে তেওঁ আৰু পলাশীৰ মাজলৈ যেতিয়া এটা ফুল কুমলীয়া দেৱশিশু আহি তেওঁলোকৰ যুগ্ম জীৱনটো পৰিপূৰ্ণ কৰিছিল। কিমান যে আনন্দ, স্ফূৰ্তি। তেওঁলোকৰ আলসুৱা সোণৰ চেকুৰাটো অৰ্থাৎ একমাত্ৰ সন্তানটোক কি নাম দিব, ক'ত পঢ়াব ইত্যাদি ইত্যাদি এইবোৰ কথাক লৈ তেওঁলোকৰ মাজত যে কিমান বিৰ্তকৰ সৃষ্টি হৈছিল; ই অৱশ্যে স্বাভাৱিক কাৰণ এটা সন্তানক লৈ দুয়োৱে হৃদযে হৃদয়ে নিজৰ ইচ্ছাকাংক্ষী মনটোক সান্ত্বনা দিব বিচাৰিছিল। বহু আশা পুঁহি ৰাখিছিল দুয়োৱে তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ মৰমৰ সন্তানটো এদিন ডাঙৰ হ'ব, চাকৰি কৰিব আৰু তেওঁলোকক সদায় শ্ৰদ্ধা, ভক্তি আৰু মৰমেৰে উপচাই পেলাব। কি যে নাছিল তেওঁৰ। হয়তো সেইবাবেই তেওঁ নেদেখাজনক বাৰে বাৰে যাচে শতকোটি প্ৰণাম। তেওঁৰ কোমল কলিজাৰ মাজত পুঁহি ৰখা হেঁপাহৰ ঘৰখনে যেন বাস্তৱত তেওঁক দুকুল উপচাই মৰমেৰে আলিংগন কৰিব বিচাৰে। বাস্তৱ যে কেতিয়াবা অতীতৰ বুকুলৈ গতি কৰিব এই কথা তেওঁ সেই সময়ত কোনোদিনে কল্পনা কৰিও চোৱা নাছিল। বাস্তৱৰ মধুৰ ক্ষণে

যেন তেওঁক বেদনা নামৰ শব্দটোক কোনোকালেই সোঁৱৰাই দিয়া নাছিল। তেওঁ মাথো পাইছিল পিতৃত্বৰ সুখেৰে আলোড়িত আৰু স্বামীৰ অধিকাৰেৰে ৰোমাঞ্চিত এক অনাবিল আনন্দ। তেওঁৰ এই ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনটো যিদৰে কেতিয়াওঁ আউল নলগাকৈ পাৰ হৈ গৈছিল তেনেদৰে সময়েও দ্ৰুত গতিৰে পাক চক্ৰ মেলিছিল। সময়ৰ ধামখুমীয়াত তেওঁলোকৰ সন্তানটি চকুৰ আগতে প্ৰায় চাৰি বছৰীয়া হ'বৰে হ'লহি। কেনেকৈ যে সময়বোৰ পাখী লগা কাঁড়ৰ দৰে ঢাপলি মেলে ভাবিবলৈও হয়তো অসমৰ্থ তেওঁ। হয়তো নিয়তিৰ সেয়ে কৰ্তব্য। সেইদিনা আছিল নৱেম্বৰ মাহৰ ১৫ তাৰিখ। তেওঁলোকৰ সন্তানটিৰ চতুৰ্থ জন্মদিন। এই শুভ ক্ষণত যেন তেওঁলোকৰ হৃদয়ৰ মাজেৰে বৈ গৈছিল কাল গৰাহত ঠেলিব নোৱাৰা অনাবিল সুখ তথা আনন্দৰ নৈ। এইদিনটোতে পলাশী আৰু তেওঁ পুত্ৰ গৈছিল মন্দিৰলৈ। নেদেখাজনৰ চৰণত আশীষ প্ৰাপ্তীৰ লক্ষ্যৰে। কিন্তু বিশেষ এটা কাৰণত তেওঁ পলাশী আৰু প্ৰাচুৰ্যৰ লগত সিহঁতে বহুত জোৰ কৰা স্বত্বেও সিহঁতৰ লগত যাব নোৱাৰিলে। কিন্তু নিষ্ঠুৰ নিয়তিয়ে যেন তেওঁলোকৰ সুখ চাই থাকিব নোৱাৰিলে। দুকুল উপচি পৰা তেওঁলোকৰ পৰিয়ালটোৰ সুখৰ আলোড়ন হয়তো নিয়তিৰ বাবেও সহ্য কৰিবলৈ অসম্ভৱ হ'ল। হয়তো সেইবাবেই মন্দিৰৰ পৰা উভতি আহোঁতেই পলাশী আৰু প্ৰাচুৰ্য্যক নিষ্ঠুৰ নিয়তিয়ে কাঢ়ি লৈ গ'ল। আস কি যে অসহ্যকৰ আছিল মুহূৰ্তটো হয়তো কোনো ব্যক্তিসত্ত্বাৰ বাবে ই অসহ্যকৰ। তেওঁ কোমল কলিজাৰ মাজেৰে যেন এপাত তীব্ৰবেগী শেল পাৰ হৈ গৈছিল। কিয় যে তেওঁ সিহঁতৰ লগত অলেখবাৰ জোৰ কৰাৰ স্বত্বেও যোৱা নাছিল।

খুৰাদেউ, খুৰাদেউ ! হঠাৎ বন কৰা ল'ৰা বিনয়ৰ মাতত যেন তেওঁ হৃচকিত হৈ পৰিল। ইমান পৰে নিষ্ঠুৰ নিয়তিয়ে ধুই নিয়া এটা জীয়া অতীতৰ বুকুত তেওঁ বিলীন হৈ আছিল ভাবিবই পৰা নাছিল। তেওঁৰ বেদনাসিক্ত চকুযোৰো অতীতৰ বেদনাত সেমেকি উঠিছিল। খুৰাদেউ বহু সময় হ'ল শুই থাকিব ব'লক বুলি বিনয়ে কওঁতেহে তেওঁ ঘড়ীটোলৈ চাই দেখে ১১ বাজি ২০ মিনিট গ'ল। লাহেকৈ উঠি গৈ তেওঁ বিছনাত পৰেগৈ এটা নতুন পুৱাৰ আশাৰে। এই নতুন প্ৰভাতে তেওঁৰ মনলৈ আনি দিয়ে নতুন নতুন আশাৰ সঞ্চাৰ। এই আশাৰ ৰেওণিয়ে ফাগুনৰ বতাহে লঠঙা কৰি পেলোৱা তেওঁৰ নিৰ্জীৱ মনটোত মেলি দিয়ে কুঁহিপাতৰ গজালি। এনেদৰেই তেওঁ ঢলি পৰে নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত এটা নতুন প্ৰভাতৰ সন্ধানত।।+++

কুইজ

১। 'চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী' -গীতটোৰ ৰচকজনৰ নাম কি ?

উত্তৰঃ- সাহিত্যাচাৰ্য মিত্ৰদেৱ মহন্ত।

২। ৰামায়ণৰ প্ৰথম অসমীয়া অনুবাদক কোন আছিল ?

উত্তৰ ঃ- মাধৱ কন্দলী।

৩। ভাৰতৰ উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ মুখ্য ন্যায়ধীশ হোৱা প্ৰথমজন অসমীয়া ব্যক্তিৰ নাম কি ?

উত্তৰ ঃ- ৰঞ্জন গগৈ।

৪। 'জ্ঞানমালিনী'ৰ কবি বুলি কাক কোৱা হয় ?

উত্তৰ ঃ- মফিজুদ্দিন আহমদ হাজৰিকা

বন্ধুত্ব

–উষামণী বৰগোহাঁই
প্ৰথম ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

এখন গাঁৱত দুজনী ছোৱালী আছিল। সিহঁত দুজনীৰ নাম জুলি আৰু মৌচুমী। সিহঁত দুইজনী নলেগলে লগা বান্ধৱী আছিল। সিহঁতৰ বন্ধুত্ব গোটেই গাওঁবাসীয়ে জানিছিল। সিহঁত দুইজনী একেখন স্কুলৰে সপ্তম শ্ৰেণীত পঢ়ে। দুইজনী শ্ৰেণীত প্ৰথম হয়। সিহঁতৰ শ্ৰেণীত আৰু দুজনী ছোৱালী আছিল। সিহঁতৰ নাম পূজা আৰু স্বপ্নালী। পূজা আৰু স্বপ্নালীয়ে জুলি আৰু মৌচুমীৰ বন্ধুত্ব বেয়া কৰিব বিচাৰিছিল। এদিন মৌচুমীয়ে নতুন কিতাপ এখন কিনিছিল। পূজা আৰু স্বপ্নালীয়ে সেই কথা গম পাইছিল। সিহঁতে মৌচুমীৰ কিতাপখনত এনেদৰে লিখিছিল যাতে জুলি আৰু মৌচুমীৰ বন্ধুত্বৰ মাজত কোৰোণ লাগে। জুলিৰ বিষয়ে মৌচুমীৰ কিতাপখনত বেয়াকে লিখি কিতাপখন পুনৰ মৌচুমীৰ বেগত ভৰাই থলে। ইফালে মৌচুমীয়ে জুলিক নতুন কিতাপ অনাৰ কথা জনালে তেতিয়া মৌচুমীক জুলিয়ে কিতাপখন পঢ়িবৰ বাবে খুজিলে। মৌচুমীয়ে জুলিক কিতাপখন পঢ়িবৰ বাবে ঘৰলৈ দি পঠিয়ালে। জুলিয়ে যেতিয়া ৰাতি কিতাপখন পঢ়িবৰ বাবে বেগৰপৰা উলিয়ালে তেতিয়া কথাখিনি তাইৰ চকুত পৰিল। তাই কথাখিনি পঢ়ি মনত বৰ দুখ পালে আৰু মৌচুমীৰ ওপৰত তাই বহুত খং উঠিল। পিছদিনাখন জুলিয়ে কিতাপখন দিবলৈ গৈ মৌচুমীক খঙৰ চকুৰে চালে। মৌচুমীয়ে জুলিক কি হ'ল বুলি সোধাত মৌচুমীয়ে একো উত্তৰ নিদি গুছি গ'ল। তেতিয়া মৌচুমীৰ মনত বৰ দুখ লাগিল। তাই কাৰো লগত কথা নপতা হ'ল। অকল জুলিয়ে বেয়া কাৰণ মৌচুমীয়ে ভাবিবলৈ ধৰিলে। জুলিয়ে তেনেদৰে থকাৰ বাবে মৌচুমী স্কুললৈ অহা বাদ দিলে। সেই দেখি পূজা আৰু স্বপ্নালীয়ে মনতে বৰ দুখ পালে আৰু তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ ভুল সোধৰাবলৈ মৌচুমীক সকলোবোৰ কথা খুলি ক'লে। মৌচুমীয়ে সেইবোৰ কথা শুনি মনত বৰ দুখ পালে। তাই জুলিৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু সকলো কথা বিৰবি ক'লে তাৰ পিছৰপৰাই জুলি আৰু মৌচুমী আগৰ নিচিনা বান্ধৱী হৈ পৰিল।।+++

মোৰ কোঠাৰ খিৰিকীখনেদি এপলক

–মনিকা বৰুৱা

চিকমিক ৰ'দালিৰ পোহৰে খিৰিকীখনেদি আহি যেন মোৰ মনত উগুল থুগুল কৰি থৈ গ'ল। এই ৰ'দালিৰ ৰ'দজাকেই যেন মোক দি থৈ যায় এটি নতুন দিনৰ সূচনা। পুৱাৰ কুমলীয়া ৰ'দৰ পোহৰত মই খিৰিকীখনেদি দেখা পাওঁ এখন ধুনীয়া পৃথিৱী। মনে মনে মই নজনাকৈয়ে মোৰ মুখৰপৰা ওলাই আহে মাথোঁ এটা শব্দ বাঃ কি সুন্দৰ। সেউজীয়া বনৰ দলিচা চাৰিওফালে। আৰু সৌৱা সেউজীয়া গছবোৰৰ ওপৰত ৰ'দৰ কিৰণে জিলমিলাই সোণত লুৰগা কৰি তুলিছে। কি সুন্দৰ পুৱাৰ এই দৃশ্য। ৰাতিপুৱা খিৰিকীখনেদি এই দৃশ্য চাবলৈয়ে যেন মই হৈ পৰো ব্যাকুল। গাঁৱৰ মানুহবোৰৰ বৰ মৰমৰ এই পৰিৱেশটো। ৰাতিপুৱা শুই উঠি মই খিৰিকীখনেদি এই পৰিৱেশ উপভোগ কৰা যেন মোৰ অভ্যাস। খিৰিকীখনেদি যেতিয়া ৰ'দালিয়ে মোক ৰাতিপুৱাৰ জাননী দি যায় তাৰ পাছতে আৰম্ভ হয় দৈনন্দিন ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনটোৰ। বন্ধুৰ সৈতে খেলা, পঢ়াশালিলৈ যোৱা ইত্যাদি ইত্যাদি। কেনেকৈ যেন সময়বোৰ পাৰ হৈছিল গমকে পোৱা নাছিলো। হয়তো দিনতো কামৰ অন্তত যেতিয়া ধৰাৰ বুকুলৈ সন্ধ্যা নামি আহিছিল মোক যেন ৰূপোৱালী জোনৰ পোহৰে সোঁৱৰাই দিয়ে মোৰ কৰিবলগীয়া কামবোৰৰ কথা। এনেকৈয়ে মই কৰি যাওঁ মোৰ কামবোৰ।

নিলোৎপল বৰুৱা চহৰৰ আটাইতকৈ উচ্চ পদস্থ চৰকাৰী চাকৰি কৰা ব্যক্তিজন। বিলাসী অট্টালিকাটোৰ আৰামী চকীত বহি সোঁৱৰি আছিল আজি ৫০ বছৰৰ আগৰ কথাবোৰ। তেওঁৰ পত্নীৰ মাততহে তেওঁ বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহে। পত্নী যোৱাৰ পাছত তেওঁ পুনৰ অতীতলৈ ঘূৰি যায়। তেওঁ বিলাসী অট্টালিকাটোৰ আৰামী কোঠাত থাকিও যেন কিবা এটা পোৱা নাই। তেওঁ আজিও মনত পৰে ৩৫ বছৰৰ আগৰ কেচাঁ খেৰৰ জুপুৰীটোত থকা বাঁহৰ কামীৰে সজাঁ খিৰিকীখনৰ কথা য'ত ৰ'দৰ কিৰণে লাজ লাজকৈ আহি তেওঁক সাৰ পোৱাই দিছিল আৰু সেই খিৰিকীখনৰ ফাঁকেদি উপভোগ কৰিছিল তেওঁৰ মৰমৰ গাওঁখনৰ সুন্দৰ তথা মনোৰম পৰিৱেশ। কিন্তু তেওঁ এতিয়া বিশাল অট্টালিকাৰ গ্লাছেৰে নিৰ্মিত তথা টাইলচেৰে নিৰ্মিত ঘৰটোত যেতিয়া খিৰিকীখনেদি জুমি চায় তেওঁৰ মনলৈ যেন সন্তুষ্টি ঘূৰি নাহে। সৌ বহু বছৰ আগেয়ে তেওঁ দেখিছিল খিৰিকীখনেদি সেউজীয়া বোলোৱা নিয়ৰৰ কণাৰে উপচি থকা দুবৰি বনৰ দলিচাৰে পৰিপূৰ্ণ এক মনোৰম সৌন্দৰ্য কিন্তু এতিয়া তেওঁ ৰাতিপুৱা সাৰ পাই ঘৰৰ বনকৰা ৰামুৰ মাততহে। খিৰিকীখনেদি সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰাৰ যেন ধৈৰ্য্য তেওঁৰ নাথাকে। ৰাতিপুৱা কোঠাৰ খিৰিকিখনেদি তেওঁ এতিয়া দেখা পাই পকী ৰাস্তা, যান-বাহনেৰে পৰিপূৰ্ণ এক বিশৃংখল তথা ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনৰ ৰস নথকা দৃশ্য। খিৰিকীখন যেন তেওঁৰ বাবে এতিয়া ৩০ বছৰৰ আগৰ তেওঁৰ উৎসাহৰ উৎস হৈ থকা নাই। ৰাতি হ'লে ৰূপোৱালী জোনৰ পোহৰ অহা খিৰিকীখনেদি তেওঁ এতিয়া দেখা পাই ষ্ট্ৰিট লাইট ৰ পোহৰ। খিৰিকীখনৰ কাষত উপস্থিত হৈ তেওঁৰ বৰ্তমানৰ পৰিৱেশ অচিনাকি যেন লাগে। হয়তো এইয়াই সময়। পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে সকলো সলনি হৈ যোৱাৰ দৰেই তেওঁৰ কোঠাৰ খিৰিকীখনৰ ফাঁকেৰে দেখা পোৱা সকলো সলনি হৈ গ'ল। হয়তো সেইবাবেই সকলো থাকিও তেওঁ অসম্পূৰ্ণ।।+++

পৰ্দাৰ আঁৰত

– দীক্ষিতা চাংমাই
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, বিজ্ঞান শাখা

" পৰ্দাখন আঁতৰাই দিয়া" মই ডাঙৰকৈ ক'লো। হৰ্থাৎ ভণ্টি উচপ খাই উঠিল আৰু পৰ্দাখন আঁতৰাই দিলে। ওলাই পৰিল নগ্ন খিৰিকীখন। ওৱলি গৈছে খিৰিকীখনৰ চৌকাঠ। কোনোমতে যেন লাগি আছে নট কেইটা। খিৰিকীখন মেলাটো বহুত কষ্টকৰ হ'ব, নেমেলাকৈয়ে থাকক। মোৰ কোঠাটোত মাথো এখনেই খিৰিকী, তাৰ মাজেদি সোমাই আহে পুৱাৰ ৰ'দকন। গ্লাছৰ মাজেদি দেখা যায় বাহিৰৰ সৰু পৃথিৱীখন। এজোপা নাৰিকল গছ, দূৰৰ এখন পাহাৰ আৰু গাঁৱৰ গাঁওবুঢ়াজনৰ পথাৰখনৰ এফাল আৰু পুখুৰীটো। নাৰিকলজোপাত এহাল বুঢ়া কপৌ থাকে। ৰাতিপুৱা শুই উঠি সিহঁতক এবাৰ নাচালে মোৰ দিনটো সম্পূৰ্ণ নহয়। ওৱলি যোৱা মোৰ কোঠাৰ খিৰিকীখনৰ মাজেদিয়ে মই পুৰা বাহিৰৰ পৃথিৱীখন দেখা পাওঁ। পুৰা গ্লাছৰ মাজেদি সোমাই অহা পোহৰ কনেৰে মই ডিটেক্টিভ উপন্যাসৰ সোৱাদ লওঁ। পঢ়া শেষ হোৱাৰ পৰা ইয়ে মোৰ সংগী।

সেই যে খিৰিকীখন, যিখন মোৰ কোঠাৰ একমাত্ৰ পোহৰৰ পথ, তাৰ আয়ুসকাল হয়তো বহুত। নহ'লেনো ককাৰ দিনৰেপৰা ইমান দিন এনেকৈয়ে থাকেনে। এতিয়া পিছে বুঢ়া হৈছেগৈ। নটকেইটাইও কাম নকৰা হৈছে। অলপকৈ ঘূৰালে নটকেইটা চিগি যোৱাৰ ভয়। ময়ো খিৰিকীখন মেলা নাই। এৰা, খিৰিকীখন নহলেই আকৌ মোৰ পুৱাৰ ৰ'দকন পোৱাই অসুবিধা হ'ব। 'মূৰ তুলিয়ে দেখো যাক, অৱহেলা কৰিব নোৱাৰি তাক।' মইও খিৰিকীখন পুৰণি হ'লেও অৱহেলা কৰা নাই। মকৰাই জাল বান্ধিব ধৰিলেও ঝাডু দি চাফা কৰি ৰাখিছো। খিৰিকীখনৰ এটা মূৰৰপৰা আনটো মূৰলৈ এডাল ৰচী বান্ধি এখন ফুল লগা পৰ্দা আঁৰি থৈছো। প্ৰয়োজন সাপেক্ষে সেইখনকে আঁতৰাও আৰু পোহৰ লওঁ। হাতৰ কানৰ দৰে পখিলা দুজনীমান বনাই আঁৰিও থৈছো। মুঠতে খিৰিকীখন বুঢ়ী হ'লেও ন-কইনাৰ দৰেই সজাই থৈছো। মোৰ খিৰিকীখন হয়তো এনেকৈয়ে থাকি যাব। আশাকৰো এনেকৈয়ে থাকক। ৰ'দজাক সদায় খিৰিকীখনেদি সোমাই থাকক।। +++

এটি সেউজীয়া আশা

–গীতাঞ্জলী দাস
একাদশ শ্ৰেণী, বিজ্ঞান শাখা

জালত দাঙৰ মাছ উঠিলে যেনেকুৱা এক উদ্দীপনাৰ সৃষ্টি হয় ঠিক তেনেকুৱা এটা অনুভূতিয়ে জাগি উঠিছিল দ্বীপশিক্ষাৰ মনত যেতিয়া তাই প্ৰথমে ভৰি দিছিল চহৰৰ এখন উচ্চখাপৰ কলেজত। ৬ টা বিষয়ত লেটাৰসহ পাছ কৰা গাঁৱৰ হৰেশ্বৰ গগৈৰ ডাঙৰ জীয়ৰী তাই। ঘৰৰ অৱস্থা বৰ্ণনা কৰিব নোৱাৰা। তথাপিও তাই নিজৰ কষ্টৰ বলত ইমান এটা সুন্দৰ ফলাফল দেখুৱাই বিভিন্নজনৰ সহায়ৰ বলত গৈছিল গাঁৱৰপৰা চহৰত উচ্চ শিক্ষা লাভ কৰিবৰ বাবে। কিন্তু তাই কলেজখনত প্ৰথম ভৰি দিয়েই এক বুজাব নোৱাৰা অনুভূতি লাভ কৰিলে। তাই হ'ল গাঁৱৰ এজনী আজলী ছোৱালী। চহৰৰ ল'ৰা-ছোৱালী বিলাকৰ কোনোটোতে তাই মিলাব নোৱাৰিলে সিহঁতৰ সাজ-পোছাক, চাল-চলন, আচাৰ-ব্যৱহাৰ। সেইদিনা আছিল তাই সেইখন কলেজত প্ৰথম দিন তাই কলেজৰ দীঘল আলি-বাটেদি গৈ থাকোত তাইক কেইজনমান ল'ৰা আৰু ছোৱালীয়ে মাতিলে, তাই ভয়ে ভয়ে সিহঁতৰ কাষ চাপিল। তাৰে কেইজনমান ল'ৰাই তাইক সুধিলে- "হেৰা ভণ্টি, তোমাৰ নামটো কি ?" ভয়ে ভয়ে উত্তৰ দিলে- দ্বীপশিখা গগৈ। আকৌ তাইক প্ৰশ্ন কৰিবলৈ ধৰিলে "বয়ফ্ৰেণ্ড আছেনে নাই ?" তাই ভয়ে ভয়ে উত্তৰ দিলে 'নাই'। তেওঁলোকে তাইক ঠাট্টা কৰি ক'লে আজিৰ যুগতনো বয়ফ্ৰেণ্ড নাথাকেনে? আৰু তোক যে দেখিবলৈ এক গাঁৱলীয়া ভূতজনীৰ নিচিনা লাগিছে? তাই চকুপানী ৰাখিব নোৱাৰিলে আৰু থোকাথুকি মাতেৰে ক'লে 'মই ইয়াত কাপোৰ কানিৰ ডিজাইন দিবলৈ অহা নাই নহয়'। এইবুলি কৈ তাই সেই ঠাইৰপৰা দৌৰি আঁতৰি গ'ল। সেইদিনা তাই সেইখন কলেজলৈ প্ৰথম এডমিশ্বন ল'বলৈ গৈছিল কিন্তু তাই এই ঘটনাৰ পৰা হতাশ হৈ পৰিল, নিৰ্জন ঠাইলৈ গৈ ভাবিবলৈ ধৰিলে। তাই পাৰিব জানো এইখন কলেজত পঢ়িবলৈ। তাইৰ দৰে দুখীয়া এজনী গাঁৱলীয়া ছোৱালী সেই কলেজৰ চহকী ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত মিলিবলৈ। লগতে তাই ভাবিবলৈ ধৰিলে -'দৰিদ্ৰতাই জানো সকলো নহয় এইবোৰৰ মূলতে' তাই কথাবোৰ ভাবি বহুত কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাই অলপ সময় তাতে ৰৈ ঘৰলৈ বুলি ৰাওনা হ'ল। ঘৰ পাই তাইক দেউতাকে সুধিলে - মাজনী আজি কেনেকুৱা গ'ল তোমাৰ কলেজৰ প্ৰথম দিনটো? তাই কি ক'ব ভাবিবই নোৱাৰিলে তথাপিও দেউতাকৰ আগত তাই মিছা কথা এটি কৈ দিলে আৰু তাই ভিতৰলৈ সোমাই আহিলে। পিছদিনাখন ৰাতিপুৱা তাই কলেজলৈ যাবনে নাযাব ভাবিব ধৰিলে। তাই ভাবিব ধৰিলে তাই এইদৰে হতাশ হ'লে নহ'ব। তাইৰ ভৱিষ্যতৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই তাইৰ ভায়েক ভনীয়েকহঁতৰ ভৱিষ্যত। তাই যদি এনেকৈয়ে হতাশ হৈ যায় তাই মাক-বাপেকৰ আগত বহুত অপৰাধী হৈ পৰিব। এইবোৰ কথা ভাবি ভাবি তাই ৰাতিপুৱা খিৰিকীখন খুলি চালে আৰু দেখিলে যে ৰাতিপুৱা সুৰুষৰ পোহৰে আন্ধাৰবোৰ আঁতৰাই গোটেই পৃথিৱীখনকে পোহৰেৰে আলোকিত কৰি তুলিছে। তেতিয়া তাইৰ মনৰ পৰা সেই সকলো ভাৱ আঁতৰি গ'ল আৰু আজিৰপৰা তাই এক নতুন জীৱনৰ পাতনি মেলিব।।+++

যৌন বেদনা

–প্ৰিয়াংকী দত্ত
একাদশ শ্ৰেণী

সময়ৰ পৰিবৰ্তনত সকলোবোৰ সলনি হৈ যায়। কিন্তু মনৰ বেদনা কাহানিও সলনি বা শেষ হৈ নাযায়। ঠিক তেনেদৰে ৰমেশৰ মনৰ দুখ-বেদনাবোৰে তাক প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে সন্তৰ্পণে ভুমুকি মাৰি থাকে।

ফুৰা-চকা সকলো সময়তে এই বেদনাই যেন ৰমেশৰ লগ নেৰে। দেৱালী, বাইক-ৰেলী, পূজা এনেধৰণৰ উৎসৱ পাৰ্বনবোৰ আহিলেই এই বেদনাই ৰমেশক হতাশাগস্ত কৰি পেলাই। নাতিনীয়েকহঁতৰ কামবোৰ দেখি নকওঁ নকওঁ বুলিও ৰমেশে যেন মনে মনে থাকিব নোৱাৰে।

"ধুম্‌ধুম্"– হঠাৎ এই বিকট শব্দটো ৰমেশৰ কাণত পৰে।

"মইনা, তহঁতি ব'ম, ফট্‌কা এইবোৰ নুফুটালেও হয়চোন' নাতিনীয়েকে ককাকৰ কথাত বিৰক্তি অনুভৱ কৰে। দুয়োজনে দুয়োজনৰ কথাত বিৰক্তি অনুভৱ কৰি মনে মনে থাকে।

আচলতে কিনো বুজাম তহঁতক? তহঁতি তহঁতৰ মাদকতাৰ কাৰণে পোহৰৰ উৎসৱত এগছি বন্তি জ্বলোৱাৰ পৰিবৰ্তে ব'ম, ফটকা ফুটাই হুলস্থুল কৰি সন্তোষ লাভ কৰ। 'তহঁতি কোনে কিমান জোৰত ফুটাই শব্দ পেলাবলৈ যাবলৈ এলাহ অনুভৱ বাহন লৈ যাৰ। সমনীয়াৰ লগত লুকা-মোবাইল বা কম্পিউটাৰত নেটৱৰ্কৰ কোনোজনে কয়- আমি দেশৰ জীৱ-জন্তু আদিৰে ভৰা মৰমলগা পৰিবেশ, নাথাকিব আজিৰ দৰে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মক ক'লেও

যেন সেই সময়ত প্ৰতিযোগিতাত লিপ্ত হৰ যে কৰিব পাৰ।" মৰটন এটা খাই মৰটনৰ পেকেটটো কৰ। যি ঠাইলৈ এলাহৰ বলি হৈ গাড়ী বা দুচকীয়া ভাকু চেংগুটি খেলাৰ সলনি তহঁতি আজিকালি যোগেদি খেল খেল'। তাৰ পিছত আকৌ নাগৰিক। য'ত গছ-গছনি, নদ-নদী, চৰাই-চিৰিকটি, প্ৰকৃতিখনৰ ঠাইত থাকিব অজস্ৰ মানুহৰ লোকাৰণ্য মৰমলগা পৰিৱেশ। যেন বিশ্বাস নকৰিব অতীতত আমাৰ পৰিৱেশ নিৰ্মূল আছিল। "আমি অতীতত অট্টালিকাত নাছিলো, গৰমৰ দিনত ব্যৱহাৰ কৰা নাছিলো এ চি"- ৰমেশৰ যেন নিজৰ মনতে হাজাৰটা প্ৰশ্ন।

সময় বাগৰিল ৰমেশৰো মৃত্যু হ'ল। নাতিনীয়েক মাইনাও পঢ়ি-শুনি বিবাহ-বাশত আবদ্ধ হ'ল। বৰ্তমান সি ওচৰৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ অধ্যক্ষ লগতে এজন পুত্ৰ সন্তানৰ পিতৃও। যাৰ নাম মৰমত ৰখা হৈছিল মৌ। সময়ৰ নেওচাত মৌ ও এদিন ডাঙৰ হ'ল।

মাইনা আগফালৰ বাৰাণ্ডাতে বহি বাতৰি কাকতখন পঢ়ি আছিল। হঠাতে মৌ আহি দেউতাকক প্ৰশ্ন কৰিলে - 'দেউতা, দেউতা, ঘনচিৰিকা চৰাইনো কেনেকুৱা? আগতে যে আইতাহঁতে লিপষ্টিকৰ সলনি বৰ্হমথুৰি লগাই সেইবোৰ গছ এতিয়া আছেনে? দেউতা, এনেকুৱা এখন ঠাই আছেনে য'ত বিৰাজ কৰিব এটি সুন্দৰ পৰিবেশ-নাথাকিব য'ত যান্ত্ৰিকতা।

মাইনা নিশ্চুপ হৈ পৰিল। মৌক বুজাবলৈ যেন তাৰ কোনো যুক্তি নাই, তাৰ হাতত নাই কোনো উপায়।

সি ভাবিবলৈ ধৰিলে 'ককাই মোক যিকোনো কাম কৰিবলৈ লওঁতে প্ৰকৃতিখনৰ কথা ভাবিয়েই নকৰিবলৈ কৈছিল নেকি?

'মানুহৰ কৰণীয়ৰ পৰিণতিৰ ভয়াবহতা এইয়া'।।।

সি ভাবি ৰ'ল ঃ ককাই মোক বাধা দিয়াৰ কাৰণ এইবোৰে আছিল নেকি" !!!+++

কলীয়া ডাৱৰ

–লিপিকা শইকীয়া
একাদশ শ্ৰেণী

ৰাতি পুৱা ৫ বাজিছে। পুৱাৰ সূৰ্য্যৰ ৰ'দৰ কোমল কিৰণ আহি বেৰৰ জলঙাইভিতৰত পৰিছেহি। প্ৰিয়মে সাৰ পায় বাহিৰলৈ ওলাই আহি দেখে ভনীয়েক বীনিতাই আগফালৰ চোতালৰ কাঠ এডালৰ ওপৰত বহি আছে। প্ৰিয়মেও ভনীয়েক বীনিতাৰ ওচৰলৈ আহি বহিছেহি। আজি সিহঁতৰ সকলো থাকিও যেন অকলশৰীয়া। সিহঁতৰ এটা সুখৰ পৰিয়াল আছিল। মাক-দেউতাক, চাৰি বছৰীয়া ভনীয়েক বীনিতা আৰু প্ৰিয়ম। কিন্তু সিহঁতৰ এই সুখ ভগৱানে বেছি দিনলৈ নাৰাখিলে। ধনশিৰি পাৰতে সিহঁতৰ ঘৰ। প্ৰতিবছৰে সিহঁতৰ এলেকাত বানপানী হয় যদিও সিহঁতৰ একো অনিষ্ট কৰিব নোৱাৰে কাৰণ সিহঁতৰ ঘৰটো অলপ ওখ মথাউৰিৰ ওপৰত। কিন্তু যোৱা দুবছৰৰ আগত এনে এটা বান আহিল যে সিহঁতৰ ওচৰ চুবুৰিয়াৰ লগতে সিহঁতৰ ঘৰটোও উটুৱাই নিলে প্ৰবল বানপানীৰ সোঁতে। আশ্ৰয় সিহঁতে বেলেগ এটা মথাউৰিৰ ওপৰত থাকিলগৈ। লাহে লাহে যেতিয়া পানী শুকালে তেতিয়া মহামাৰী আহিলে মানুহক আদৰি নিবলৈ। গাঁৱৰ অলেখ মানুহক আঁকোৱালী ল'লে এই মহামাৰীয়ে। কিছুমান হ'ল নিথৰুৱা আৰু কিছুমানে অতি আপোনজনকো হেৰুৱাব লগীয়া হ'ল। প্ৰিয়মেও হেৰুৱালে নিজৰ মাকক। কেইদিনমানৰ পিছতে দেইতাকৰো কলেৰা বেমাৰ হোৱাত দেউতাকো সিহঁতৰ জীৱনৰপৰা আঁতৰি যায় চিৰদিনলৈ। মাথো থাকিল তাৰ কণমাণি ভনীয়েক বীনিতা। প্ৰিয়মৰ আজি নিজৰ ওপৰতে বিশ্বাস নাইকিয়া হৈছে। মাক-দেউতাকৰ আলাসৰ লাডু প্ৰিয়মে দুখ কি বুজি পোৱা নাছিল। কিন্তু মাক-দেউতাকৰ মৃত্যুৰ পিছৰেপৰাই সি আনৰ ঘৰত কাম কৰিবলৈ ল'লে। আধাতে স্কুলীয়া শিক্ষা শেষ কৰিলে। কেতিয়াবা কাম ভালকে কৰিব নোৱাৰিলে মানুহে অনেক কৰ্কথনাও কৰে। সি নিৰৱে সহ্য কৰে। কাৰণ সি ওলোটাই একো ক'ব নোৱাৰে যদি তাক কামৰপৰা উলিয়াই দিয়ে তেতিয়া কি হ'ব সিহঁতে খাব কি ? ৪ বছৰীয়া ভনীয়েক বীনিতাই খাব কি ?

সি আজি উপলব্ধি কৰিছে সময় সচাঁকৈ নিষ্ঠুৰ। সময় নামৰ এই দ্ৰুত নৈ খনিৰ সোঁতে সকলোবোৰ কাঢ়ি লৈ গ'ল। নোপোৱাতকৈ পায় হেৰুৱাৰ বেদনা বহুত। হঠাতে সি ভনীয়েকৰ হাতৰ পৰশৰ স্পৰ্শ পাই সি উভতি চালে। ভনীয়েকক সাৱতি ধৰি প্ৰিয়ম কামলৈ বুলি ওলায় গ'ল। |+++

দৰিদ্ৰতাৰ হকে সংগ্ৰাম

– ববিতা নাথ

পুৱাৰ কুৱলীজাক ফালি ৰ'দৰ জিলিকনি নামি আহিছে। আকৌ এটা নতুন দিনৰ আৰম্ভণি। আকৌ এক নতুন সংগ্ৰাম। পুৱাৰ বেলিটোৱে ৰিঙিয়ালেই দীননাথৰো আৰম্ভ হয় দিনটোৰ বাবে সংগ্ৰামৰ খোজ। দৰিদ্ৰতাৰ হকে সংগ্ৰাম। দীননাথৰ চাৰিজনীয়া পৰিয়ালতোৰ একমাত্ৰ উপাৰ্জনৰ গৰাকী দীননাথ। চৰম দৰিদ্ৰতাৰে গ্ৰাহ কৰা তেওঁলোকৰ পৰিয়ালটোত যেন পোহৰ নামৰ শব্দটোৰ কোনো অস্তিত্বই নাই। আন্ধাৰ ফালি পুৱাৰ বেলিটো ওলায় অহাৰ লগে লগেই তেখেতৰ চিন্তা দিনটোৰ বাবে ক'ত কাম পাব? ৰাতিৰ চাউল কেইটা আৰু নিমখকন কেনেকৈ যোগাৰ কৰিব। ইমান কষ্ট কৰাৰ পাছতো দীননাথ ভাগৰি পৰা নাই তেখেতে দিন ৰাতি একাকাৰ কৰি কষ্ট কৰে নিজৰ সন্তান দুটাক মানুহ বনোৱাৰ আশাৰে। সেই আশাকে বুকুত বান্ধি তেখেতে ল'ৰা-ছোৱালী হালক চহৰৰ স্কুল এখনত নামভৰ্তি কৰি দিছে।

সিহঁত দুটাইও দেউতাকৰ কষ্ট বুজি যথেষ্ট মন দি পঢ়া-শুনা কৰে, নিজৰ কামবোৰ সময়মতেই কৰে। কোনো দিন কেতিয়াও সিহঁতে মাক-দেউতাকক একো বস্তু দিমাগু নকৰে। চাৰিজনীয়া পৰিয়ালটোৰ এটাই আশা সিহঁতৰ সংসাৰলৈও এই দৰিদ্ৰতাৰ আৱৰণ ফালি এদিন পোহৰ আহিব। মানুহে সদায় আশা লৈ জীয়াই থাকে। এই আশাকে সাৰথি কৰি দীননাথেও নিজৰ সংগ্ৰামী জীৱন আগুৱাই লৈ গৈছে। হয় তেখেতৰ এই আশা বাস্তৱত পৰিণত হোৱাৰ পথত এদিন দুদিনকৈ বাঢ়ি অহা দীননাথৰ ল'ৰাজন বৰ্তমান হাই স্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ শিক্ষাৰ্থী। কেৰাচিন তেলৰ চাকিৰ পোহৰত পঢ়ি দুবেলা দুমুঠি ভালকৈ খাবলৈ নাপাইও দীননাথৰ সন্তানটো যেতিয়া অসমৰ ভিতৰতে জিলিকি উঠিল তেতিয়া দীননাথৰ তেওঁৰ পত্নীৰ আনন্দৰ সীমা নাইকিয়া হ'ল। দীননাথৰ দিন-ৰাতিৰ কষ্টৰ সাৰ্থক হ'ল। দৰিদ্ৰতাৰ অন্ত পৰিব, এতিয়া তেওঁৰ সন্তান দুটাৰ পঢ়া-শুনাৰ দায়িত্ব চৰকাৰে বহন কৰিব। অৱশেষত দীননাথৰ আশাৰ জয় হ'ল। ভৱিষ্যতে এজাক পোহৰৰ সন্ধানৰ আশাৰে দীননাথে আগতকৈ দুগুণ কষ্ট কৰে। দৰিদ্ৰতাৰ হকে দীননাথৰ যুঁজ বৰ্তমানেও অব্যাহত।।+++

দৰিদ্ৰতা

–দিম্পী দুতীয়া
চতুৰ্থ যান্মাসিক

হঠাত এটা খবৰে বতাহৰ দৰে বিয়পি পৰিল ৰংজুলি গাঁৱত। খবৰটো হ'ল যে গাঁৱৰে কোনোবা এটা ল'ৰাই আলফাত যোগ দিছে। কিন্তু, কোন ল'ৰা এতিয়ালৈকে কোনেও গম পোৱা নাই। আজি বহুদিন ধৰি ৰমেশ ঘৰত নাই। মাক-দেউতাকে ঘৰৰ মানুহৰ লগত খবৰ কৰিছে কিন্তু এতিয়ালৈকে তাৰ সন্ধান ওলোৱা নাই। সেয়েহে গাঁৱৰ লোকসকলে তাকে সন্দেহ কৰিছে। ৰমেশ ৰংজুলি গাঁৱৰ সোণাৰামৰ একমাত্ৰ ল'ৰা। তাৰ বাহিৰে মাক-বাপেকৰ আপোন বুলিবলৈ আৰু কোনো নাই। ৰংজু লি গাঁওখন এনে এটা দুৰ্গম স্থানত অৱস্থিত, য'ত নগৰীয়া সমাজৰ প্ৰভাৱ তেনেই নগণ্য। কিন্তু প্ৰত্যেক ঘৰৰ মানুহৰ হাততে মাৰণাস্ত্ৰ থাকে বুলি অন্য প্ৰান্তৰ মানুহে বিশ্বাস কৰে। সেয়েহে এনে ঠাইৰ মানুহ আলফাত যোগ দিয়াতো কোনো নতুন ঘটনা হোৱা নাই। পিছে ৰমেশ আজি কলেজত পঢ়া বেছি মাহ হোৱাই নাই। মেট্ৰিক পৰীক্ষাত ষ্টাৰ মাৰ্কসহ উত্তীৰ্ণ হৈ কলেজৰ বিজ্ঞান শাখাত নামভৰ্তি কৰি কলেজলৈ পাইছে। দেউতাকে অতি কষ্টেৰে হাজিৰা কৰি তাক ডাঙৰ-দীঘল কৰিছে। সেয়েহে ওচৰৰ মানুহে সিহঁতক বৰ মৰম কৰে। আৰু সিহঁতৰ সুখে-দুখে সহায়ৰ হাত আগবঢ়ায়। সাধাৰণ পৰিয়ালৰ ল'ৰা হৈ সি সদায় অভাৱৰ পৰা আঁতৰি নিজৰ কৰ্তব্য কৰি যায়। সি কেতিয়াও দৰিদ্ৰতাক কাষ চাপিব নিদিয়ে। যদিও সিহঁতৰ পৰিয়ালটো অভাৱগ্ৰস্ত দৰিদ্ৰ। তথাপি সি আজিলৈকে এইবোৰৰ অজুহাত লৈ পঢ়াত বাধা অহা নাই। কিন্তু, সময়ে মানুহক সলনি কৰে বুলি কোৱা কথাষাৰ যেন ৰমেশৰ লগত হ'ল। প্ৰথম বৰ্ষ ৰমেশে অতি সুখ্যাতিৰে পাছ কৰি উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষত ভৰি দিলে। আৰু এই বছৰতে ৰমেশে কিছুমান সমস্যাৰ যেন সন্মুখীন হ'ল। তাৰ পৰীক্ষাৰ সময়তে মাকৰ এক জটিল ৰোগে দেখা দিলে। যাৰ বাবে তাৰ পঢ়াৰ খৰচত অভাৱে দেখা দিলে। ইফালে দেউতাকে উপাৰ্জন কৰি পোৱা টকাৰে মাকক চিকিৎসা কৰেনে ইফালে তাক পঢ়াৰ খৰচ বহন কৰে। এইয়া এজন হাজিৰা কৰা লোকৰ পক্ষে যেন অসম্ভৱ। গতিকে, ৰমেশ বিপাঙত পৰিল। ইফালে তাৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক শেষান্ত পৰীক্ষা, আনফালে মাকৰ বেমাৰ, পঢ়াৰ খৰচ। এনেতে সি কিছুমান অসাধু লোকৰ সান্নিধ্যত পৰিল। তাৰ এনে পৰিস্থিতিৰ গইনা লৈ কিছুমান লোকে টকাৰ লোভ দেখুৱালে। আৰু আলফাত যোগ দিবলৈ ক'লে। প্ৰথমে সি তেওঁলোকৰ প্ৰস্তাৱত সন্মতি জনোৱা নাছিল। কিন্তু, যেতিয়া তাৰ মাকৰ কথা মনত পৰিল আৰু পৰীক্ষাৰ খৰচ দিব লগা হ'ল তেতিয়া সি সন্মতি জনালে। আৰু তাক প্ৰথমে সৰু সৰু কামত অস্ত্ৰ সৰবৰাহ কৰাত লগাই টকাৰ লোভ দেখুৱালে আৰু পাছত আলফাৰ মুখ্য ঠাইলৈ লৈ যায়। এনেদৰেই সি আলফাত যোগ দিলে বুলি চিঠিত লিখি থৈ যায়। লগতে তাক যাতে কোনেও বিচাৰি নাহে আৰু সময়ে সময়ে টকা পঠিয়াই মাকৰ খৰচ বহন কৰিব বুলি লিখে। দেউতাকে চিঠিখন তাৰ টেবুলত পাই পঢ়ি চকুলো টোকে আৰু গাঁৱৰ কোনোবা ল'ৰা আলফাত যোগ দিয়াৰ খবৰ শুনাত মোৰ ল'ৰা বুলি কান্দিছে। গাঁৱৰ মানুহে সন্দেহ কৰাতোৱে হ'ল। সেয়েহে সকলোৱে আহি ৰমেশৰ ঘৰত মাক-বাপেকক বুজনি দিছে। আৰু তাক কিবা প্ৰকাৰে উভতাই আনিব লাগে বুলি মন্তব্য কৰে। এনেদৰেই দৰিদ্ৰতাই এজন প্ৰতিভাৱান, মেধাৱী ল'ৰাৰ জীৱন ধ্বংস কৰি দিলে। ৰমেশৰ মাক-দেউতাকে মাথো হিয়া ধাকুৰি কান্দিছে, মোৰ ল'ৰাটোক উভতাই আন বুলি।।+++

নিয়তিৰ নিষ্ঠুৰ খেলা

– শিল্পী শইকীয়া
২ য় ষান্মাষিক

সোণ, শুই উঠিছনে ? কলেজলৈ নাযাব নেকি ? মাকৰ মাতষাৰত জীৱনৰ টোপনি ভাঙিল। শোৱাৰপৰা উঠিয়ে সি নিত্য নৈমিত্তিক কামবোৰ কৰি কলেজলৈ বুলি ওলাই গ'ল। যাওঁতে মাকক কৈ গ'ল - "মা, মোৰ আহোতে পলম হ'ব। কলেজৰপৰা বাহিৰে বাহিৰে যদু খুৰাহঁতৰ ল'ৰাটোক টিউচন কৰিহে মই ঘৰলৈ উভতিম। তই চিন্তা কৰি নাথাকিবি।" এইবুলি কৈয়েই সি কলেজলৈ বুলি ৰাওনা হ'ল।

জীৱন তাৰ মাক আৰু ভনীয়েকৰে সৈতে এখন সংসাৰ। ভনীয়েকে এইবছৰ মেট্ৰিক দিব আৰু সি এম.এ পাছ কৰি ওচৰৰে প্ৰাইভেট কলেজ এখনত শিক্ষকতা কৰি আছে। সিহঁতৰ দেউতাক ঢুকুৱা এবছৰমান হৈছেহে। মাটি এপোৰাতে খেতি কৰি লগতে ওচৰৰ মানুহৰ ঘৰত কাম-বন কৰি দুপইচা অৰ্জন কৰিছিল। এনেকৈয়ে দেউতাকে তাক এম.এ লৈকে পঢ়ুৱাইছিল। সিহঁতৰ সৰু সংসাৰখন খুউব আনন্দৰে চলি গৈছিল। টকা-পইচাৰ অভাৱ যদিও সিহঁতৰ মাজত মৰমৰ অভাৱ নাছিল। কিন্তু, নিয়তিৰ চকু সিহঁতৰ সংসাৰখনতহে পৰিল। ঘোৰ অমানিশা নামি আহিল সিহঁতৰ জীৱনলৈ। দেউতাকৰ পাকস্থলীত কৰ্কট ৰোগে বাহ ল'লে। দেউতাকে বেমাৰটো আগৰেপৰা গ'ম পাইছিল যদিও টকা-পইচাৰ অভাৱৰ বাবে কোৱা নাছিল। কিন্তু যেতিয়া ঘৰত কথাটো গম পালে তেতিয়ালৈ বহুত পলম হৈ গ'ল। ঘৰৰ ভেটীটোক বাদ দি বাকী সকলোবোৰ মাটি বাৰী বিক্ৰি কৰিও সিহঁতি দেউতাকক সুস্থ কৰি তুলিব নোৱাৰিলে। কণা বিধাতাই লৈ গ'ল অজান দেশলৈ। ভাঙি চুৰমাৰ গৈ গ'ল ঘৰখন। ইমানৰ পিছতো তাৰ মাকে তাক কোৱা নাছিল তই নপঢ়িবি বুলি। মাকে কৈছিল তই পঢ়িবি। ডাঙৰ মানুহ হবি। লোকৰ ঘৰত হাজিৰা কৰিবলৈ যোৱা মাকে তাক সদায় কৈছিল "দুখ কৰিলেহে মুখ ভৰে"। মাকৰ কথাষাৰকে সাৰোগত কৰি জীৱনে নিজৰ জীৱনটোক আগুৱাই নিবলৈ স্থিৰ কৰিছিল। আৰু নিজৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ চেষ্টা কৰিছিল। লগতে ভনীয়েককো পঢ়াই-শুনাই ডাঙৰ মানুহ কৰাৰ সপোন দেখিছিল।

কিন্তু আজি তাৰ সেই সপোনবোৰ দেখোন কলিতেই মৰহি গ'ল। নিয়তিয়ে তাৰ সপোনবোৰৰ লগতে তাকো কাঢ়ি লৈ গ'ল মাকৰ বুকুৰপৰা। কলেজৰ পৰা আহি থাকোতে বাছ এখনৰ খুন্দাত লগে লগে মৃত্যু হ'ল তাৰ। স্বামীক হেৰুওৱাৰ দুখ আঁতৰ নহওঁতেই আকৌ পালে পুত্ৰ বিয়োগৰ দুখ। দৰিদ্ৰতাই জুৰুলা কৰা ঘৰখন কোনোমতে তাৰ দৰমহাৰ টকা কেইটাৰে চলি আছিল। কিন্তু ভগৱানে তাকো সহিব নোৱাৰিলে, লৈ গ'ল তাকো অজান দেশলৈ।।+++

চেউজীয়া পৰিবেশৰ মাজৰ সেই ছোৱালীজনী

– ডিম্পী বৰা
তৃতীয় ষান্মাসিক

পৰীক্ষা শেষ হোৱাৰ পাছত ৰাণায়ে বিক্ৰমৰ ঘৰলৈ ফুৰিবলৈ যাবলৈ ৰেডি হ'ল। ৰাণা চহৰত থকা ল'ৰা। সি আজিলৈকে গাঁৱৰ পৰিবেশ দেখা নাই। কলেজত চিনাকী হোৱাৰ পাছৰপৰা ৰাণা আৰু বিক্ৰমৰ মাজত বহুত ভাল বন্ধুত্ব গঢ় ল'লে। সি প্ৰথমবাৰ বিক্ৰমৰ ঘৰলৈ যাবলৈ লৈছে। গাওঁৰ পৰিবেশৰ সৈতে চিনাকী নথকা ৰাণায়ে গাঁবলৈ যাবলৈ পাই আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰিল। সিহঁত দুয়োটাই যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে ট্ৰেইনত। নিজৰ গাঁৱৰ ওচৰৰ ষ্টেচনত নামি তাৰপৰা দুয়োটা খোজকাঢ়ি ঘৰ পালেহি। বিক্ৰম ঘৰখনৰ একমাত্ৰ ল'ৰা, তাতে বহুদিনৰ পাছত সি ঘৰলৈ আহিছে, মাক-দেউতাকৰ আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ল। মাকে দুয়োটালে ভাতৰ জোগাৰ কৰিলে। জহা চাউলৰ ভাত, পাৰ-কলডিল, মাছ আদিৰে ভাত বাঢ়ি থৈছে। দুয়োটাই গা ধুই ভাত খোৱাত লাগিল। মাক-দেউতাকে ৰাণাকো বহুত মৰম কৰিলে। প্ৰথম দিনা জিৰাই-হতাই লৈ পাছদিনা দুয়োটা গাঁওখন ফুৰিবলৈ ওলাই গ'ল। ৰাণাই তাৰ ডি এছ এল আৰ টো লৈ ল'লে, যাতে গাঁৱৰ পৰিৱেশ কেমেৰাত বন্দি কৰি থ'ব পাৰে। সিহঁত দুয়োটা গৈ গাঁওবুঢ়াৰ ঘৰত সোমাল। গাঁওবুঢ়া বৰ দেউতাই বিক্ৰমক বহুত মৰম কৰে সেয়ে সি তালৈ প্ৰায়ে যায়। এতিয়া ৰাণাকো লগ পাই বৰ দেউতাৰ বহুত ভাল লাগিল। বৰ দেউতাহঁতৰ এজনী ছোৱালী গাঁৱৰ কলেজতে বি. এ পঢ়ি আছে। তাই সিহঁতৰ বাবে চাহ-জলপানৰ যোগান ধৰিলে। ৰাণাই তাইৰ লগত চিনাকী হ'ল। ৰাণাই সুধিলে তোমাৰ নাম কি? ৰিচিতা। ৰাণাৰ প্ৰথম দেখাতে ৰিচিতাক ভাল লাগিল। সিহঁত তিনিওটা মিলি গাঁৱৰ পৰিবেশ চাবলৈ ওলাই গ'ল। ৰাণাই তাৰ কেমেৰাত অকল ৰিচিতাৰ ফটোকে তুলিব ধৰিলে। তাৰ পিছত সিহঁত ঘৰমুৰা হ'ল।

ৰাতি ৰাণাই বিক্ৰমক ক'লে " ঐ, মোৰ তাইক ভাল লাগিছে।"

কোন তাইক? ৰিচিতা নেকি ?

অ' ৰিচিতাকে। তাইৰ নিচিনা বোৱাৰী পালে মাহঁতে বহুত ভাল পাব।

ৰ' তাইক সুধিব লাগিব।

পাছদিনা দুয়োটা ৰিচিতাক লগ কৰিব গ'ল। ৰাণাই ৰিচিতাক মনৰ কথাটো কৈ তাৰ উত্তৰ বিচাৰিলে। তাই দুদিনমান ভাবি চাম বুলি ক'লে। তাৰ পিছত ৰাণা বিক্ৰমৰ ঘৰত দুদিনমান থাকি ঘৰলৈ উভতি আহিল। ঘৰত আহি ৰাণাৰ এটা কামতো মন বহা নাছিল। সি মাত্ৰ ৰিচিতাৰ কথাকে ভাবি থকা হ'ল। একমাত্ৰ পুতেকে খোৱা-বোৱাত মন নিদিয়া হোৱাত মাক-দেউতাক বহুত চিন্তিত হ'ল। তেওঁলোকে বিক্ৰমক ফ'ন কৰি সকলো খবৰ ল'লে। বিক্ৰমৰ মুখেৰে সকলো জানি তেওঁলোক দুয়ো ৰাণাক নজনোৱাকৈ ৰিচিতাক চাবলৈ আহিল। ৰিচিতাক তেওঁলোকৰো বহুত পচণ্ড হ'ল। আৰু সিহঁতৰ বিয়া ঠিক কৰি থৈ আহিল। তেওঁলোকে ৰাণাক এই বিষয়ে একো নজনালে।

কিছুদিনৰ পাছত তেওঁলোকে ৰাণাক ক'লে যে তেওঁলোকে এজনী ছোৱালী ঠিক কৰিছে আৰু ৰাণাই তাইকে বিয়া পাতিব লাগিব। মাক-দেউতাকৰ কথা শুনি সি ভাগি পৰিল। ইফালে ৰিচিতাইও একো উত্তৰ নিদিয়াৰ বাবে সি উপায় নাপাই মাক-দেউতাকে পচণ্ড কৰা ছোৱালীজনীক চাবলৈ যাবলৈ ঠিক কৰিলে। সিহঁত তিনিওটা ৰিচিতাক চাবলৈ যাবলৈ ৰেডি হ'ল। ৰাণায়ে অনিচ্ছা স্বত্বেও তেওঁলোকৰ লগত গ'ল। গৈ যেতিয়া সি ৰিচিতাৰ ঘৰ পালে, বহুত আচৰিত হ'ল। যেতিয়া সি গ'ম পালে যে মাক-দেউতাকে ৰিচিতাক চাবলৈ আনিছে তেতিয়া সি মাক-দেউতাকক বহুত ভাল পালে আৰু সি গম পালে যে বিক্ৰমৰ বাবে সি ৰিচিতাক পাবলৈ সক্ষম হ'ল।

অৱশেষত সেই সেউজীয়া পৰিৱেশৰ ছোৱালীজনীক বিয়া কৰাই আনিলে।।+++

কুইজ

* ছ'ছিয়েল নেটৱৰ্কিং ছাইট 'ফেচবুক'ৰ প্ৰতিষ্ঠাতা কোন ?

উত্তৰঃ- মাৰ্ক জুকাৰবাৰ্গ।

* কম্পিউটাৰ বিজ্ঞানৰ পিতৃ বুলি কাক কোৱা হয়?

উত্তৰ ঃ- এলেন টিউৰিং।

* এটা ৱেবপেজ এড্ৰেছৰ নাম কি ?

উত্তৰ ঃ- URL

* কম্পিউটাৰত ব্যৱহাৰ কৰা ইউ.এছ.বি. ৰ সম্পূৰ্ণ অৰ্থ কি ?

উত্তৰ ঃ- Universal Serial Bus.

* 'লাপু' (LAPU) ৰ সম্পূৰ্ণ অৰ্থ কি ?

উত্তৰ ঃ- Local Area Payment

দৰিদ্ৰতা

– প্ৰস্তুতি শইকীয়া
একাদশ শ্ৰেণী

প্ৰকৃতি ১১ বছৰীয়া এগৰাকী কিশোৰী ছোৱালী। সৰুৰে পৰা তাই পঢ়া-শুনাৰ লগতে গান গোৱা, নচা, ছবি অকাঁত বিশেষ আগ্ৰহ আছিল। ইমানবোৰ বিষয়ত আগ্ৰহ থাকিলেও কিন্তু তাইৰ ঘৰৰ অৱস্থা আৰ্থিকভাৱে টনকিয়াল নাছিল। প্ৰকৃতিৰ দেউতাক প্ৰভাত বৰা এজন বণুৱা লোক আছিল। তাইৰ মাক মিনা বৰায়ো লোকৰ ঘৰত বন কৰি সিহঁতৰ ঘৰখন চলাইছিল।

প্ৰকৃতি শ্ৰেণীত সদায় প্ৰথম স্থানত উত্তীৰ্ণ হয়। প্ৰকৃতিয়ে এনেদৰেই ক্ৰমান্বয়ে সফলতা অৰ্জন কৰিব পাৰিলে। এদিনাখন স্কুলৰ দুপৰীয়া দিয়া বিৰতিত প্ৰকৃতিৰ লগৰ সকলো বন্ধু-বান্ধৱীয়ে টিফিন খাই আছিল আৰু তাইৰ তেতিয়া খুউব বেয়া লাগিল, কাৰণ সেইদিনা ৰাতিপুৱা তাই কল এটা খাইয়ে স্কুললৈ আহিছিল। এনেতে প্ৰকৃতিৰ লগৰ ৰশ্মি নামৰ ছোৱালীজনীয়ে ৰশ্মিক ঠাট্টা মাৰিছিল। বুজিছ ৰেখা কিছুমান কৃপন মানুহে যে কেৱল ধন সাঁচিবলৈহে জানে আৰু কেতিয়াও তেওঁলোকে সেই ধন খৰচ কৰি ভাল বস্তু নাখায়। সেইবোৰ কথা শুনি প্ৰকৃতিৰ দুচকুৰে ধাৰাষাৰে অশ্ৰু ব'বলৈ ধৰিলে। তাই সেই কথা ঘৰত গৈ মাকক ক'লৈগৈ আৰু তেতিয়া মাকে সান্ত্বনা দিলে যে, মাজনী দুখ নকৰিবি। দৰিদ্ৰ হোৱাৰ বাবে আমাক ওচৰ-চুবুৰিয়াই কৃপণ বুলি হাঁহে আৰু ঠাট্টা কৰে। তই সেইবোৰ কথা আওকাণ কৰি জীৱনত আত্ম নিৰ্ভৰশীল হ'বলৈ চেষ্টা কৰ আই জনী। ভগৱানৰ আৰ্শীবাদ আমাৰ লগত নিশ্চয় আছে। অ' মাজনী, তই যে প্ৰাথমিক বৃত্তি পৰীক্ষা দিছিলি, তাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰিলেনি ? এনেতে দেউতাকে মাজনী তই বৃত্তি পৰীক্ষাত ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত প্ৰথম স্থান লাভ কৰিছ বুলি ক'লেহি। স্কুলৰ প্ৰধান শিক্ষকে উপায়ুক্ত মহোদয়াই প্ৰকৃতিক সম্বৰ্ধনা জনাব বুলি কৈছিল। উপায়ুক্ত মহোদয়ৰ পৰা প্ৰকৃতিয়ে পাঁচ হাজাৰ টকাৰ জলপানী লাভ কৰিলে।

অৱশেষত, অলপকৈ হ'লেও প্ৰকৃতিহঁতৰ পৰিয়ালটোয়ে আৰ্থিকভাৱে সকাহ লাভ কৰিলে। প্ৰকৃতিয়ে উপলব্ধি কৰিলে যে দৰিদ্ৰতা কেতিয়াও জীৱনৰ উন্নতিৰ হেঙাৰ নহয়। শিক্ষা, বিদ্যা আৰু সৎ চৰিত্ৰহে জীৱনত মানুহক আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'বলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগায়।।+++

ছন্দশিল্প ঃ

অনু কবিতা একাঁজলি

– অপূৰ্ব্ব দত্ত
গোলাঘাট

(১)
ৰাতি সৰা শেৱালিৰ দুটোপাল চকুলো
পুৱাৰ ৰ'দালিত মুকুতা বুটলিলো।।

(২)
সোণাৰুৰ সুখত ব্যস্ত পৃথিৱীত হাঁহি
নিজানৰ কবিয়ে বজায় সৃষ্টিৰ বাঁহী।

(৩)
পদূলিত সৰিল দুপাহ বকুল
বুটলিব খোজোতে
বতাহত উৰি গ'ল সুগন্ধি অতুল।।

(৪)
সৰিয়হ ফুলৰ সুৱাস
মৌ গুণ গুণ
সোৱাদৰ আৱাস
মৌৰ দৰে গঢ়ো
জীৱনৰ নিৱাস।।

(৫)
পথাৰত সেউজীয়া সঞ্জীৱনী
চোতালত সুখৰ কৰণি।।

তুমি মোৰ দুখৰ এক ধূসৰিত পৃষ্ঠা

- জিণ্টু গগৈ
স্নাতক ষষ্ঠ যান্মাসিক

মোৰ বাবে তুমি এটা নামেই নাছিলা
সুৰীয়াৰো সুৰীয়া শব্দ সচিত্র চয়ন তুমি
বৰ হেপাঁহেৰে বুকুৰ ঘাটত পেলাইছিলো নাওঁ
কত যে পৰিশ্রম কৰি খান্দি লৈছিলো
বিশ্বাস, আৱেগ আৰু ভালপোৱাৰ নৈখনি।
তোমাৰ নামতে,
ৰসে গন্ধে উজাই আহিছিল শব্দৰ সমদল,
কেৱল নিজৰ আকাশ চাই মগ্ন হোৱা
মানুহ তুমি।
যেন অভিমান গৰ্বত উফন্দা বৰ্ষাৰ আকাশ
তুমি মানেই মোৰ বাবে এতিয়া
দুখৰ ধূসৰিত পৃষ্ঠা
যেন খৰস্রোতা এক নদী।
বৰ নিৰ্দয়ভাৱে মোক উটুৱাই দিলা
এবাৰো হাত দি নাচালা
স্পন্দিত কলিজাৰ ধপ্‌-ধপ্‌নি।।

ফাগুন

– পল্লৱী হাজৰিকা
তৃতীয় যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

ফাগুন
তুমি আহিলা
তোমাৰ লগত লৈ আহিলা
ফাগুনী মলয়া বা......
তোমাৰ মলয়া বায়ে
মোক দি যায় আনন্দৰ ঢৌ.......।

ফাগুন
তোমাৰ মলয়া বায়ে
মোক দি যায় নতুনত্বৰ সম্ভেদ
নাচোন-কাচোনৰ এক উল্লাসৰ পৰিৱেশ।

ফাগুন
তুমি আহিলা
তোমাৰ আগমনত পৰিৱেশ
হয় মতলীয়া।
মতলীয়া বায়ে মোক নিয়ে উৰুৱাই
এক অজান দেশলৈ।।

স্মৃতি

– উৰ্মিলা শইকীয়া
একাদশ শ্ৰেণী

আছিলো তোমাৰ বাবে
আশাৰে বাট চাই
কিন্তু তুমি গুচি গ'লাগৈ
আমাৰ হিয়া চুৰমাৰ কৰি থৈ।

প্ৰতীক্ষা কৰি আছিলো
তুমি আহিবা বুলি
পিছে তুমি গ'লাগৈ
কাকো নুসুধাকৈ

তোমাৰ স্মৃতিবোৰ আমি
খেপিয়াই ফুৰো নিথৰ ৰাতিবোৰত।।

নিশব্দৰ প্ৰাচীন সাঁকো তুমি

–চিম্পী বৰা
একাদশ শ্ৰেণী

অস্থিৰতাৰ অটল গভীৰতাত
নিশব্দই গঢ়া এডাল প্ৰাচীন সাঁকো,
তথাপিও ক'ব নোৱাৰাকৈ
তোমাক যে মই ভালপাওঁ
সপোনবোৰ বিলীন হৈ যোৱাকৈ
তুমিয়েই মোৰ কবিতাৰ প্ৰেৰণা
তুমি যে মোৰ কবিতাৰ বুকু জোৰোৱা গান
আকৌ তুমিয়েই মোৰ দুখৰ দিনৰ কবিতা।
বুকুত লৈ ওৰেটো ৰাতি
ভালপোৱাৰ এখন অস্পষ্ট ছবি,
শূণ্যতাৰ গভীৰত চুই চাওঁ
তোমাৰ হৃদয়ৰ এটা শেঁতা ৰাতি
আহিবানে তুমি ?
এক প্ৰতিশ্ৰুতি লৈ
শব্দৰে সজাবাহি মোৰ উকা পদূলি।।

শৰতৰ আগমনী

– লক্ষ্যহীৰা ফুকন
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

শৰতৰ আগমনী জীপাল পৃথিৱী
চৌদিশে উছাহৰ ধল,
শুভ্ৰ শেৱালি তলভৰি ফুলেহি
থৌকি-বাথৌ মন।
মনোহৰ কায়ে পথাৰখনিলৈ চাই
আনন্দত ব্যাকুল হিয়া
সোণোৱালী ধাননিৰ আকুল আৱাহনী
মৰম উপচাই দিয়া।
অসূয়া নাশক বাৰ্তা বাহক
দেখুওৱাক প্ৰগতিৰ বাট,
শৰতৰ সুবাসত পুলকিত জীৱন
ধন্য মানৱী ছাঁত।।

অপেক্ষা

– ডিম্পী বৰগোঁহাই
একাদশ শ্ৰেণী

এজাক মুক্ত মলয়া বতাহ
বৈ গৈছে নিৰ্মল নীল আকাশৰ তলে।
দিগন্তৰ উপকুল বিচাৰি
জোনাকৰ পাহিবোৰ উপঙি ফুৰিছে
বেদনাৰ তৰল ধুমুহাত
উপঙি ফুৰিছে
জোনাকৰ নিশা
মই বহি বহি চাই আছো উজাগৰে,
হঠাৎ,
ঘূৰণীয়া জোনৰ দৰে
এখনি মুখ
মোৰ মানস পটত
ভাঁহি উঠিছে,
যেন
তোমাৰ আগমন।
হয় তুমি,
মই জানো তুমি আহিবা
বাৰুদৰ কোলাহল নেওচি

নাইবা
সেউজীয়া পথাৰৰ মাজেদি
তুমি আহিবা
মই লিখিম জীৱনৰ
এটি নতুন কবিতা
শৰৎ মুকুতাৰে ভৰা
দলিচা গছকি
তুমি আহিবা বন্ধু
মই ৰৈ আছো তোমাৰে অপেক্ষাত।।

সময় পালে আহিবা এপাক আমাৰ গাঁৱলৈ

– ডিম্পী চুতীয়া
স্নাতক পঞ্চম ষান্মাসিক

সময় পালে আহিবা এদিন আমাৰ গাঁৱলৈ
চহৰৰ দৰে আমাৰ গাঁৱত গাড়ী মটৰৰ শব্দই
তোমাক আমনি নকৰে।
উৰুখা পজাঁত সহজ-সৰল গাঁৱৰ মানুহৰ সপোনবোৰে
জোনাকৰ দৰে তিৰবিৰ কৰে।
মুকলি বতাহজাকে তোমাক আদৰি আনিব
চহৰৰ কোলাহলৰপৰা নির্জনতা পৰিৱেশলৈ।
নীলা আকাশৰ সমান বিশাল মনৰ মানুহ
নিভাজ হৃদয়ৰ বিচৰণ পাবা ইয়াত।
চহৰৰ গেলা ন'লাৰ দুৰ্গন্ধৰ সলনি
বকুল, শেৱালী, কৃষ্ণচূড়া, ৰজনীগন্ধাৰ সুবাসত
তুমি আতুৰ হ'বা।
ঘড়ীৰ শব্দত নহয়, চৰাই-কুকুৰাৰ মাতে
তোমাৰ টোপনি ভাঙিব।
পার্কৰ মাজত প্ৰণয়ৰ সলনি মুকলি নৈৰ পাৰতহে
ডেকা-গাভৰুৱে প্ৰেম কৰে আমাৰ গাঁৱত।
চহৰৰ ডাঙৰ ডাঙৰ অট্টালিকা নহয়,
সেউজীয়া, সোণোৱালী, ধাননী পথাৰে আমাৰ গাওঁ শুৱনি কৰে।
তুমি আহিবাচোন এবাৰ সময় পালে
আমাৰ গাঁৱলে।।

সূৰুযমুখী স্বপ্ন

– ডিম্পী বৰা
একাদশ শ্ৰেণী

অতীতৰ দুখ-মূৰ্চ্ছনা পাহৰি
বৰ্তমানত জীয়াই থাকিব খুজিছো।
তথাপিও মনৰ গহন বনত বাজি উঠিছে
বিষাদ বাঁহীৰ করুণ সুৰ।

নাজানো কেতিয়ানো মোৰ হৃদয়ৰ
সেউজীয়াবোৰ নিস্প্ৰভ হ'ল....
কোনেনো কাঢ়ি নিলে মোৰ দুচকুৰ সপোন!
কোনে মোহাৰি ভাঙিলে মোৰ স্বপ্নভিলাষী মন!!

জানো, মই এতিয়া ভৱিষ্যত ঠাৱৰ কৰিব নোৱাৰা
পঙ্কিলময় জীৱন পথৰ পথিক!!
তথাপিও হেৰাই যাব দিয়া নাই আশা....
এৰা নাই সফলতাৰ দিশে খোজ দিবলৈ।
পৰি যোৱা কঁকালটি পোনাই লৈছো
অমোঘ অন্ধকাৰ ফালি পোহৰ বিলোৱা
সেই সূৰুযৰ কথা ভাবি আহবাঢ়িছো
পুনৰ স্বপ্ন দেখিছো....
সূৰুযমুখী স্বপ্ন।।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

– সুপ্ৰিয়া নাথ
একাদশ শ্ৰেণী, বিজ্ঞান শাখা

আপুনি আৱেগ
আপুনি আশা
আপুনি বহু যুঁজৰ আৰম্ভণি
আপুনিয়ে ভৱিষ্যত জিলিকনি।

আপোনাতেই জন্ম হয়
বহু কাহিনী
কিছু হেৰাই যায়!
আৰু কিছু মানৰ সাক্ষী হৈ
ৰৈ যায় আপুনি।

এজাক আহে, এজাক যায়!
জ্ঞানৰ পোহৰ
আপুনি বিলাই যায়।

ফৰকাটিঙতেই আপোনাৰ
জন্মভূমি
উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰিলো
মোৰ মৰমৰ মহাবিদ্যলয় খনিৰ।।

নিয়ৰসিক্ত দুবৰি

– জুলি চুতীয়া
একাদশ শ্ৰেণী

স্বপ্নময় নিশা মায়াময় জোনাকৰ পোহৰে
পোহৰাই তুলিব ধৰিছে ধৰণী
মলয়া বতাহৰ ৰিব্ ৰিব্ বা লাগি
নিশাৰ নিস্তব্ধতাত নাচিছে দুবৰি।
নিয়ৰসিক্ত দুবৰিৰ দলিচাত
শেৱালীৰ পাহিয়ে সজাইছে মধুৰ পাপৰি।
জোনাকৰ স্নিগ্ধ উত্তাপত
প্ৰাণ পাই উঠিছে মোৰ মনত
ৰিণিকি ৰিণিকি ভাঁহি অহা
নিঃ শব্দ কবিতাৰ ছন্দ ৰঙীণ ভাষা।
উৎসাহিত মনে মোৰ নজনাকৈয়ে
জগাই তুলিছে জোনাকৰ প্ৰতি ভালপোৱা।
নিস্তব্ধতাৰ মাজতো মনৰ মাজত
স্বপ্নময় জোনাকে সানিছে উন্মাদ বাসনাৰ সুৰভী।
লাহে লাহে প্ৰাণভৰি উপভোগ কৰিছিলো
আলোকিত জোনাকৰ মায়াময় ৰংবোৰ।
আৰু, এজনী স্বপ্নপখী হৈ উৰি ফুৰিছিলো
সপোনৰ মধুৰ ৰঙেৰে ভৰা জগতখনত
বিচাৰিছিলো পোৱা-নোপোৱা বহুতো সমাধান
নিয়ৰসিক্ত দুবৰি কোলাত!!

মাতৃভূমি

– মিণ্টু বৰুৱা
দ্বাদশ শ্ৰেণী

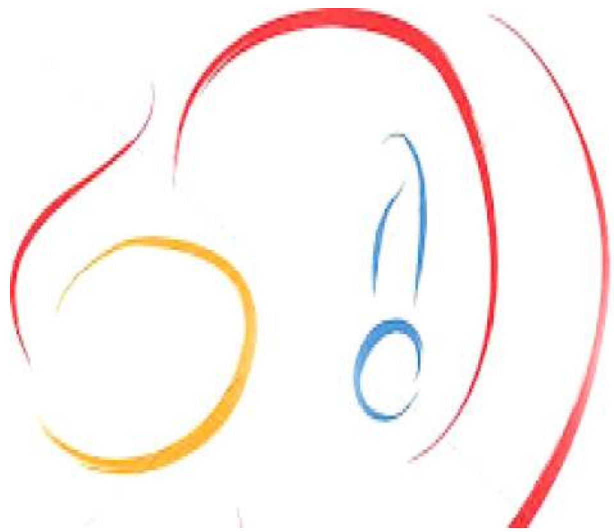

আজি কিয় ?
জানিও নাজানি
দেখিও নেদেখাৰ ভাওঁ ধৰি
ভাৱৰীয়া হ'ল।
নিজ দেশতেই নিজ মাটিতেই
বিদেশীৰ দপদপনি
নিজ মাতৃভূমিতেই
সিংহ সদৃশ গৰ্জন কৰিছে
কিন্তু তই আজি কিয় নিশ্চুপ ?
ক্ষমতাৰ মোহতেই
তই হয়তো এনেকুৱা কৰিছ।
কিন্তু তোৰ হয়তো এই ক্ষমতাই
এদিন নিজ মাতৃভূমিলৈ
কঢ়িয়াই আনিব অলেখ ভাবুকি চিহ্ন।
তই জান কিন্তু
জানিও নাজান
তই মাত দিয়
তথাপিও আপত্তি নকৰ
কিয় ? কিয় ? কিয়.... ?
আজি ক'ব লাগিব সেই প্ৰশ্নৰ
হেজাৰ উত্তৰ।
কিন্তু মই জানো তই নিদিয়।
মোৰ শেষ কথা- তইয়ো শুনি ল'
যদি হয় মোৰ জন্মভূমিৰ হত্যা
তেতিয়াও তই কবি
যে মই নাজানো
কিন্তু মই জানো
সেয়া যুদ্ধৰ প্ৰত্যুত্তৰ
আৰু তাৰ বাবে চলাবও জানো
হেং দাং, তৰুৱাল।
যদি লাগে ক'
চিনাকী দিব মোৰ মাতৃভূমিৰ পৰিচয়
লাচিত, সাধনী নামেৰে দিম তোক
আকৌ নতুন ইতিহাসৰ পৰিচয়।
এইয়া মোৰ জন্মভূমি, এইয়া মোৰ মাতৃভূমি
এইয়াই মোৰ সকলো।
কিন্তু তোৰ দৰে ভাৱৰীয়াৰ মুখ খুলি
তেজেৰে ৰক্তাক্ত কৰি
বুৱাই দিম মোৰ মাতৃভূমি।।

ককাৰ বনৌষধি প্ৰেম

(অসম গৌৰৱ তথা আমাৰ গোলাঘাট জিলাৰ সু-সন্তান
ভেষজৰত্ন, মানৱমিত্ৰ ড০ গুণাৰাম খনিকৰদেৱৰ চৰণ কমলত)

– অৰণ্য ফুকন
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক, ইতিহাস বিভাগ

মানুহ বিহুৰ পুৱাতে আহি
ককাই পাতিছে মেল,
নাতি-নাতিনীহঁতে আগুৰি ধৰিলে
সামৰণিয়ে মাৰিলে খেল।
ককাই বোলে জ্বৰ উঠিলে
ছালকুঁৱৰীয়ে দিবা লেপি,
পানী লগা জ্বৰ হ'লে জালুকৰ লগত
পাৰ দিবা ৰান্ধি।
আভোক হ'লে ভেদাইলতা, মছন্দৰী
চাটনি কৰি দিবা,
বুকুত জোৰ পাবলৈ পচতীয়াক
ঘিউত ৰান্ধি খাবা।
স্মৃতিশক্তি বঢ়াবলৈ হ'লে
ব্ৰাহ্মীশাক দিবা খাই,
ঘামৰ গোন্ধ নাশ কৰিবলৈ মানিমুনি পাত
পুৱাতে দিবাচোন খাই।
চুলি ক'লা কৰিবলৈ হ'লে
মহাভৃংগৰাজ খুন্দি
মূৰত দিবা লেপি,
উচ্চ ৰক্তচাপ হ'লে
নেফাফু আগ দুটামান লৈ
সচাঁকৈ মিলাবা জুতি।
হৃদৰোগত অৰ্জুন গছে
ভাল কাম দিয়ে,
তুলসীয়ে ৬৫০ ফুট ব্যাসাৰ্দ্ধৰ
বায়ু পৰিষ্কাৰ কৰে।
বৃক্কৰ পাথৰ ভাঙিবলৈ
দুপৰ টেঙা দিবা খাই,
হাত-ভৰিত পানীয়ে খালে
জেতুকা দিবা লগাই।
হাড় ভাগিলে হাড়-যোৰা লতা
ভালকৈ দিবা বান্ধি,
বিছাই ডাকিলে লাইজাবৰীক
ভালকৈ লগাবা খুন্দি।
ভেৰেণা গছে দাত মাজিলে
দাত বিষ হয় ভাল,
সৌৰা গছে দাত মাজিলেও
সমানেই হয় কাম।
হাত ভৰিত কটা-ছিঙা কৰিলে
বিষহৰি দিবা লগাই,
পেলু মাৰিবলৈ মহানিমৰ পাত
সপ্তাহত থাকিবাচোন খাই।
সাৰ বেমাৰত যম লাখুটিয়ে
বহুতো উপকাৰ কৰে,
কপৌ-কেতেকীৰ সুমধুৰ সুবাসেও
দেহ-মন নিতে প্ৰফুল্লিত কৰে।
কৰ্কট ৰোগ প্ৰতিৰোধ কৰিবলৈ
আমলখিয়ে ভাল কাম দিয়ে,
মাদক দ্ৰব্য সেৱন কৰিলে
পিছত অনুতাপ কৰে।

(বিঃ দ্ৰঃ - প্ৰকৃতিসৃষ্ট বিশাল বটবৃক্ষজোপাৰ পৰা কেশহেন ক্ষুদ্ৰ দুবৰি জুপিলৈকে নিহিত থাকে মানুহ তথা জীৱকুলৰ প্ৰতিবিধ ৰোগ প্ৰতিৰোধ / নিৰাময় কৰিব পৰা অপাৰ শক্তি। বিজ্ঞানৰ জয়যাত্ৰাৰ আগলৈকে বনৌষধিসমূহেই আছিল ৰোগ নিৰাময়ৰ একমাত্ৰ ত্ৰাণকৰ্তা।

বিজ্ঞানৰ ধামখুমীয়াত হেৰাই নেযাওক আমাৰ আপুৰুগীয়া বৃক্ষ-লতা, তৰু-তৃণসমূহৰ অস্তিত্ব, পুনৰ ন ৰূপেৰে সেউজ হৈ পৰক আমাৰ এই সুন্দৰ ধৰাৰ বিশাল বুকু, তাৰে কামনাৰে....।)

ল'ৰালি

–চানমিকা বৰা
একাদশ শ্ৰেণী

কিয় বাৰু বাৰে বাৰে
মোক আমনি কৰে
অতীতৰ সেই শৈশৱৰ ধেমালিবোৰে ?
বাৰে বাৰে মনত পৰে
লুকা-ভাকুৰ সেই খেলবোৰলে।
কাগজৰ নাও বনাই, ঢকোৰাৰ গাড়ী সজাই
খেলা সেই দিনবোৰলে।
ক'ত যে হেৰাই গ'ল সেই দিনবোৰ!
ল'ৰালিৰ ধেমালি যেন হঠাৎ নাইকিয়া হ'ল।
সেই ধেমালিৰ ঠাই কাঢ়ি ল'লে,
ব্যস্ততাপূৰ্ণ এক নতুন জীৱনে।
তথাপিতো মনত পৰে মোৰ,
পথাৰত লেচেৰী বুতলা সেই দিনবোৰলে।
সময়ৰ সোঁতত আগ বাঢ়ি
ল'ৰালিৰ ধেমালি এৰি আহি
ভৰি দিলো এক নতুন জগতত।
আজিও মন যায় মোৰ,
শৈশৱলৈ উভতি যাবলৈ।
তৃপ্তিৰ এমুঠি টোপনি লৈ
আইৰ কোলাত দুচকু মুদিবলৈ।।

স্বাধীনতা

– জ্যোতিকা লালা
একাদশ শ্ৰেণী

স্বাধীনতা............
এক হৃদয়স্পৰ্শী শব্দ
কিন্তু........
মহা মনিষীয়ে দি যোৱা স্বাধীনতা
আজি সমাজত জানো বিদ্যমান ?
আজি লুইত পাৰত জাতিয়ে পাতিছে ধ্বংস যজ্ঞ।
কিমান দিনলৈ অসমী মাতৃয়ে সহিব যন্ত্ৰণা।
জাতি, মাতৃ আৰু ভাষাৰ স্বাৰ্থত
মৌনতাৰ আৱৰণ ভাঙি আগবাঢ়ি আহা
হে নৱপ্ৰজন্মৰ যুগ সূত্ৰকাৰী দল
আগুৱাই গৈ আজুৰি আনা স্বাধীনতা
গঢ়া জাতিৰ মান, গোৱা জয়গান
আজি লগে ভাগে প্ৰতিজনে আওৰাও
সেই মহামনিষীৰ কালজয়ী গান
আকৌ যদি যাব লাগে শৰাইঘাটলৈ
লুইত পাৰৰ ডেকা বন্ধু নাথাকিবা ৰৈ
লুইত পাৰৰ ডেকা বন্ধু.........।

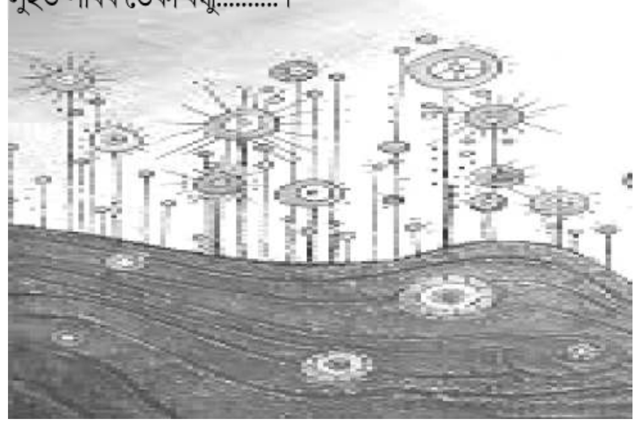

আঘোণ

– লিপিকা শইকীয়া
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

আঘোণৰ সোণবৰণীয়া পথাৰ
সোণালী ধাননি সেউজীয়া ঘাঁহনি
কিযে মনোৰম এই পৃথিৱীখনি।
হাতত কাঁচি লৈ দাৱনীয়ে কাটে ধান।

আঘোণৰ সোণবৰণীয়া পথাৰৰ
মাজত গাই মানুহে মৰমৰ গান।
সোণালী পথাৰৰ মাজতে কৃষকে দিয়ে জীৱন দান।
আঘোণ তই সচাঁই মনোৰম
অতি বিতোপন।
তই আহিলেই উলাহতে নাচি উঠে
কৃষকৰ মন।।

হেপাঁহৰ কাঁচিখন

– লক্ষ্যহীৰা ফুকন
ষষ্ঠ ষান্মাসিক

আঘোণৰ পুৱতি বেলা
কাঁচিখন তুলি ল'লে ৰহিমলা বায়ে,
তিনিটিকৈ পোনাকন, ৰুগীয়া পতিদেৱতা
উৱলি যোৱা ঘৰখনি
আৰু কত যে কি ?

কাচিখনৰো ধাৰ কমি
মামৰে ধৰাৰ উপক্ৰম,
তথাপি জানো ৰুধিব পাৰিব
মোৰ দুখনি হাতৰ অবাধ গতিক ?

মনৰ হেপাঁহ, আঘোণ আহক সঘনাই
মোৰ পোনাকেইটিৰ দৰে
অৱহেলিত বহুকেইটি পোনাকনে অন্তত
লাভ কৰিব হেপাঁহৰ এমুঠি অন্ন,
জাৰৰ এখনি বস্ত্ৰ।
আঘোণ মোৰ প্ৰিয়, হেপাঁহৰ আঘোণ
মৰমৰ আঘোণ, জীৱনৰ আঘোণ
ইতি ইতি ইতি.......।।

সোণালী আঘোণ

– মিণ্টু বৰুৱা
একাদশ শ্ৰেণী

আঘোণ, কিযে এক সুন্দৰ মাহ
যাৰ আঁৰত থাকে কত কৃষকৰ সপোনৰ
সোণালী দিন,
যাৰ মাজত কৃষকে বিচাৰি পাই নিজৰ
অৰ্থ উপাৰ্জন আৰু মৰম চেনেহৰ বান্ধোন।
সোণোৱালী সেই দিনকেইটাই সচাঁই এক
বুজাব নোৱাৰা অনুভূতি দি যায়।
আই অসমীৰ বুকুত নিজস্ব সৌন্দৰ্য দাঙি
কিযে অপৰূপতাৰ সৃষ্টি কৰে।
এই দিন কেইটিয়ে কত গাঁৱলীয়া
সমাজৰ মানুহৰ উপাৰ্জন পথ দেখুৱাই
হাঁহি-ধেমালিৰ লগতে সোণালী পথাৰৰ
মাজত ৰঙিলীহঁতৰ হাতৰ কাঁচিৰ ঘূৰণীত
কিযে অপৰূপ সৌন্দৰ্য বিৰিঙী উঠে।
সচাঁই এক বুজাব নোৱাৰা অনুভূতি
আনন্দৰ মাজত লুকাই থাকে
কত যে মানুহৰ দুখ বেদনাৰ যন্ত্ৰণা
কোনে বুজিব এই দুখ-যন্ত্ৰণা??

ধৰ্ষিতা

'(এগৰাকী নাৰীৰ সৃষ্টিত)

– জিতু বৰা
ষষ্ঠ ষান্মাসিক

জন্ম ল'লো নাৰী ৰূপে
মেলিলো জীৱন পাত
বিতোপন জীৱনত
সানিলে দুৰ্নাশ আৰু বিষাদ

সেউজ ধৰণী ঢাকি
ললিত স্বপ্ন ভাঙি
জীৱন মৰুময় কৰি
যায় লজ্জাৰ তৰণী খহি

ললিত যৌৱন হয় স্থবিৰ
কোঙা হয় কাল সৰ্পৰ হাতত
কিয় লয় আনৰ দেহ
নিজৰ সুখৰ কাৰণত

মিথ্যাৰ প্ৰেমেৰে মিষ্ট মাতেৰে
বহু নাৰী নিতৌ হয় ধৰ্ষণ
কৰ্মহীনতাক কৰ্ম প্ৰলোভনেৰে
কৰে যৌন নিৰ্যাতন

মানৱ অধিকাৰ এইয়াই নেকি
য'ত ধৰ্ষণকাৰীয়ে পায়
ফাঁচী কাঠত ধৰ্ষণকাৰীক
ৰিঙিয়াই ৰিঙিয়াই মূৰ দোঁৱাই

ধৰ্ষিতাৰ মান-মৰ্যদা ক'ত আজি
ন্যায়ৰ নামত বহু বছৰে যায়
ধৰ্ষিতাৰ সমতাৰ অধিকাৰ বিচাৰি
কিমান যে হাবাথুৰি খায়।

কাগজে কলমে ধৰ্ষণৰোধ
বাস্তৱ কিন্তু নাই
আইনৰ যেন ৰুগ্ন অৱস্থা
বিচাৰ কৰিলে দেখা যায়।

বাক স্বাধীনতা এইয়াই নেকি
ধৰ্ষিতাৰ মাত হেৰাই দহনত জাহ যায়
আৰক্ষী প্ৰশাসন কিয় নিৰৱ ?
গোপনীয়তাৰ মেৰপাকত কবলৈ যায়।

ব্ৰীড়া লহৰী আঁতৰ কৰি
যুঁজ দিয়ে যাম
শৱ যাত্ৰা হোৱালৈকে
ন্যায় সমতা বিচাৰি চাম।

জীৱনত পৰিলে কু-প্ৰভাৱ
দেহত পৰিলে দাগ
নৱ নাৰী সুস্থ হওঁক
অনুপ্ৰেৰণা দিয়ে যাম।।

জীৱন

– লক্ষীমাই গগৈ
একাদশ শ্ৰেণী

জীৱনে যেতিয়া নীৰৱ হৈ থাকে.....
তেতিয়াই এখন নদীৰ সৃষ্টি হয়।
সৃষ্টি হৈ বৈ যায় মোৰ নিৰৱধী জীৱন...
মৃদু-মৃদুকৈ ভাঁহি যাব ধৰে।।
মোৰ কবিতাৰ সুৰ।
ভাৱহীন হৈ থমকে মোৰ জীৱন
জীপাল হৈ উঠে মোৰ কবিতা।
সৰিস্পৰ্শিত মোৰ জীৱনৰ কবিতা
সুৰেৰে আপ্লিত কৰি তোলে
মোৰ কবিতাময় নিৰৱধী জীৱন।।

শেৱালী

– জৰ্দান বৰা
দ্বিতীয় যান্মাষিক

তুমি আহিছিলা শৰৎ কালৰ,
পুৱতি পুৱা.........
এবুকু আশা লৈ..............।
তোমাৰ আশাৰে মোক,
আনিব নতুন বতৰা।
তুমি আহিবা বুলি বাট চাই আছিলো,
মোৰ পদূলি শেৱালী গছজোপালৈ।
ক'ম বুলি মনৰ প্ৰতিটো কথা.........
ৰাখিছো মনৰ মাজত।
আনিব নিতৌ নতুন বতৰা
প্ৰতিটো ক্ষনত দি যাব
নতুনত্বৰ আগজাননী
কৈছিলো তোমাক,
মনৰ প্ৰতিটো
আশা, দুখ, সুখ
কৈছিলো জীয়াই থকা,
সংগ্ৰামৰ ছবিখন।
তুমি আহিছিলা সচাঁই,
পুৱতি পুৱা........।
তুমি আকৌ আহিবানে,
মোৰ মনৰ বতৰা ল'বলৈ।
বাট চাই ৰ'ম মোৰ শেৱালী গছজোপালৈ।

কলং পৰীয়া ডেকা

– ৰিম্‌লী চুতীয়া
একাদশ শ্ৰেণী

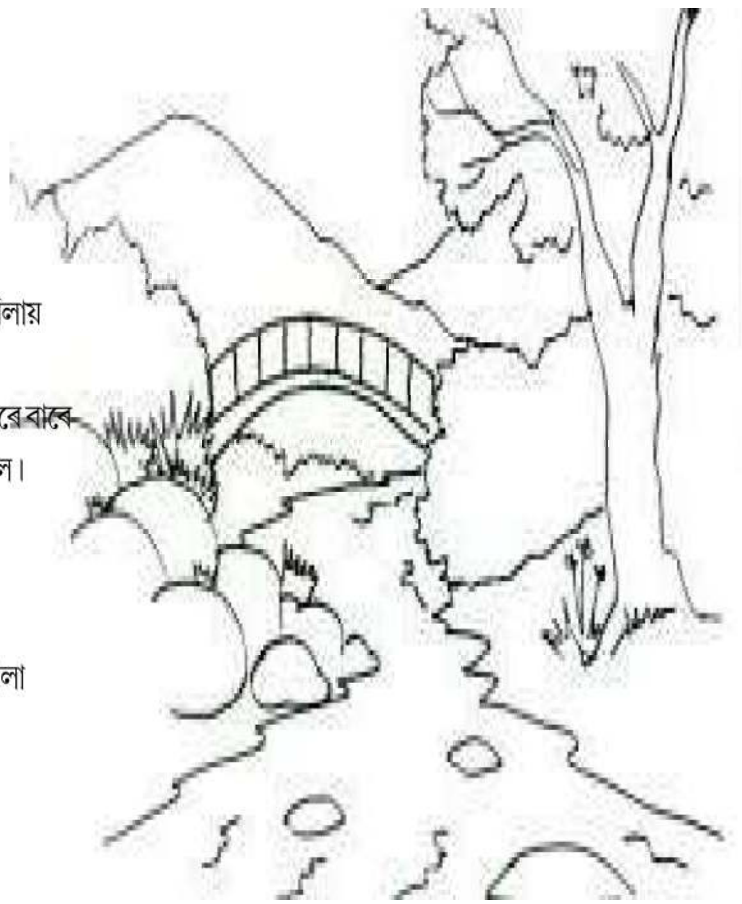

কলঙৰ পাৰত আবেলিবোৰ
আজিকালি
চঞ্চল হৈ পৰে,
জাননে ?
তোৰ বাঁহীৰ সুৰত কহুৱাডৰাই
প্ৰাণ পাই উঠে
বতাহজাকেও প্ৰাণোচ্ছল সুৰভি বিলায়
বুকুৰ আঁচলখন কপাই থৈ যায়।
নাচাওঁ বুলিও দেখোন চকু যায় বাৰে বাৰে
তোৰ দুচকুৰে সতে কথা পাতিবলে।

ঐ কলংপৰীয়া ডেকা
দিবি নেকি তোৰ হিয়াৰ বতৰা ?
দুচকুত তোৰ হেজাৰ সপোনৰ খেলা
দুবাহুত অসীম শক্তিৰ দোলা।
জানই দেখোন মইও যে এতিয়া
দিচাঙৰ দৰেই ভৰ যৌৱনা।
কথা দিলো তোক
সপোনবোৰ দুয়ো আদৰিম একেলগে
তই কাষত থাকিলে, বানে ধোৱা বাৰিষাও
পাৰ কৰিম হাঁহি মুখে।
আজৰি পৰত কলঙৰ পাৰত
সেউজীয়াৰ সতে খেলিম,
ভাগৰি আবেলিবোৰত জিৰাম তোৰ
দুবাহুৰ মাজত...........।।

জোনাক নিশা

– নৱনীতা শইকীয়া
প্ৰথম ষান্মাসিক

সৌ দূৰ আকাশত
নীলা নীলা ডাৱৰে
আকাশখন একেবাৰে ভৰি পৰিছে
যেন এখনি নীলা বস্ত্ৰহে
ৰাতিৰ আকাশত জোনৰ পোহৰে
উজ্বলি উঠিছে,
সৰুতে ককা-আইতাৰ মুখত শুনা
সাধুবোৰে আকৰ্ষিত কৰি তোলে
আকাশৰ প্ৰতি,
আকাশত তিৰবিৰাই থকা অগণন
তৰাবোৰৰ সৈতে উমলিবলৈ
মন যায়,
এই জোনাক ৰাতিৰ বুকুতেই
জোনাকী পৰুৱাবোৰে জাক পাতি
জিকমিকাই জিকমিকাই
ধেমালি কৰি
বনে বনে উৰি ফুৰে সেই
দেখি কেতিয়াবা সিহঁতৰ সতে
মিলি ঢাপলি মেলে মন
অসীমৰ দিগন্তলৈ।।

শাওণ

– দিম্পী চুতীয়া
তৃতীয় যান্মাসিক

শাওণৰ পথাৰ মানেই
খেতিয়কৰ হাল বোৱাৰ উচ্ছাহ
য'ত নাই দুখ ভাগৰ
ৰোৱনিৰ কঠিয়া ৰোৱাৰ ব্যস্ততা
য'ত থাকে হেজাৰ আশা
আৰু তাৰ মাজতেই ডেকা গাভৰুৰ প্ৰেম।
শাওণৰ পথাৰ মানেই
পথাৰত কঁঠাল খোৱাৰ মজা
আৰু তাৰ মাজত মানুহৰ মিলাপ্ৰীতি
কিন্তু, আজি যেন এই শাওণৰ পথাৰৰ
ছবিখন নিচিহ্ন হৈ গ'ল
এতিয়া এই শাওণৰ সেউজীয়া পথাৰখন
মানুহে যান্ত্ৰিকতাত ডুব গৈ কংক্ৰিটৰ
নগৰী কৰি পেলাইছে।।

অনুভৱৰ আঘোণ

– শৰৎ গগৈ
ষষ্ঠ ষান্মাসিক

আঘোণ আমাৰ দৰে চহা মানুহৰ
কাৰণে এক বিলাস
শাওণৰ পথাৰত গুজি থোৱা সোণগুটিৰ
হিচাপ কৰাৰ বতৰ আঘোণ
হাড়ভগা শ্ৰম আৰু ঘামৰ,
বানে ধুই নিয়া সপোনবোৰ
বাস্তৱ হৈ আনন্দ কৰাৰ বতৰ আঘোণ
আমাৰ দৰে মানুহৰ কিহৰ বিলাসীতা?
তথাপিও পোৱা নোপোৱাৰ হিচাপ ল'বৰ
অৱকাশ আঘোণে দিয়ে
সপোনৰ যদি শেষ আছে
আমাৰ দৰে চহা খেতিয়কৰ,
সেয়া আঘোণৰ বাদে একো নহয়।
আইৰ খৰ কাঁচিৰ শব্দত হালিজালি নচা মুখৰ হাঁহিটো

আৰু জিৰিক জিৰিক দেউতাৰ
কান্ধৰ ডাঙৰি ভাঁৰেৰে সৈতে
আমাৰ বুকুবোৰ উলাহেৰে উন্মোষ
এদিন আহিবিচোন তহঁতবোৰ
জুহালৰ কাষত বহি উম ল'ম স্মৃতিৰ
ন ধানৰ এমুঠি চাউল হাঁহে-মাহে খাই
জীৱনটোক আকৌ জুমি চাম
আঘোণৰ কুঁৱলীৰ মাজতে যদিও
ককাইটো এদিন হেৰাই গৈছিল
হাবিৰ মাজত স্বাধীনতাৰ বেলিটো
বিচৰাৰ চলেৰে
যদিও বাইজনীক ৰাং কুকুৰবোৰে
নেফানেফ কৰিছিল আঘোণৰ
কুঁৱলীৰ সুযোগ লৈ
স্মৃতিৰ ভৰালটো আগবাঢ়ি আহে
যদিও আঘোণৰ কোনোবাখিনিতে
তথাপি আঘোণেই আমাক
জীৱনটো জুমি চাবলৈ শিকায়
সেয়ে আঘোণ আমাৰ বাবে এক
বিলাসীতা জীৱনৰ
আহিবিচোন এদিন সকলোৱে
জুহালত বহি আঘোণৰ উম লম।।

নতুন অতিথি

– পল্লৱী বৰুৱা
প্ৰথম ষান্মাসিক

অতিথি এদিন আহিবা তুমি
মোৰ মনৰ পদূলিলৈ
ৰই থৈছো মই এজুপি শেৱালি
আহিবা বুলি মোৰ সমূখলৈ।
মোৰ পদূলিৰ শেৱালিজুপি
আছে সুগন্ধি বিয়পাই লৈ
মিঠা সুবাসে ভৰা মোৰ পদূলি
আছো মই তোমালৈ বৈ।
হে, অতিথি আহিবানে তুমি ?
আছো পুষ্প হাতত লৈ,
তুমি আহিলে জানিম আমি
শেৱালি ফুলিব শৰতক লৈ।
কৃষ্টি কৰিব শেৱালি পাহিয়ে
নিয়ৰে তিয়াব তোমাৰ চৰণ;
পুৱাৰ কোমল কিৰণে
জিলিকাব তোমাৰ মুখৰ বৰণ।

সন্ত্রাস

– ৰাজশ্ৰী শইকীয়া
তৃতীয় ষান্মাসিক

উত্তোৰণৰ এখন বিশাল পৃথিৱী..........
কত যে হাঁহি আৰু কত যে কান্দোন
কেতিয়াবা হতাশ আৰু কেতিয়াবা নিষ্পাপ
তাতেই উৰি ফুৰে নানা ৰঙী হাজাৰ পখিলা
বিলাই মাথো আলোকৰ জ্যোতি,
জননীৰ কোলাৰ কেচুৰাৰ ক্ৰন্দন
হেৰাই যোৱাৰ নিৰীহ ব্যাকুলতা
আৰু যে কত কি....
চাৰিওফালে কেৱল হত্যা, হিংসা
বিস্তাৰিত মাথো দুখৰ চকুলো,
নাই আজি ধৰণিৰ সেই
আনন্দৰ বিশাল জোঁৱাৰ।
কত নিৰীহৰ তেজেৰে খেলা ফাকু ;
হাঁহি হাঁহিয়েই কৰা হত্যা
নিজ ভাতৃ-ভগ্নীক।
কত যে নিদাৰুণ এই সন্ত্ৰাস,
নালাগে আৰু এনে দিন
বিচৰা নাই আৰু এনে সময়
বিলাই দিয়া মাথোঁ সুখ শান্তি
উজ্বল হওঁক এই বিশাল ধৰণী
সঞ্জীৱিত হওঁক সকলোৰে
সুখ আৰু হাঁহিবোৰ।।

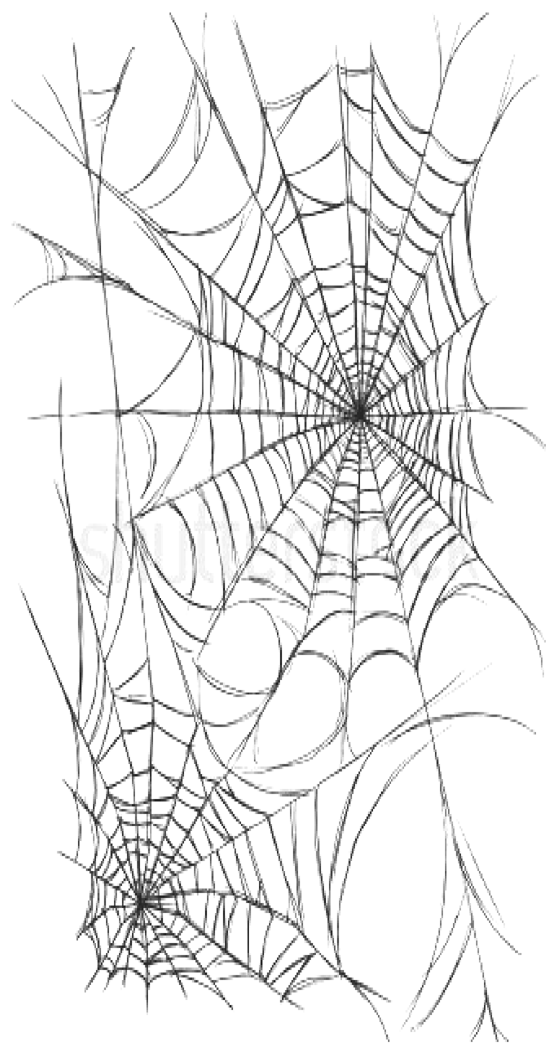

উৰুখা পজাৰ গান

– মঞ্জিত হাজৰিকা
পঞ্চম যান্মাসিক

বিন্দুৰ সমষ্টি যি এতিয়া ৰিক্ত হৃদয়
বালিৰ ক্ষুদ্ৰ কণিকাত জিলিকি উঠে আশাৰ মৰিচিকা
পৰি ৰয় অচেতন শামুকৰ খোলা
ঠিকনাবিহীন পথত বীভৎস আৰাও
মহাসংগ্ৰামৰ অবিৰত আক্ৰমনত
পংগু হয় ধৰাৰ বুকু।
সাধু কথাৰ টেপোলাত বন্দী হয় অস্তিত্ব
নিৰ্জনতাৰ কোলাত শুই আছে
ধৰাৰ সেউজীয়া গছ বন।
সলিল নিদ্ৰাৰ সেউজীয়া হাঁহি
ভালপোৱা গৰাখহনীয়াৰে আৰম্ভ হয়
ঋতুৰ সংহাৰ মূৰ্ত্তি।
পাগলৰ দৰে সি এতিয়া বিলাপ কৰে
যৌৱন তুমি আকৌ আঁহা
মই ইয়াতে ৰৈ আছো।

আমাক শান্তি লাগে

– চিম্পী দাস

আমাক শান্তি লাগে
লাগে মাথো এখন
সুন্দৰ সমাজ
য'ত নাই কোনো
জাতি ধৰ্মৰ ওপৰত ভেদাভেদ
আমাক শান্তি লাগে।

শান্তি শান্তি বুলি মানুহ ব্যাকুল হয়
নেদেখে নুবুজে নাজানে
শান্তিনো থাকে ক'ত
শান্তি অশান্তি যে মানুহৰ সৃষ্টি
সেই কথাকেনো মানুহক
শিকাই বুজায় কোনে

অশান্তি সৃষ্টি কৰি
শান্তি বিচৰা মানুহজাক যে
অধম পাপী
কোনে জানে
কাৰ হাতত কাৰ প্ৰাণ যায়
কোনে জানে
ক'ত কেতিয়া বিপদ হয়, তথাপিও,
আজি আমাক শান্তি লাগে, কিন্তু
শান্তি বিচাৰি পায় অশান্তি পদে পদে
অশান্তি যে গাৰ লগত
ছাঁটো দৰে ঘূৰি ফুৰে, তথাপিও
আমাক শান্তি লাগে।।

বিষ

– মনোজ হাজৰিকা
প্ৰথম ষান্মাসিক

'প্ৰাণৰ' মমতা পাহৰি দেহৰ ভাজে ভাজে
বৈ যোৱা এক অফুৰন্ত শক্তি।
নাই কোনো ৰং, নাই কোনো শব্দ
ই মাথো এক বুজাব নোৱাৰা গতি।।

জীৱন মৰণ একাকাৰ কৰি দিয়ে,
কেৱল যান্ত্ৰনা, নাই জাতি ভেদ নাই প্ৰথা।
বিশ্বাস মই সন্দেহ নাই, নাই কোনো ভাষা
হ'লেহে বুজিব যান্ত্ৰণা কি নকৰে নকৰে আশা।

এক অনুভৱ, এক বুজাব নোৱাৰা যান্ত্ৰনা
নাথাকে নাথাকে যাৰ কোনো কালেই শান্তনা
নহয় শিমলু তুলা কপাহৰ দৰে কোমল
ই এক অপূৰ্ব যান্ত্ৰণা কেৱল বিষ বিষ বিষ।।

নীলা খামৰ চিঠি

শ্ৰীলক্ষ্যহীৰা ফুকন
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

মৰমৰ

কবিতা

মৰম ল'বি। বহুতদিনেই হ'ল তোক নেদেখা। মা-দেউতা সকলোকে মোৰ শুভকামনা তথা আশিষ জনাবি। ভণ্টিজনীকো মোৰ অযুত মৰম যাচিবি। মৰমবোৰ চিৰদিন অটুত ৰাখিবি আজিৰ দৰেই। আজিৰ বিজ্ঞানৰ ধামখুমিয়াৰ সময়ত তোলৈ এখন চিঠি লিখিবলৈ টেবুলত বহিছো, মোৰ বুকুত কিমান মৰম আছে তই বুজি ল'বি। মা-দেউতাৰ পিছতেই মোৰ বুকুত তোৰ নাম, সময় পালে ল'ৰালিৰ চিঠিবোৰ খুলি চাবি, হয়তো এতিয়াও নতুনৰ গোন্ধ ভালদৰেই আছে।

যোৱাবাৰ দেউতা হঠাতে ঢুকাই থাকিল। হয়তো খবৰ পালি। বহুত কষ্ট কৰিবলগা হৈছে হেঁপাহৰ ঘৰখন ঠন ধৰাবলৈ পুনৰ আগৰদৰে আৰু মৰমৰ আইক সুখত ৰাখিবলে। তোৰো জানো কম কষ্ট, বিকলাঙ্গ ভনীজনী আৰু ৰুগীয়া আই। এটা কথা মনত ৰাখিবি, "ভগৱানে যি কৰে সকলোবোৰ ভালৰ বাবেই কৰে"। গতিকে সকলো পৰিস্থিতিতে নিজৰ মনটোক সংযত কৰি ৰাখিবি।

"জীৱনটো এখন টুলুঙা নাৱৰ দৰে"। সদায় মনত ৰাখিবি। যদি নাওখন দিশভ্ৰষ্ট হৈ যায় তেতিয়া কিন্তু ডুবি যাব। জীৱনৰ সোপানবোৰ ইয়াৰ পৰাই শিকিবি।

মোক অলপ টনকীয়াল হবলৈ দে, মাৰ লগতো কথা পাতিছো, তোৰো মা-দেউতাক জনাবি। ব'হাগতে তোক নিজৰ কৰি অনাৰ মন আছে। চিন্তা নকৰিবি, তোৰ ঘৰখনৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব মোৰ। ময়োতো এতিয়া শিকিলো জীৱন কি........ জীৱনৰ সাধনা কি............?

শেষত পুনৰবাৰ মোৰ মৰম লবি। চিন্তা নকৰিবি, মই শৈশৱৰ মইতোয়েই হৈ আছো। সুখৰ আৰাধনাৰে উপচি পৰক তোৰ জীৱন। এয়ে কামনা।

ইতি,
লক্ষ্য

নীলা খামৰ চিঠি

গীতাঞ্জলী দাস
একাদশ শ্ৰেণী, বিজ্ঞান শাখা

পূজনীয় দেউতা

মৰম ল'বা।

পুৰাৰ কোমল ৰ'দজাকৰ দৰে তোমাৰ ওঁঠৰ হাঁহিত এক বুজাব নোৱাৰা আনন্দ অনুভৱ কৰো। তুমি জানানে মোৰ ঘৰলৈ ইমান মনত পৰে। তুমি যে মোক সেইদিনা হোষ্টেলত থৈ গৈছিলা জানানে মোৰ বুকুত এক প্ৰচণ্ড ধুমুহাৰ বা বলিছিল, মই ভাৱিছিলো পাৰিম জানো তোমাৰ অনুপস্থিতিত এদিনো থাকিবলৈ বৰকৈ মনত পৰে জানা তোমাৰ মুখৰ সেই মাতষাৰলৈ তুমি যে মোক মাতা, "আইজনী ক'ত গ'লা মই বজাৰৰ পৰা আহিলো"। এই মাতষাৰে আজিও মোক বহুত ৰিঙিয়াই মাতে। মইযে ইয়াত বহুত আনন্দৰ মাজতে আছো তথাপি তোমাৰ অনুপস্থিতিত সেই আনন্দৰো কোনো ৰস নাইকীয়া হৈ যায়। ঘৰৰ সকলো আশাকৰো ভালে আছে। মোৰ যে সেই সৰু সৰু পুতলা কেইটা তুমি যেন মোক সৰু থাকোতেই আনি দিছিলা সেই পুতলা কেইটা মোৰ লগত মই সদায় ৰাখো যেতিয়া তোমালৈ মনত পৰে মই সেই পুতলা কেইটাৰ লগতে কথা পাতো। ইমান যে মনত পৰে মোৰ তোমালোকলৈ। তোমালোকে মোক যি আশা কৰি ইয়ালৈ পঢ়িবলৈ পঠাইছা মই তাৰ এটা সু ফলাফল দিম বুলি তোমালোকক মই কথা দিলো। তোমালোকৰ কষ্টৰ ফল মই তোমালোকক ঘূৰাই দিম। আৰুনো কি কম তোমাৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলো।

ইতি
তোমাৰ মৰমৰ জী গীতাঞ্জলী

নীলা খামৰ চিঠি

ডিম্পী বৰা
স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

মৰমৰ

পত্ৰবান্ধৱী, জ্ঞানশ্ৰী

মৰমবোৰ ল'বা। সুধিচা নহয় কেনে আছো। কৈ আছো ৰ'বা। তাৰ আগতে তোমাৰ ভাল বুলি জানি এটি দীঘলীয়া উশাহেৰে সামৰিছো কিছু সময়ৰ বাবে এটি ভাললগা প্ৰতীক্ষা।

অ, সুধিছা নহয় কেনে আছো, ভাল মোৰ। অলপ আগত দেউতাই ক'লে মাজুলী হেনো বহুত দূৰ। মেপখন উলিয়াই চালো বেছি দূৰ যেন নালাগিল দেখোন। মই চিঠি লিখা কলমটোৰেই চোন মেপখনত মাজুলী ঢুকি পালে। ধেমালী কৰিছো, জানো মাজুলী বহুত দূৰ, কিন্তু তোমাৰ বন্ধুত্ব আৰু শব্দই চমু কৰিছে এই দীঘলীয়া বাট।

কেতিয়াবা ভাবো একো নিদিলে ভগৱানে মোক! যোগ্যতাৰ সন্দিহানত হেৰাই যাব নেকি মাজুলী আৰু গোলাঘাটৰ দুজন ডাকোৱালৰ তোমাৰ-মোৰ ঘৰলৈ হৈ থকা সঘন অহা-যোৱা।

বাৰু বাদ দিয়া সেইবোৰ। এটা কথা মই হোষ্টেল এৰি ঘৰলৈ গুছি আহিলো। এতিয়া ঘৰৰ পৰায়ে যোৱা হয় একাডেমিলৈ।

ক্ৰমশঃ টুটি আহিছে লেমৰ পোহৰ। আজিলৈ ইমানতে সামৰো শব্দৰ বান্ধোন। বাহিৰত ফৰিংফুটা জোনাক আৰু জিলিৰ চিঞৰ। ভাল লাগে জোনাক আৰু জিলিৰ যুগলবন্দী। এফালে জোনাকৰ স্নিগ্ধতা আৰু আনফালে স্নিগ্ধতাবোৰক উপলুঙা কৰাৰ বাবে জিলিৰ দুৰন্ত প্ৰয়াস। খুলি দিবলৈ খিৰিকীখন নাই মই পঢ়া কোঠাত- সোমাই আহে যদি আহক জোনাকৰ পোহৰ এনে আশাৰে। ভাল ঘৰ এটা এতিয়াও সপোন হৈয়ে আছে। দেউতাৰ কষ্টত সদায় সাৰে থাকে আমাৰ হাঁহি।

আজিলৈ হ'ব দিয়া। আমাৰ ঘড়ীটো বেয়া হ'ল। কাইলৈ বৰমাহঁতৰ ৰেডিঅ'ত চিত্ৰগীত দিলেই দৌৰিব লাগিব একাডেমিলৈ।

তুমি আকৌ উত্তৰ নিদিয়াকৈ নাথাকিবা।

ইতি
তোমাৰ পত্ৰবন্ধু নীল

নীলা খামৰ চিঠি

ববিতা নাথ
স্নাতক দ্বিতীয় ষান্মাসিক

প্ৰিয়,

মেঘমল্লিকা

মোৰ মৰম ল'বা। তুমি ভালে আছানে নাই মই নোসোধো কিয় জানো আজি হঠাৎ তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰিল। বাহিৰৰ উৰুঙা বতাহজাকে মনটো কোবাই গ'ল সেয়েহে হাতত কলমটো তুলি ল'লো তোমালৈ আকৌ এখন চিঠি লিখো বুলি। জানানে মেঘা তুমি এৰি যোৱা দিনৰপৰা তোমাৰ স্মৃতিবোৰকে বুকুত সযতনে ৰাখি থৈছো। তুমি দিয়া ৪৫ পৃষ্ঠাৰ সেই চিঠিখন আজিও হৃদয়ৰ নিভাজ কোণত সজীৱ কৰি ৰাখিছো যদিও চিঠিখন দেট যোৱা কেলেণ্ডাৰৰ দৰে হৈ পৰিল। নাজানো মেঘা আজি তোমালৈ কিয় ইমান মনত পৰিছে। জনম জনম একেলগে থকাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি মোক মাজ বাটত বঠা নাইকীয়া নাৱৰ দৰে এৰি থৈ গুচি গ'লা। তোমাৰ অবিহনে মোৰ এই অকলশৰীয়া জীৱনটো কেনেকৈ জীয়াই থাকিম এবাৰো নাভাবিলা। ধেৎ কি যে গাই আছো ইমানবোৰ পঢ়িবলৈ তোমৰ ছাগে সময়ে নহ'ব। মেঘা লগৰ এজনৰপৰা গম পালো তোমাৰ বোলে মাঘৰ ২০ তাৰিখে বিয়া। তোমাৰ প্ৰেমত পাগল এই অনুৰ তোমাক দিবলৈ একে নাই মেঘা। গোটেই জীৱন তুমি সুখী হোৱাৰ আশাৰে নতুন সম্পৰ্কটো চলাই নিবা মেঘা। তুমি যদিও মোৰ লগত নাই তোমাৰ মৰমবোৰ সদায়ে মোৰ লগত মোৰ তেজে তেজে প্ৰবাহিত হৈ থাকিব। ভগৱানে তোমাক কুশলে ৰাখক মেঘা।

ইতি-
তোমাৰ পাগল
অনুৰাগ

নীলা খামৰ চিঠি

শৰৎ গগৈ
স্নাতক ষষ্ঠ ষান্মাসিক

মৰমৰ "নীলাঞ্জনা"

চিঠিৰ দ্বাৰাই পঠোৱা মৰমবোৰ ল'বা। তুমি কুশলে নাই বুলি জানো, কুশলে থাকিবানো কেনেকৈ। গাঁৱে-ভূঁয়ে, ৰাজপথে হাজাৰ জনতাৰ চিঞৰ, দাম্ভিক শাসকৰ অন্ধ শাসনত সুখ বা থাকিব ক'ত! অসমী আইৰ বুকুখন এতিয়া তেওঁৰেই সন্তানৰ তেজেৰে সেমেকা, জননীৰ আহ্বানত আগবাঢ়ি অহা ডেকা আৰু কিশোৰৰ দেহ ঢলি পৰিছে বুলেটৰ আঘাতত। বাৰুদ আৰু মানুহ পুৰা গোন্ধত কেনেকৈ কুশলে থাকো। দেশৰ আহ্বানত মইও নামি পৰিছো ৰাজপথত, দেশ বুলিলে জানো আদেশ লাগে কাৰোবাক। তুমিও ৰাজপথত নামি পৰিছা বা তেনে নহ'লেও তোমাৰ বুকুতো যে একুৰা জুই উমি উমি জ্বলি আছে বুলি ধৰি লৈছো।

জানা নীলাঞ্জনা, এইবাৰ মাঘ বিহুটোৰ একেবাৰে উখল-মাখল পৰিবেশ নাই। কুটুমে কুটুমক মাৰি কেনেকৈ বাৰু উৰুকাৰ ভোজ খাওঁ। মই যে আজি-কালি একেবাৰে ভালকৈ টোপনি যাব নোৱাৰো ৰাতি, চিল-মিল সপোনত এগালমান হাহাকাৰে বেঢ়ি লৈ কিবা-কিবি প্ৰশ্ন কৰে মোক। মই বৰ অসহায় হৈ পৰো সপোনত সাৰ পাই উঠি।

নীলাঞ্জনা, শেষ বুলিলেই আচলতে সকলো শেষ হৈ নাযায়। বহু ব্যস্ততাৰ মাজতো দেশৰ, পৰিয়ালৰ প্ৰতি থাকি যোৱা দায়িত্ববোধকনৰ দৰে তোমাৰ প্ৰতিও মোৰ বুকুৰ কোণত অনুৰাগ শেষ হৈ যোৱা নাই। জানাই, এটা শিক্ষিত নিবনুৱাৰ অসহায় কিমান। ৰুগীয়া দেউতা আৰু পাকঘৰৰ ধোঁৱা লাগি লাগি গাঁঠিৰ বিষত কোঙা কৰা মাজনীক শান্তিত থব নোৱাৰা দুখতো মোৰ গভীৰ। মই পাৰোমানে চেষ্টা কৰিছো শিকিবলৈ স্বাৱলম্বীতাৰ পাঠ, মাথো তুমি প্ৰেৰণা হৈ থাকা মোৰ সদায়ে। নিসংগতা আৰু অৱহেলাৰে জানো জীৱন যাপন কৰিব পাৰে কোনোবাই। শেষত এগালমান আন্তৰিকতা তোমালৈ, তোমাৰ প্ৰগলভ হাঁহি-কথা-বাৰ্তাই মোক অফুৰন্ত প্ৰেৰণা দিয়ে পৰিয়ালৰ, সমাজৰ, দেশৰ প্ৰতি থকা কৰ্তব্য পালন কৰিবলৈ। শেষত মৰমেৰে-

তোমাৰ মৰমৰ
"অনুভৱ"

নীলা খামৰ চিঠি

অপ্ৰাপ্তিৰ এমুঠি সুখ

বিষাদে ভৰি থকা তাইৰ মুখত কিমান দিন হাঁহি নাই, শেৱালী বৰাই সন্তৰ পাহৰিল। কিদৰে জীৱন বাটত আগুৱাব খুজিছিল আৰু আজি কি হ'ল! উহ! তাই যেন ভাবিবও পৰা নাই। সেই যন্ত্ৰণাৰ বুকুৰ বিষ আজিও কমা নাই। তাই কৰবাত পঢ়িছিল যে 'সপোন ভঙা যন্ত্ৰণা বৰ বেদনাদায়ক আৰু মানুহক জীয়াই জীয়াই হত্যা কৰে। হয় কথাটো এশ শতাংশ সচাঁ। আজি তাৰ মৰ্ম ভালকৈয়ে অনুভৱ কৰিছো।

আনকেইখনতকৈ বেলেগ এই চিঠিৰ ভাষা, কিয়নো তাই জীৱনৰ শেষ চিঠি। হয়তো আৰু কেতিয়াও তাইলৈ চিঠি নাহে তাই প্ৰিয়জনৰ পৰা। সেই বাবেই লিখিছিল "বিদায় প্ৰিয়তমা" এই জনমত আৰু কেতিয়াও অহা নাই এইখনৰ পাছত অন্য চিঠি। চিঠিখন অহাৰ পাছৰ পৰা যেন শেৱালী এক যন্ত্ৰ হৈ পৰিল। তেওঁৰ নীলা চিয়াঁহীৰ অক্ষৰ কেইটাই এতিয়াও যেন বুকুত আঁচুৰ মাৰে সময়ে সময়ে। চিঠিৰ শব্দই এতিয়া কপাঁই বুকু। পাহৰি থাকিব খুজিও বাৰে বাৰে মন যায় সেই চিঠি পঢ়িবলৈ আজিও মেলি লৈছে তাই প্ৰিয়জনৰ শেষ চিঠি। তেওঁ লিখিছিল তাইলৈ-

প্ৰতি

মৰম। সৰ্বপ্ৰথমে মোৰ মৰম গ্ৰহণ কৰিবা। আশাকৰোঁ তুমি কুশলে আছা। মোৰ ভাল। মোৰ মা-দেউতা আৰু মৰমৰ পিকু (কুকুৰ) ৰো ভাল। মই বহুত ভাগ্যবান , কিয় জানা তোমাৰ দৰে এগৰাকী প্ৰেমিকা পাই। যি মোক 'মা'ৰ দৰে যত্ন লয়। তুমি মোক প্ৰেমৰ জীৱন দি ধন্য কৰিলা।

সেই এতিয়াও মনত আছে, স্পষ্টকৈ আমাৰ চিনাকী পৰ্ব। তুমি সন্ধিয়া দৈয়াঙৰ পাৰত বহি গোৱা কবিতা শাৰী কেইটা বুকুত আজিও ধ্বনিত্ব হৈ আছে। তুমি প্ৰাণ ঢালি আবৃত্তি কৰিছিলা যে-

দিশহাৰা তৃষ্ণাতুৰ চকুলো সৰেনে
বকুল বনত?
নিয়ৰ সৰেনে দূবৰি বনত?
শৰতৰ জোনাকত শেৱালীৰ
মালা গঁথা ছোৱালীজনীৰ
আছেনে ঠিকনাটি?

বুকুৰ আপোন সকলে কৰে যদি প্ৰতাৰণা
সহিব পাৰি জানো তাৰ বেদনা।
নীৰৱে চকুলো সৰে কলিজাৰ ৰঙা তেজ
সেই ছোৱালীজনী কোন?
আছেনে তাইৰ আলসুৱা হৃদয়ৰ ঠিকনাটি?
বুজেনে তাইৰ হৃদয়ৰ ভাষা
কিয় কৰে তাই হৃদয় নিঠৰুৱা।

উহ্ কবিতাটো শুনি মোৰ চকুলৈ আপোনা-আপুনি চকুলো বৈ আহিছিল। এখন নদীৰ দুটি পাৰ কেতিয়াও লগ হ'ব নোৱাৰে। ঠিক দুখন ভিন্ন সমাজে কেতিয়াও এক হ'ব নিবিচাৰে নিজৰ স্বাভিমানক এৰি। তুমি বা মই সকলো কথা বুজি পাওঁ, কিন্তু মানি ল'ব নোৱাৰো বাস্তৱক। সমাজৰ কথা ভাবি, পৰিয়ালৰ কথা ভাবি বহুবাৰ চেষ্টা কৰিছো দুয়ো দুয়োৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ, কিন্তু পৰা নাছিলো। মোৰ ৰুগীয়া মায়ে আমাৰ সম্পৰ্কৰ গভীৰতাৰ কথা জানি আৰু ৰুগীয়া হৈ পৰিছে। সমাজৰ আগত, পৰিয়ালৰ আগত ঘৰৰ মান ৰাখিবলৈ মই নিজক তিলতিলকৈ শেষ কৰিব খুজিছো। আৰম্ভ কৰিব খুজিছো এক অভিশপ্ত জীৱন। য'ত থাকিব তোমাৰ চকুলোৰ অভিশাপ, আন কাৰোবাৰ হাঁহিৰ অভিশাপ আৰু মই এই অভিশাপৰ মাজত নিজক সুখী কৰি ৰখাৰ অভিনয় কৰিম, চিৰদিন তোমাৰ প্ৰতাৰক হৈ। অসহায় দৰে মাজৰাতি উচুপিম তোমাক মনত কৰি, আশীষ মাগিম ভগৱানক তোমাৰ সুখ কামনাৰে।

বিষাদ হৃদয়ে লিখা শব্দ প্ৰেৰণা হৈ যেন তুমি জীৱনত আগুৱাই যাবা আৰু নিজ কৰ্তব্য পালন কৰা। এয়া জীৱনৰ প্ৰকৃত ধৰ্ম দুখন হৃদয়ৰ মিলনে হাজাৰ জনৰ হৃদয় ভঙাটো বেয়া কথা, কিন্তু হাজাৰজনৰ সুখৰ কাৰণে দুখন হৃদয় ভঙাটো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। আজি মোৰ হৃদয় যদিও বিষাদে আৱৰা তথাপিও মই বহুত সুখী। কিয় জানা ঘৰৰ কথাত সন্মতি দিয়াত মা-দেউতাৰ মুখত হাঁহি আকৌ ঘূৰি আহিছে। ঠিক প্ৰকৃত প্ৰেম এইয়াই য'ত ত্যাগ থাকে, অপ্ৰাপ্তীত এমুঠি সুখ লুকাই থাকে। আজি তুমি মোৰ কাষত নাথাকা সচাঁ, কিন্তু প্ৰতি পলে পলে তুমি মোৰ কাষত ৰবা সোঁৱৰণ হৈ।

অ' শুনা শনিবাৰে সময় পালে নিশ্চয় আহিবা আপোন দৈয়াঙৰ পাৰলৈ। শেষ বাৰৰ বাবে চাম তোমাক হেপাঁহ পলুৱাই। বিদায় মাগিম তোমাৰ পৰা অহা জনমত লগ পোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে।

ইতি

তোমাৰ প্ৰিয়তম

চিঠিখন পঢ়ি আপোনা-আপুনি বাগৰি আহিছিল সুখৰ দুডাল অশ্ৰুৰ মালা। ওঁঠত ফুটি উঠিছে এক আচাৰ্য্যকৰ হাঁহি। নিজকে সুখী সুখী অনুভৱ কৰি শেৱালীয়ে, "দৈয়াঙৰ বুকুত বৈ থাকক যেন সদায় সিহঁতৰ পবিত্ৰ প্ৰেমৰ স্মৃতিবোৰ" ভাবি ভাবিয়ে চাই পঠিয়ালে খিৰিকীৰে সন্মুখৰ ধাননিত কিচিৰ -মিচিৰ গীত গোৱা চৰাই জাকটোলৈ।

-পৰশমণি চুতীয়া
পঞ্চম ষান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

নীলা খামৰ চিঠি

দিম্পী চুতীয়া
স্নাতক তৃতীয় ষান্মাসিক

মৰমৰ

কুশু

তোৰ মৰমসনা হাঁহিটোৱে বৰকৈ আমনি কৰে। আজি বহুত দিনেই হ'ল তোৰ মৰমসনা মাতযাৰ শুনা নাই। তোৰ ৰিণিকি ৰিণিকি সুৰৰ শব্দ কেতিয়াবাই ক'ৰবাত বিলীন হৈ গ'ল। মানসিক বেমাৰে তোৰ মন, প্ৰাণ কোনোবা অচিন দেশলৈ লৈ গ'ল যেন পাওঁ। সেয়ে কিজানি তোৰ আগৰ অৱস্থা আৰু নাই। আজি তই মানুহৰ মাজত কথা পাতিবলৈ বেয়া পোৱা হলি কেৱল চিন্তাৰ সাগৰত ডুব গৈ থাক। ঘৰখনত তোক লৈ বৰ চিন্তা। তোৰ স'তে কটোৱা সেই সুখৰ, হাঁহিৰ দিনবোৰ আমাৰ বাবে স্মৃতিৰ পাত। ঘৰৰ আটাইতকৈ লখিমী ছোৱালী বুলি কোৱা হয় তোক। কিবা এটা বেয়াকৈ ক'লে অকনমানতে অভিমান কৰি মুখ ফুলাই থকা তোৰ বেৰীয়া গজা দাঁতকেইটা, এইবোৰ কথাই মোক বৰকৈ আমনি কৰে। সেই পখিলা হৈ উৰি ফুৰা ছোৱালীজনী যে আজি কেৱল ভিতৰতেই সোমাই থাকি ভাল পাই বুলি ক'লে কিবা আচৰিত লাগি যায়। কেতিয়াবা কেতিয়াবা ভগৱানৰ ওপৰত মোৰ খং উঠে। ভগৱানে তোকহে কিয় এনে কৰিলে। তোৰ মুখৰ হাঁহিটো কাঢ়ি নিলে। তই বাৰু কেতিয়াকে মোক ভালদৰে কথা কবি, তোৰ মৰমৰ মাতযাৰৰ বাবে অপেক্ষাৰে ৰৈ আছো।

ইতি

তোৰ মৰমৰ বা

নীলা খামৰ চিঠি

মৰমৰ

জুমি, ৰীমা, মামুহঁত

নাজানো আজি মোৰ তহঁতলৈ কিয় ইমান মনত পৰিছে। ৰাতিপুৱাৰেপৰা দিয়া কিনকিনিয়া বৰষুণজাকত তহঁতলৈ বৰ মনত পৰিছে। ম'বাইলতে কথা পাতিব পাৰিলোহেঁতেন, কিন্তু আজি মন যোৱা নাই। আজি হোষ্টেলতো বৰ ভাল লগা নাই অ'। সেয়ে চিঠি এখনকে লিখিছোঁ। মোৰ নিজৰ আপোন বুলিবলৈ পৰিয়ালটোৰ বাহিৰে তহঁতকেইজনীয়েই। মই জানো তহঁতৰো মোলৈ মনত পৰে। কিন্তু কি কৰিবি উপায় নাই। গৱেষণা কৰিবলৈ আহিছোঁ যেতিয়া কিছু কষ্ট আৰু ত্যাগ কৰিবই লাগিব। হ'ব দে, এইবোৰ কথা বাদ দে। তহঁতৰ খবৰ কেনে? আমাৰ গাঁৱত Girls Gang টো আছেনাই? নে মইইয়ালৈ আহিলত ভাগি গ'ল? অ' এবাৰ যে আমি দশত শ্ৰেণীত থাকোতে নজনাকৈয়ে নতুনকৈ অহা ছাৰক ভয় খুৱাইছিলো আৰু পিছত গোটেই দিন স্কুলত থিয় হৈ আছিলো। সেইদিনাৰ জুমিৰ মুখখনলৈ মনত পৰিলে মোৰ আজিও হাঁহি উঠে।

কিন্তু, আজি তহঁতি মোৰ কাষত নাই। এক গুৰু-গম্ভীৰ জীৱন। চাৰিওফালে ব্যস্ততা আৰু ব্যস্ততা।

হ'ব দে আৰু নিলিখো। আমাৰ গাওঁখনো ছাগে বহুত সলনি হ'ল। বহুত দিন গাঁৱলৈ যাবই পৰা নাই। মোৰ মাহঁতৰ খবৰ কৰি থাকিবি।

সোনকালে লগ পোৱাৰ আশাৰে অপেক্ষা কৰিম এখন চিঠিৰ বাবে।

ইতি

মণিষা (তহঁতৰ মানু)

প্ৰতিবেদন চ'ৰা...

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিক স্মৰণ কৰিছো যিসকল ব্যক্তিৰ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ ফলস্বৰূপে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান গঢ় লৈ উঠিল।

পোন প্ৰথমে ঐতিহ্যমণ্ডিত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় ড০অপূৰ্ব শইকীয়া ছাৰকে প্ৰমূখ্য কৰি শিক্ষাগুৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু মৰমৰ ভাইটি-ভণ্টিসহপাঠী সকললৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম যাচিলো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বহুমূলীয়া ভোটৰদ্বাৰা ফৰকাটিং মহাবিদালয়খনৰ পোনপ্ৰথম মহিলা সভাপতি হিচাপে জয়ী হ'লো সেই সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ অশেষ ধন্যবাদ আৰু চিৰ কৃতজ্ঞ।

সভাপতি হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰা পাছৰেপৰা মনত অযুত সাহসেৰে মহাবিদ্যালয়ৰ কাম-কাজৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হ'লো। সভাপতি হিচাপে যিমানখিনিলৈকে পাৰো সকলো ধৰণৰ কাম-কাজ কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শৈক্ষিক, সামাজিক সকলো সমস্যা অধ্যক্ষ মহোদয়ক অৱগত কৰি সমাধানৰ চেষ্টা কৰিছিলো।

মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সামাজিকভাৱে সচেতন কৰিবৰ বাবে বিভিন্ন সময়ত সংঘটিত সমাজবিৰোধী কাৰ্য কলাপক সকলোৰে একতাৰে বিৰোধিতা কৰিছিলো। ধৰ্ষণৰ দৰে সামাজিক বিৰোধী ঘটনাৰ ওপৰতো ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী মিলি সজাগতা সভা ও কৰিছিলো। ক'ৰনা মহামাৰী বাবে আমাৰ কাৰ্যকালৰ কিছু অংশ আমি মহাবিদ্যালয়ৰ কাম-কাজৰপৰা আঁতৰি থাকিবলগীয়া হৈছিল। সেয়ে কিছুমান আমি অনুষ্ঠান পতাৰ চেষ্টা কৰিছিলো। ক'ৰনা মহামাৰীৰ বাবে কিছুমান পৰিকল্পিত কাম আধৰুৱা হৈ ৰ'ল। মহাবিদ্যালয় এখনৰ সকলো সমস্যা একে বছৰতে দূৰ কৰাতো সম্ভৱ নহয়। গতিকে পৰৱৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাই এই ক্ষেত্ৰত পদক্ষেপ ল'ব বুলি আশা কৰিলো লগতে শুভকামনা যাচিলো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা সকলো ধৰণৰ কাৰ্যসূচী, বিভিন্ন ধৰণৰ সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতা, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস, ক্ৰীয়াভিত্তিক অনুষ্ঠান আদিত আমি ছাত্ৰ সভাই সম্পূৰ্ণ গুৰুত্ব সহকাৰে দায়িত্ব পালনৰ চেষ্টা কৰিছিলো।

অৱশেষত, ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ প্ৰত্যেকটো বিভাগৰ সম্পাদক আৰু সম্পাদিকা সকলোৰে বিভিন্ন সময়ত আগবঢ়োৱা সহায়-সহযোগিতাৰ বাবে মই চিৰ কৃতজ্ঞ। পুনৰবাৰ ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমূখ্য কৰি শিক্ষাগুৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ অশেষ ধন্যবাদ থাকিল। ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ক মই কি দিব পাৰিলো সেয়া নাজানো কিন্তু এই মহাবিদ্যালয়খনে মোক যিখিনি দিলে তাৰ বাবে মই চিৰ কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো। ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয় তুমি চিৰ সেউজ হৈ ৰোৱা।

"জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়"

"জয় আই অসম"

- গৌৰৱী ৰাজখোৱা

সভাপতি

ছাত্ৰ একতা সভা

২০১৯-২০ বৰ্ষ।

"তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ একলম"

"প্ৰথমে প্ৰণামো ব্ৰহ্মাৰূপী সনাতন
উদ্ধাৰিলা চাৰিবেদ প্ৰলয় জলত।"

নমস্কাৰ,

ঐতিহ্যমণ্ডিত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমূখ্য কৰি সকলো প্ৰবক্তা আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে নিৰ্বাচিত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়া প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

মই কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা প্ৰথম সপ্তাহতেই 'অসম আৰক্ষী দিৱস'ৰ দিনা বগৰীজেঙৰ এছ. পি কাৰ্যালয়ত সদৌ অসম ভিত্তিত অনুষ্ঠিত তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰি ববিতা নাথে পুৰস্কাৰ পাবলৈ সক্ষম হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ত মই বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতা যেনে-তৰ্ক, বক্তৃতা, আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অংশগ্ৰহণে এই অনুষ্ঠান পালনত বিশেষভাৱে সহায় কৰিছিল।

ডিব্ৰুগড় মহাবিদ্যালয়ৰ অধীনত শিৱসাগৰৰ গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা 'যুৱ মহোৎসৱত' আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা জেং বিহু, কবিতা আবৃত্তি, সত্ৰীয়া নৃত্য, গগণা বাদন, নাটক ত বিভিন্ন প্ৰতিযোগীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰাৰ লগতে তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা আৰু জেং বিহু প্ৰতিযোগিতাত মই নিজেও প্ৰতিযোগী হিচাপে অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ সুযোগ লাভ কৰিছিলো।

সমগ্ৰ দেশতে হোৱা মাহজোৰা লকডাউনৰ ফলত দেশখনৰ সকলো সেৱা স্তব্ধ হৈ যোৱাৰ লগতে মহাবিদ্যালয় সমূহো বন্ধ থাকে। ফলত কাৰ্যকালৰ সময়ত আমি ঘৰতেই আবদ্ধ থকাৰ ফলত মহাবিদ্যালয়ৰ কিছু কাম কৰাৰ পৰা বিৰত হ'লো।

মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত মোক আৰম্ভণিৰপৰা শেষলৈকে দিহা পৰামৰ্শ দিয়া মোৰ প্ৰত্যেকজন শিক্ষাগুৰু বন্ধু-বান্ধৱ দাদা, বাইদেউ তথা ভাইটি-ভণ্টিলৈ মই পুনৰবাৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

মই মোৰ সামৰ্থ অনুসৰি নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য পালন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। এই ক্ষেত্ৰত মই কিমান সফল হৈছো সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যৰ বিষয়।

মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ক্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। শেষত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতি কামনা কৰিছো।

"জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা"

- মণিকা বৰুৱা
তৰ্ক বিভাগৰ সম্পাদিকা
ছাত্ৰ একতা সভা
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়।

“সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন”

জয়জয়তে ঐতিহ্যমণ্ডিত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত যিসকল ব্যক্তিয়ে আপ্ৰাণ চেষ্টা আৰু মহানতাৰ প্ৰদৰ্শন কৰিলে আৰু যাৰ প্ৰচেষ্টাই আজিও উন্নতিৰ জখলা বগোৱাত অহৰহ সহায় আগবঢ়াইছে সেই সকল মহান ব্যক্তিক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা সন্মান নিবেদন কৰিছো। লগতে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমুখ্যে শিক্ষাগুৰুসকল আৰু কৰ্মচাৰী বৃন্দলৈ শ্ৰদ্ধা জনাইছো।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে অতিবাহিত বছৰটোত মহাবিদ্যালয়খনত অপ্ৰাণ চেষ্টাৰে সেৱা আগবঢ়াবলৈ কিঞ্চিত মানও থমকি ৰোৱা নাছিলো। সামৰ্থ আছিল মানে নিজকে আৰু বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নানা অভিজ্ঞতাৰ লগত জড়িত কৰাবলৈ অশেষ কষ্ট আৰু চেষ্টা আগবঢ়াইছিলো। প্ৰতিটো খোজত মহাবিদ্যালয়খনৰ সন্মান আৰু প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ সহানুভূতিৰ কামনাৰে আগুৱাই গৈছিলো।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাত সন্মান লাভ কৰাৰ পাছত সৰ্ব প্ৰথমে ‘মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ’ আয়োজনৰ তীব্ৰ প্ৰচাৰ চলিছিল। কৰ্মৰাজিৰ ফালৰপৰা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মই নানা প্ৰকাৰৰ প্ৰতিযোগিতা যেনে-সংগীত, নৃত্য, অভিনয়, কন্যা প্ৰতিযোগিতা, ফেশ্বন শ্ব আৰু নাটকৰ প্ৰতিযোগিতাৰে মহাবিদ্যালয়ত ‘মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ’ৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানেৰে সামৰণি পৰে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ প্ৰতিভাৰে অনুষ্ঠানত ভাগ লৈ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰি সকলোকে কৃতাৰ্থ কৰিলে।

পৰম্পৰা অনুসৰি প্ৰতিবছৰে মহাবিদ্যালয়ত জ্ঞানদায়িনী দেৱী শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী মাতৃৰ আৰাধনাৰ বাবে এভাগি পূজাৰ আয়োজন কৰা হয়। পূজাৰ আয়োজনত সহায় কৰা সন্মানীয় সতীৰ্থ সম্পাদকদ্বয়ৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় তথা কৰ্তৃপক্ষৰ প্ৰতিজন বিষয়ববীয়া আৰু মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল। তেওঁলোকৰ পৰামৰ্শ আৰু শুদ্ধ নীতিৰে সেই অনুষ্ঠানভাগি সমাপন কৰা হ’ল।

মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপক তৰুণ শইকীয়া ছাৰ তথা অধ্যাপিকা দৰ্শনা দেৱী বাইদেউক মই অশেষ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ প্ৰদান কৰিছো তেওঁলোকৰ চেষ্টাই মহাবিদ্যালয়লৈ অহা নানা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উৎসাহ-উদ্দীপনা তথা সু-পৰামৰ্শৰে মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ আৰু সু-নাম কঢ়িয়াই অনাত যথেষ্ট চেষ্টা কৰিছে। প্ৰতিবছৰৰ দৰে এইবাৰো শিৱসাগৰ জিলাৰ অৰ্ন্তগত গড়গাওঁ মহাবিদ্যালয়ত কেইবাজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল মাননীয় তৰুণ ছাৰ আৰু দৰ্শনা বাইদেউৰ নেতৃত্বৰ কাৰণে সফল হৈ উঠিছিল।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ জৰিয়তে সময়মতে হৈ নুঠিল আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আটাইতকৈ মনোৰম অনুষ্ঠান, সেইয়া হৈছে ‘নৱাগত আদৰণি সভা’২০২০ বৰ্ষৰ মাৰ্চ মাহত উৎপন্ন হোৱা ‘কৰোণা ভাইৰাচ’ অতি ভয়ানক মহামাৰী যাৰ বাবে অজস্ৰ লোকে প্ৰাণ ত্যাগ কৰিব লগা হ’ল। সেই মৰ্মান্তিক ঘটনাই আজিও অৰ্থাৎ ৩১/১১/২০২০ তাৰিখলৈকে জনগণৰ মাজত আতংকৰ সৃষ্টি কৰি আছে।

শেষত, মই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন ব্যক্তি, অধ্যক্ষ মহোদয়, প্ৰতিজন অধ্যাপক, প্ৰতি গৰাকী অধ্যাপিকা মহোদয়া, মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰী বৃন্দ আৰু প্ৰত্যেক গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মোৰ, শ্ৰদ্ধা-সন্মান, কৃতজ্ঞতা আৰু মৰম-স্নেহ তথা ভক্তি ভৰা সেৱা জ্ঞাপন কৰিলো।

জীৱনৰ বাট কাইটৰ দৰে।
আগুৱাই যাম, কেনেকৈ যাম।।
দলিচা পাৰি দিছে কোনোবাই
চৰণত ধৰো এবাৰ জনাই প্ৰণাম।।

- মনোজ হাজৰিকা
সংগীত আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়।

"লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন"

সৰ্বপ্ৰথমে মোৰ যিসকল লোকৰ ত্যাগ আৰু চেষ্টাৰ ফলত আমাৰ এই ফৰকাটিং মহাবিদালয়খন গঢ় লৈ উঠিছিল সেইসকল লোকলৈ মই আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো।

মই মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০২০ বৰ্ষত ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিলো আৰু এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে মোক যি মৰম আৰু সহায়ৰ হাত আগবঢ়াইছিল তেওঁলোক সকলোকে মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ কাৰ্যকাল আৰম্ভ হোৱাৰ কিছুদিন পাছতেই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। এই ক্ষেত্ৰত মই মোৰ দায়িত্ব নিস্থাৰে পালন কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সুবিধা অনুযায়ী মই মোৰ সেৱা আগবঢ়াইছিলো আৰু এই ক্ষেত্ৰত মোৰ শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত যতীন মেচ ছাৰ, ৰিপুঞ্জয় বৰা, প্ৰাচুৰ্য পাঠক, অভিলাষ বৰুৱা ছাৰ আৰু প্ৰতিটো কামত সত্য দাই বহুতো সহায় কৰিছিল। তেওঁলোক সকলোকে মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত মই যদি কিবা ক্ষেত্ৰত হেমাহি কৰিছিলো বা মোৰ কিবা ভুল হৈছিল তাৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিলো।।

"জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা"

শ্ৰী ৰাহুল বৰা
লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়
২০১৯-২০ বৰ্ষ।

"জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন"

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল ব্যক্তিৰ আত্মাৰ সদ্‌গতিৰ কাৰণে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছো, যি সকল ব্যক্তিৰ আহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়খনিৰ জন্ম হ'ল।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্যে কৰি শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু মোৰ মৰমৰ ভাইটি-ভণ্টি, দাদা-বাইদেউ, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাবে ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ পদটিত অধিষ্ঠিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনিৰ সেৱা কৰিবলৈ মোক সুবিধা প্ৰদান কৰিলে তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

মই এই কাৰ্যকাল গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিনৰ পাছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মই মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ সময়ছোৱাত ধৈৰ্য আৰু নিষ্ঠাৰে আগবাঢ়ি মোৰ বিভাগীয় দায়িত্ব পালন কৰি গৈছিলো।

মোৰ কাৰ্য কালত আৰম্ভণিৰ পৰা শেষলৈকে আগবঢ়োৱা দিহা পৰামৰ্শৰ বাবে মোৰ শিক্ষাগুৰু আৰু মোৰ প্ৰতিটো কামতে সহায় কৰা বন্ধু তথা দাদা-বাইদেউ সকললৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

সদৌ শেষত ছাত্ৰী-জিৰণী কোঠাৰ তৰফৰ পৰা যি সমূহ খেল পতা হৈছিল সেই সকলোবোৰতে অংশ গ্ৰহণ কৰা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ উন্নতি কামনা কৰি তেওঁলোকক মোৰ তৰফৰপৰা শ্ৰদ্ধা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো। মোৰ কাৰ্য কালত অজানিতে হোৱা ভুল ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা কৰে যেন।

ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলো।

"জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়"

-নমিতা শইকীয়া
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদিকা
ছাত্ৰ একতা সভা
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

"সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন"

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল চিৰ নমস্য ব্যক্তিৰ চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়খনিয়ে জন্ম লাভ কৰিলে, সেই মহান ব্যক্তিসকলক সুঁৱৰি তেওঁলোকলৈ শ্ৰদ্ধা আৰু সেৱা জনাইছো।

দ্বিতীয়তে ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় প্ৰমূখ্যে শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু মোৰ মৰমৰ দাদা-বাইদেউ, ভাইটি-ভণ্টি, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ ফালৰপৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

তৃতীয়তে, ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত সমাজ সেৱা বিভাগত অধিষ্ঠিত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়খনিলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা প্ৰদান কৰা সমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা ৰূপে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত সকলো কাৰ্যত নিজৰ দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য পালন কৰিছিলো। এখন মহাবিদ্যালয়ত সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা হৈ বহুখিনি কৰণীয় কাম থাকে। মই মোৰ কাৰ্যকালত মহাবিদ্যালয়ৰ খেল পথাৰখনৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশ চাফা কৰি মহাবিদ্যালয়ত থকা সকলো গছত চূণ লগাইছিলো। আৰু সৰস্বতী পূজাৰ আগত খেলপথাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়খনৰ চৌপাশ সুন্দৰভাৱে পুনৰ চাফা কৰিছিলো। আকৌ মোৰ বিভাগীয় পুঁজিৰ শেষৰ টকাখিনিৰপৰা মই কলেজলৈ ডাষ্টবিন আৰু ঝাড়ু আনিলো। আমাৰ কাৰ্যকালতে কৰোণা ভাইৰাচ অহাৰ বাবে আৰু কৰিবলগীয়া বহুত কাম আমি কৰিব নোৱাৰিলো আৰু সেইকাৰণে সিমানতে সীমাবদ্ধ থাকিবলগীয়া হ'ল। তথাপিও মই মোৰ সামৰ্থ অনুসৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ অভাৱ দূৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো আৰু বিভিন্ন সময়ত তেওঁলোকক সহায় কৰিছিলো।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটি সমূহৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো আৰু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনখনি সামৰণি মাৰিলো।

"জয়তু ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়"
"জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা"

-চয়নিকা দত্ত
সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা
ছাত্ৰ একতা সভা
ফৰকাটিং মহাবিদ্যালয়

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ ফলাফলসমূহ ঃ

বৰগীত প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীদুৰ্লভী শইকীয়া
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমনোজ হাজৰিকা
তৃতীয় ঃ শ্ৰীজ্যোতিপ্ৰিয় নাথ

আধুনিক গীত প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীমনোজ বৰা প্ৰথম
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী দুৰ্লভী শইকীয়া
তৃতীয় ঃ শ্ৰীদেৱাশীষ শইকীয়া
শ্ৰীমতী ইনু দেৱী নাথ

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীমনোজ বৰা
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমনোজ হাজৰিকা
শ্ৰীমতী পল্লৱী বৰুৱা
তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী বৃষ্টিবন্যা তামুলী

জ্যোতি সংগীত প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী বৃষ্টিবন্যা তামুলী
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী দুলৰ্ভী শইকীয়া
শ্ৰীমতী মধুস্মিতা ফুকন
তৃতীয় ঃ শ্ৰীমনোজ হাজৰিকা
শ্ৰীমনোজ বৰা

বিষ্ণুৰাভা সংগীত প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী পল্লৱী বৰুৱা
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী হৰিপ্ৰিয়া শইকীয়া
মধুস্মিতা ফুকন
তৃতীয় ঃ শ্ৰীমনোজ বৰা
শ্ৰীমতী দুলৰ্ভী শইকীয়া

পাৰ্ব্বতী প্ৰসাদ সংগীত প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী দুলৰ্ভী শইকীয়া
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমনোজ বৰা
তৃতীয় ঃ পল্লৱী হাজৰিকা
মধুস্মিতা ফুকন

বিহু গীত প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী সংগীতা শইকীয়া
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমনোজ বৰা
তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী ময়ূৰী কছাৰী

সৃষ্টিশীল নৃত্য প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী দেৱযানী শইকীয়া
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী সুপ্ৰিয়া বৰা
তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী অংকিতা দত্ত

কইনা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী দীপশিখা বৰা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী গৌৰৰী ৰাজখোৱা

শ্ৰীমতী ইনু দেৱী নাথ

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী মণিকা বৰুৱা

একাংক নাট প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী ঃ শ্ৰীমতী ৰুণজুন শইকীয়া

দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী ঃ শ্ৰীমতী উপাসনা দত্ত

বিচাৰকৰ বিশেষ বঁটাঃ শ্ৰীমতী পল্লৱী হাজৰিকা

শ্ৰেষ্ঠ কৌতুক অভিনেত্ৰী ঃ শ্ৰীমতী ববিতা নাথ

শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালক ঃ গৌৰৰী ৰাজখোৱা

পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতা (ছো) ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী দীপশিখা বৰা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী অংকিতা দত্ত

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী ইনু দেৱী নাথ

পৰম্পৰাগত সাজ-পাৰ প্ৰতিযোগিতা (ল') ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমিণ্টু বৰুৱা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীদীপাংকৰ বৰা

তৃতীয় ঃ শ্ৰীৰিণ্টু বৰা

ঠাইতে লিখা ৰচনা প্ৰতিযোগিতা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী মণিকা বৰুৱা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীলক্ষ্যহীৰা ফুকন

তৃতীয় ঃ শ্ৰীশৰৎ গগৈ

ঠাইতে লিখা নীলা খামৰ চিঠি ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীশৰৎ গগৈ

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীলক্ষ্যহীৰা ফুকন

তৃতীয় ঃ শ্ৰীগীতাঞ্জলী দাস

ঠাইতে লিখা লিমাৰিক প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী শিল্পী শইকীয়া

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী দিম্পী নাথ

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী মণিকা বৰুৱা

অসমীয়া কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী দীপশিখা বৰা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী ময়ুৰী বৰা

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী ববিতা নাথ

ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তি প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী প্ৰস্তুতি শইকীয়া

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী বৰষা শইকীয়া

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমণিকা বৰুৱা

ঠাইতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীলক্ষ্যহীৰা ফুকন

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী মণিকা বৰুৱা

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী দিক্ষীতা চাংমাই

শ্ৰীমতী গীতাঞ্জলী দাস

জমা দিয়া ৰচনা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী মণিষা বৰা

জমা দিয়া প্ৰৱন্ধ প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী মণিষা বৰা

শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক ঃ

শ্ৰীলক্ষ্যহীৰা ফুকন

তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী দীপশিখা বৰা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতীমনিকা বৰুৱা

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী ববিতা নাথ

বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী দীপশিখা বৰা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী শিল্পী শইকীয়া

শ্ৰীমতী ববিতা নাথ

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমিণ্টু বৰুৱা

কুইজ প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী মণিষা বৰা

শ্ৰীমতী শিল্পী শইকীয়া

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী গায়ত্ৰী হাজৰিকা

শ্ৰীঅভিজিৎ হাজৰিকা

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী ৰক্তিমা বৰা

শ্ৰীমতী দিম্পী বৰা

আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী লক্ষহীৰা ফুকন

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী ববিতা নাথ

শ্ৰীমিণ্টু বৰুৱা

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমনোজ হাজৰিকা

ছোৱালীৰ কাবাডী ঃ

প্ৰথম ঃ ১। গৌৰবী ৰাজখোৱা

২। পূৰ্ণিমা বৰা

৩। মোছফি বেগম

৪। নাজবিন বেগম

৫। শেৱালী হাজৰিকা

৬। বৰ্ষা শইকীয়া

৭। দেৱযানী শইকীয়া

৮। চিম্পী কুৰ্মী

৯। ইনু দেৱী নাথ

১০। লোপামণি গগৈ

দ্বিতীয় ঃ ১। গীতাঞ্জলী দাস

২। দিক্ষীতা চাংমাই

৩। টিংকুমণি হাজৰিকা

৪। পৰিস্মিতা বৰা

৫। ডিম্পী নাথ

৬। সম্প্ৰীতি শইকীয়া

৭। ৰিচা হাজৰিকা

৮। নৱনিতা গগৈ

৯। তিলোত্তমা সোণোৱাল

১০। পাহি বৰা

ল'ৰাৰ কাবাডী ঃ

প্ৰথম ঃ ১। প্ৰাঞ্জল বৰুৱা
২। সৰ্বানন্দ শইকীয়া
৩। কল্পজ্যোতি তামুলী
৪। বেদান্ত গগৈ
৫। শৰৎ শইকীয়া
৬। জিণ্টু গগৈ
৭। অভিজিৎ হাজৰিকা
৮। উমাকান্ত ঠেঙাল
৯। লক্ষিকান্ত গগৈ
১০। বলিন্দ্ৰ চুতীয়া

দ্বিতীয় ঃ ১। অংকুৰ গগৈ
২। ৰাহুল বৰা
৩। থানেশ্বৰ তুৰী
৪। লক্ষীনন্দ শইকীয়া
৫। জয়ন্ত নাথ
৬। নন্দন হাজৰিকা
৭। দিপাংকৰ শইকীয়া
৮। ৰিচি গগৈ
৯। মৃদু পৱন চাংমাই
১০। যুগল বৰা

বেডমিণ্টন যুটীয়া ছোৱালীৰ ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী নাচমিন বেগম
শ্ৰীমতী জেবিন বেগম

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমতী লোপামণি গগৈ
শ্ৰীমতী ধৰিত্ৰী নাথ

তৃতীয় ঃ শ্ৰীমতী ধৰিত্ৰী শইকীয়া
শ্ৰীমতী ধৰিত্ৰী বৰুৱা

বেডমিণ্টন যুটীয়া ল'ৰাৰ ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীঅভিজিৎ হাজৰিকা
শ্ৰীউমাকান্ত ঠেঙাল

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীচামিন আলি
মহমদ হুছৈন

একক বেডমিণ্টন ল'ৰাৰ ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীউমাকান্ত ঠেঙাল
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীথানেশ্বৰ তুৰি
তৃতীয় ঃ শ্ৰীজয়ন্ত নাথ

একক বেডমিণ্টন ছোৱালীৰ ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীমতী নাজমিন বেগম
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীলোপামণি গগৈ
তৃতীয় ঃ শ্ৰীধৰিত্ৰী শইকীয়া

ল'ৰাৰ ভলীবল ঃ

প্ৰথম ঃ শ্ৰীসিদাৰ্থ ঠেঙাল
শ্ৰীউমাকান্ত ঠেঙাল
শ্ৰীবলীন্দ্ৰ চুতীয়া
শ্ৰীবিকাশ বৰা
শ্ৰীসৰ্বানন্দ শইকীয়া
শ্ৰীমাধুৰ্য গগৈ
শ্ৰীপ্ৰাঞ্জল বৰুৱা

দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীঅভিজিৎ কোঁৱৰ

তৃতীয় ঃ শ্ৰীবেদান্ত গগৈ
শ্ৰী বিদ্যুৎ কোঁৱৰ
শ্ৰীৰাহুল বৰা
শ্ৰীউৎপল গগৈ
শ্ৰীঅজয় সোণোৱাল

কেৰম একক ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীজ্ঞানদ্বীপ ফুকন
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীজিন্তু দাস

কেৰম দলীয় ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীঅংকুৰ গগৈ
শ্ৰীচামিন আলি
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীথানেশ্বৰ তুৰি
শ্ৰীলক্ষিন্দ্ৰ শইকীয়া

ডবাখেল প্ৰতিযোগিতা ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীৰেৱ শইকীয়া
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীবিজিত কোঁৱৰ
তৃতীয় ঃ শ্ৰীচামিন আলি

পাৱাৰ লিফটিং (৫৫ কেজি) ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীথানেশ্বৰ তুৰি
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীৰুবুল আলি
তৃতীয় ঃ শ্ৰীচামিন আলি

পাৱাৰ লিফটিং
(৬১ কেজি) ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীসৰ্বানন্দ শইকীয়া
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীলক্ষিন্দ্ৰ শইকীয়া
তৃতীয় ঃ .... হাজৰিকা

পাৱাৰ লিফটিং
(৬৯ কেজি) ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীলভিকান্ত গগৈ
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীঅৰুণ ফুকন
তৃতীয় ঃ শ্ৰীঅংকুৰ গগৈ

পাৱাৰ লিফটিং
(৭৫ কেজি) ঃ
প্ৰথম ঃ শ্ৰীবলিন্দ্ৰ চুতীয়া
দ্বিতীয় ঃ শ্ৰীমানস শইকীয়া